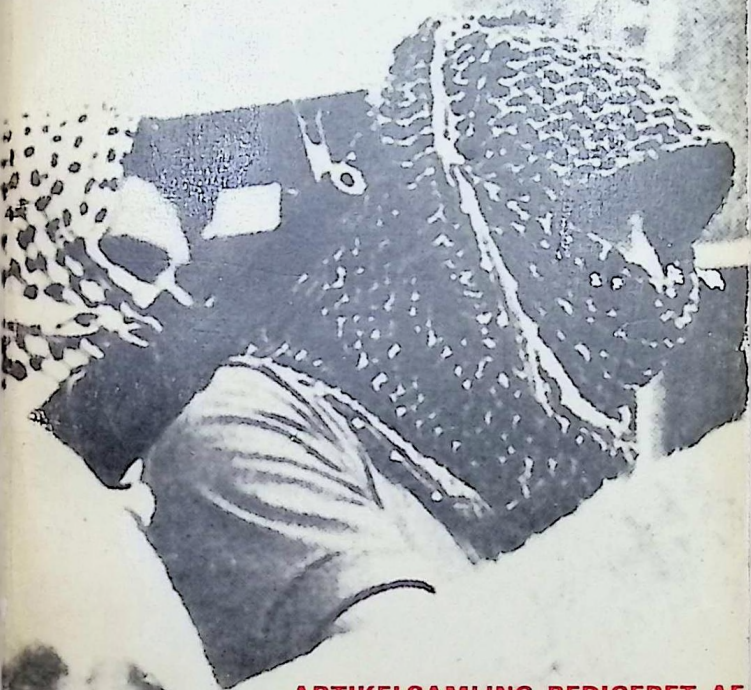

KLASSEKAMPEN I LIBANON

**ARTIKELSAMLING REDIGERET AF
FORBUNDET MOD IMPERIALISMEN,
MELLEMØSTENKOMITEEN**

AURORA

Klassekampen i Libanon og en tiltagende politiske polarisering under borgerkrigen har afgørende betydning for den politiske udvikling i hele Mellemøsten. Resultaterne af konfrontationerne, hvilke søjre, der vindes, og af hvilke sociale kræfter, vil i hvert fald for en tid afgøre skæbnen for den amerikanske imperialismes 'freds'bestræbelser. Gennem Libanons udvikling til det svageste led i den imperialistiske kæde af undertrykte og undertrykkende nationer i regionen er der åbnet for nye muligheder for den nationale og revolutionære bevægelses udvikling. Men også nye muligheder og betingelser for en eskalering af den imperialistiske og reaktionære repression over for de arabiske masser.

Konflikten i Libanon er en klassekonflikt. Trods alle umiddelbart forvirrende detaljer i løbet af kampene, og de til tider spægede konstellationer, de kæmpende kræfter vil indtage: I er det blevet tydeligt, at kampen har karakter af de undertrykte klassers rejsning mod de reaktionære, borgerlige kræfter: den libanesiske og syriske reaktion. At det borgerlige politiske system er konfessionalistisk og baseret på religiøse forskelle i Libanon, - at de åbne kampe til tider har haft karakter af en palæstinensisk-libanesisk konfrontation, hvor de libanesiske reaktionære har angrebet de palæstinensiske masser, - alt dette kan kun tilsløre konfliktens sande indhold for borgerlige ideologer. Konfliktens indhold og perspektiv er opgøret med de pro-imperialistiske, reaktionære klassekræfter i Libanon.

2 kr. af prisen går til indsamlingen: Medicin til Libanon, Støttekomiteen for Ghassan Kanafanis Kulturfond, Svanemøllevej 94, 2000 Hellerup.

ISBN 87 87534 12 6

101-

KLASSEKAMPEN I LIBANON

KLASSEKAMPEN I LIBANON

Redigeret af: Forbundet Mod Imperialismen,
Møllmøstenkomiteen

© Forlaget Aurora, København 1976

Teksten må gengives i uddrag, med kildeangivelse

Omslag, tilrettelægning, sats: Aurora Lay Out

Tryk: Eks-skolens Trykkeri

ISBN 87 87534 12 6

Indhold

I. Forord	6
II. Indledning	9
III. 'Freds'forhandlingerne efter Okto- berkrigen	28
IV. Klassekampen i Libanon - udvikling og perspektiver	62
V. De politiske linier i den palæstinensiske befrielsesbevægelse	164
Kronologi	208
Appendix	226

cessen for revolutionær enhed i disse bevægelser har afgørende betydning i den arabiske anti-imperialistiske kamp.

Bogens tyngdepunkt er som sagt klassekampens udvikling i Libanon, og artiklerne om dette er kronologisk fortløbende. Dette betyder, at enkelte politiske vurderinger måtte revideres i konfrontationens forløb, men vi mener, at dette klart fremgår af senere artikler, og at de grundlæggende vurderinger og den grundlæggende opfattelse af konfliktens indhold med alt større tydelighed har vist deres holdbarhed. Vi har derfor - og af tidsmæssige årsager - ikke set nogen grund til at foretage en mere omfattende redigering af de enkelte artikler.

den 25.10.1976
Mellemøstenkomiteen

indledning

II. Indledning

Det faktum, at Israel er en koloni og et brohoved for imperialismen, er det mest centrale i det såkaldte palæstinensiske spørgsmål. Racisme, terror og ekspansionisme er naturlige, nødvendige bestanddele i kolonialisternes forsøg på at forsvare og udbygge deres koloni. Palæstinaspørgsmålet kan ikke løses uden at den koloniale og racistiske samfundsstruktur sønderbrydes og erstattes af en samfundsstruktur uden undertrykkelse. Først da er det palæstinensiske folk frit. Forudsætningen for denne sejr er et brud med den imperialistiske dominans i det arabiske område. Derfor har det palæstinensiske folks krav om befrielsen af Palæstina været et grundelement i den anti-imperialistiske arabiske bevægelse siden kolonistatens oprettelse.

Denne indledning vil kort opridse de historiske forudsætninger for den zionistiske kolonisation og den arabiske anti-imperialistiske kamps udvikling, fordi denne viden er afgørende for forståelsen af de nuværende imperialistiske 'freds'planers karakter og Libanons placering i Mellemøst-konflikten.

Den zionistiske bevægelse

Fundamentet for kolonistaten Israels oprettelse er den europæiske-amerikanske kapitalisme og dennes udvikling til imperialismen. Den politiske zionistiske verdensbevægelse er utænkelig uden denne udvikling, og det samme gælder selve oprettelsen af kolonistaten.

De europæiske kolonimagter var begyndt at interessere sig for at anvende jøder som en femtekolonne mod den fremvoksende arabiske nationalisme, før den zionistiske bevægelse overhovedet opstod. Omkring 1840 formulerede en engelsk minister tanken om, at jøder skulle stimuleres til at bosætte sig i Palæstina for dér at udgøre en vestlig bastion. Noget senere begyndte Frankrig at oprette specialskoler, kaldet »Alliance Française«, i forskellige arabiske lande kun for jøder, hvor jøderne skulle uddannes til at varetage franske interesser. Dette skete fortløbende med udviklingen af de europæiske borgerlige nationalstater, hvor jøderne begyndte at assimileres i disse samfund, dvs. forlod deres religiøse tro. Assimileringen mishagede mange stærkt-troende jøder, som startede en agitation for jødedommens bevarelse. Denne religiøse agitation må ses som baggrunden for den politiske zionisme.

I slutningen af det nittende århundrede drev kapitalismens udvikling de europæiske stater til at gennemføre 'verdens opdeling mellem stormagterne'. Det imperialistiske stadium krævede nye markeder og råstoftilgange, og det europæiske og nordamerikanske borgerskab kastede sig ud i jagten efter nye kolonier. I det tilbagestående Rusland var der samtidig politisk kaos i overgangen fra feudale til kapitalistiske produktionsforhold, og zar-regimet stimulerede antisemitismen for at aflede folkets utilfredshed. Disse faktorer virkede sammen til at skabe den politiske grobund for den zionistiske bevægelse, men inden da fremmede det en mere sporadisk koloniseringsproces i Palæstina. Den franske storkapitalist, Rothschild, som selv var jøde, understøttede koloniseringsprojekter i Palæstina, inden zionist-

bevægelsens opståen, dels med det formål at fremme en fransk kolonisering svarende til den i Algeriet, dels for at blive jødiske flygtninge fra Zarrusland kvit, så disse ikke gav anledning til anti-semitisme i Frankrig.

Den voldsomme anti-semitisme i Rusland, som førte til masseudvandring af jøder til Europa og USA, og bl.a. også Dreyfus-processen i Frankrig - et overgreb på den fransk-jødiske officer Dreyfus - fik mange jødiske kapitalister i Vesteuropa til at føle sig usikre, samtidig med at de i lighed med de øvrige kapitalister var interesseret i at deltage i 'opdelingen af verden'. Skønt få af disse kapitalister selv ønskede at forlade deres hjemlande, udviklede en del af dem den ide, at oprette en egen koloni, som skulle garantere deres egen kapitalakkumulation samtidig med, at jøder kunne føres dertil som kolonisatorer.

De kræfter, der arrangerede den første zionistiske kongres i Basel i 1897, repræsenterede således en strømning indenfor det jødiske borgerskab. Mange har senere forsøgt at påstå, at zionismen er en småborgerlig bevægelse med socialistisk islæt, men man skal ikke forledes af klassetilhørsforholdet hos de, som blev draget med; det er vigtigere at fastslå selve planens klassekarakter. Det er en borgerlig plan, som blev ført ned til småborgere, håndværkere, landarbejdere og arbejdere.

Vist har anti-semitismen eller frygten for anti-semitismen været en af forudsætningerne for zionismens opståen og udvikling, men frem for alt er zionismen et barn af kapitalismen og imperialismen, influeret af den borgerlige nationalisme, som selv er et produkt af kapitalismens udvikling. Bevægelsen har modsat sig den jødiske assimileringsproces, idet den mener, at undertrykkelsen af jøderne (og her menes det jødiske borgerskab) kun kan ophæves igennem, at jøderne danner deres egen nation, og altså ikke igennem kampen for ophævelsen af udbytningen og undertrykkelsen overhovedet. Det skal nævnes, at den europæiske arbejderklasses begyndende politiske organisering i det nittende århundrede omfattede store dele af det jødiske proletariat, og at socialistiske jøder allerede dengang bekæmpede det zionistiske projekt, mens zionistbevægelsens ledere omvendt brugte den begyndende socialistiske bevidsthed i arbejderklassen som et argument for at

hente støtte til dens projekt hos kolonimagterne - at det ville medvirke til at demobilisere de socialistiske kræfters indflydelse i undertrykte jødiske lag.

Det er ikke nok at fastslå zionismens udspring som et produkt af kapitalismen og imperialismen. Den kunne ikke udvikles til en virkelig kolonial bevægelse uden fortsat støtte fra og intimt samarbejde med imperialismen, og denne sammenhæng eksisterer stadig som et grundelement i kolonistaten Israel.

Den arabiske nationalisme

De faktorer, hvis indbyrdes styrkeforhold har været afgørende for den politiske udvikling i det arabiske område er:

1. Den zionistiske kolonisation af Palæstina og stadige ekspansive politik.
2. De imperialistiske magters interesser i området.
3. Sovjets interesse i området.
4. Den arabiske nationalisme
5. Det palæstinensiske folks befrielseskamp.

Den historiske udvikling har vist, at hvert enkelt trin i den zionistiske kolonisation har ændret de politiske forhold internt i de arabiske lande. Dette er bestemmende for følgende, som ikke bliver en fortløbende historisk gennemgang, men fikserer på kulminationen af de politiske ændringer på hvert trin af den zionistiske kolonisation efter en opridsning af forudsætningerne for den zionistiske kolonisation: de europæiske kolonimagters indtrængen i det arabiske område.

Den europæiske kolonisation

I sin stræben efter råstoftilgange, nye markeder og kontrol af handelsruter og strategiske positioner, infiltrerede England og Frankrig i midten af det nittende århundrede det arabiske område. Det tyrkiske sultanat havde den politiske overhøjhed i størstedelen af det arabiske område og Ægypten. Sultanatets tilbagestående samfundssystem gjorde, at det vaklede på grænsen til bankerot, og de vest-europæiske stormagter udnyttede dette til at gennemtvinge kapitulationer, dvs: mono-

polpositioner til gengæld for lån til det ottomanske rige. Monopolet indebar en ret til at kræve eksisterende virksomheder, som fremstillede det monopoliserede produkt, i området nedlagt. Dette, og en åbning af de arabiske markeder for europæiske varer, var et slag mod den arabiske manufaktur og handel, og samtidig øgedes sultanatets udplyndring af det arabiske område, fordi sultanatet skulle indfri sine gældsposter.

Dette eskalerede den arabiske modstand mod det ottomanske riges overhøjhed, og en national arabisk bevægelse voksede frem med krav om arabisk selvstændighed. Bevægelsens ideologi havde tydelige borgerlig-nationalistiske træk, men var samtidig religiøst præget.

Ægypten blev som det første af de arabiske lande underlagt engelsk kapital. En opstand mod det ottomanske overherredømme blev knust af en britisk-tyrkisk alliance. Landet blev integreret i verdensmarkedet igennem en drastisk ændring af landbrugsproduktionens organisation og produkter. Ægypten (som det eneste af de arabiske samfund) var et bondesamfund, baseret på selvejende bønders produktion og med et centraliseret statsapparat. Den herskende klasse undergik en strukturændring, idet den overtog besiddelsen af jorden ved hjælp af staten, og omskabte derved sig selv fra et mandarinagtigt bureaukrati til en klasse af storgodsejere. Dette betød ikke, at de blev 'feudaliseret', men derimod agrarkapitalister, hvis fremgang afhang af integrationen i verdensmarkedet. Ægypten blev således omskabt til en bomuldsplantage for Lancashire. Dette betød samtidig en proletarisering af bønderne, dels igennem deres omformning til landarbejdere, dels gennem en afvandring fra landbruget, uden at der eksisterede en industri, der kunne opsuge arbejdskraften.

Byernes klasser, småfunktionærer og håndværkere - resterne fra tidligere tiders handelsverden - reagerede sammen med deres sidestykke i landburgsområderne, landsbynotabiliteterne, imod denne koloniseringsproces, men var ikke istand til at udforme et politisk anti-imperialistisk alternativ.

Efter den nationale bevægelses nederlag i Ægypten var centrum for den arabiske selvstændighedsbevægelse Beirut og Damaskus. Den havde basis i intellektuelle, officerer, det fallerede handelsborgerskab og håndvær-

kerne, og bevægelsen allierede sig med beduinerne og traditionelle religiøse ledere som f.eks. emir Hussein af Mekka.

For at få forbundsfæller overfor den arabiske nationale bevægelse fremstillede kolonimagterne sig som 'beskyttere' af forskellige religiøse minoriteter. Det prøvede 'del og hersk'-princip fik anvendelse igen. Frankrig havde siden korstogstiden forbindelse med den kristne maronitsekt i Beirut og Libanons Bjerg. England fremstod som 'beskytter' af jøderne i Damaskus, Zarrusland 'forsvarede' de græsk-ortodokse kristne i Palæstina, fra Tyskland kom kristne tempelriddere for at vinde Palæstina for kristendommen, som middelalderens korsfarere!

Efter en tyrkisk massakre på kristne fik Frankrig i 1864 gennemtvinget en slags 'uafhængighed' for det område, der var beboet af maroniter og den muhammedanske drusersekt i Libanons Bjerg - fra Jebel Akbar i nord til Jebel Amil i syd. Dette »Lille Libanon« fik senere betydning for kolonimagternes opdeling af det østarabiske område.

I 1. Verdenskrig allierede det ottomanske rige sig med Tyskland. De arabiske nationale kræfter, under ledelse af Hussein af Mekka, tilbød englænderne et samarbejde i den hensigt at opnå arabisk selvstændighed. England garanterede Hussein dette i det såkaldte Damaskus-protokolat i 1916. På samme tidspunkt indgik England to andre aftaler, en med Frankrig om en opdeling af det østarabiske område, Sykes-Picotaf-talen; en anden med zionistbevægelsen med støtte til oprettelse af »et jødisk nationalhjem« i Palestina, Balfourdeklarationen.

Den engelske imperialisme efterstræbte den fulde kontrol over handelsvejen til Indien og Østasien. Suezkanalen var allerede engelsk-kontrolleret. I aftalen med Frankrig kunne England som den stærkeste part tiltvinge sig et landområde fra Palæstinas kyst til den Arabiske Golf. Støtten til zionistbevægelsen i Palæstina havde til hensigt at legitimere engelsk kontrol over det palæstinensiske område, og knuse Frankrigs indflydelse i området.

Englands og Frankrigs sejr i 1. Verdenskrig betød, at Sykes-Picot-aftalen og Balfourdeklarationen blev en

realitet, godkendt af Folkeforbundet i 1920 - et forbund, der var kontrolleret af de stærkeste kolonimagter.

Palæstina og Transjordanien blev udskildt af Syrien og kom tillige med Iraq under britisk herredømme. Det resterende Syrien kom under fransk herredømme, og Libanon blev udskildt som et 'selvstændigt' område. De arabiske selvstændighedskrav blev negligeret, men den arabiske nationale bevægelse accepterede ikke dette uden modstand. I Syrien og Palæstina udbrød gentagne opstande mod kolonimagterne, men det lykkedes efterhånden at splitte bevægelsen ved at bestikke dens svageste led, ørkenhøvdingene og det omfattende handelsborgerskab. I Syrien betød den nationale bevægelses styrke, at Frankrigs planer om en total opdeling af landet blev forhindret, med undtagelse af Libanons udskillelse, hvor den maronitiske overklasse havde interesse i, at den blev gennemført. Hashemitterne fik kongemagten under engelsk overhøjhed i Transjordanien og Iraq.

I Syrien og Iraq begyndte kolonimagterne at udvikle en kapitalistisk landbrugsproduktion. Størstedelen af Syrien var ørken eller traditionelle landbrugsområder, ringe udviklet og med en organisation, der hindrede kapitalisering. I stedet blev det uopdyrkede område mellem Tigris og Eufrat kultiveret og en komprador-klasse af storgodsejere (dele af det tidligere handelsborgerskab), samt et landarbejderproletariat dannede de nye koloniale klasser. Det samme skete i langt større målestok i Iraq, fordi de naturlige betingelser for landbrugsproduktionen var bedre, og desuden udvikledes olieproduktionen.

I Palæstina var landbrugsproduktionen allerede inden mandatperioden ret veludviklet og overvejende organiseret i landsbysamfund. De palæstinensiske bønder afviste at sælge deres jord til de zionistiske indvandrere, og da England åbnede op for indvandringen og samtidig tillod zionisterne militær organisering, mens palæstinenserne fik forbud mod at bære våben, skærpedes modsætningerne. Det kulminerede i et omfattende oprør i 1936-39, som blev slået ned af den britiske hær i samarbejde med zionisterne.

I Transjordanien var der ikke forudsætninger for

landbrugsproduktion, og Kong Abdullas position var baseret på engelske subsidier. Under engelsk ledelse opbyggedes en stærk kolonihær, baseret på beduinstyrker, og denne hær blev garantien for kongedømmet.

Den arabiske nationalisme og USA-imperialismens indtrængen

II. Verdenskrig forrykkede styrkeforholdet mellem de imperialistiske magter. England var svækket, og USA begyndte systematisk at arbejde for overtagelse af de engelske interesser i det arabiske område. England, som udfra sin interesse i at fastholde kontrollen over Palæstina modsatte sig oprettelsen af en zionistisk stat, blev bekriget af den zionistiske hær i Palæstina. Zionistbevægelsen søgte støtte i USA, som klart så fordelene i at gøre zionismen til sin allierede. Med amerikansk opbakning politisk, økonomisk og militært kunne zionismen virkeliggøre sit mål, oprettelsen af en jødisk stat. Perioden fra november 1947, hvor FN gennem pres fra USA vedtog en delingsplan for Palæstina, der gav zionisterne 56 % af landet, til statens udråbelse i maj 1948 gav palæstinenserne en forsmag på den zionistiske terrorisme og ekspansionisme. Palæstinenserne blev fordrevet fra det område, delingsplanen havde givet zionisterne, og samtidig blev der indledt erobring af det område, delingsplanen havde tildelt palæstinenserne. De arabiske stater og det palæstinensiske folk nægtede at anerkende delingsplanen, men staterne, der trods formel uafhængighed efter II. Verdenskrigs ophør, stadig var under engelsk og fransk kontrol, kunne ikke yde effektiv modstand. Krigen, der afsluttedes med våbenhvile uden en endelig fredsaftale, gav zionisterne 80 % af Palæstina. 800.000-900.000 palæstinensere blev fordrevet og opsamlet i flygtningelejre i Gaza, Vestbredden, Syrien, Transjordanien og Libanon. Kong Abdulla indgik en overenskomst med Israel, hvor han til gengæld for at passificere palæstinenserne overtog Vestbredden. Det samlede område blev omdøbt til Det Hashimittiske kongedømme Jordan.

Den zionistiske ekspansionisme, og de imperialistiske magters åbenlyse støtte, afslørede kompradorklassens samarbejdsvilje og uafhængighedens formelle karakter.

Dette eskalerede den politiske udvikling i det nationale småborgerskab i det arabiske område. Udbygningen af hæren i de enkelte arabiske lande (Jordan undtaget) inddrog nye lag af officerer med klassebasis i småborgerskabet, og grunden til hærens omformning til en støtte for den arabiske småborgerlige nationalisme var lagt. Den nye nationale bevægelse indtog radikale anti-imperialistiske og anti-zionistiske positioner, men det var først, da zionismen begyndte endnu en ekspansionskrig, at den politiske radikaliserings tog fart. Samtidig skabte en voksende forarmelse af de arabiske masser og manglende økonomisk udvikling stærke sociale spændinger.

På dette tidspunkt havde det nationale småborgerskab i Ægypten under ledelse af militæret tilrevet sig magten, iøvrigt med støtte fra USA, der så en alliance med et nationalt borgerskab og småborgerskab som en mulig vej til at udmanøvrere England og åbne for amerikanske investeringer. Det nye regime kom allerede i løbet af et par år i modsætningsforhold til USA, fordi USA for tydeligt viste sine imperialistiske ambitioner. USA pressede hårdt på for at inddrage de arabiske stater i Bagdadpagten - en NATO-lignende forsvarsalliance -, der samtidig skulle garantere amerikanske investeringer. Ægypten modsatte sig kraftigt oprettelsen af Bagdadpagten, og dette havde så stor indflydelse på den nationale bevægelse i Syrien og Jordan, at bevægelsens stærke opposition til pagten tvang regimerne til at undlade en tilslutning. På den afro-asiatiske Bandungkonference i 1955 for de alliancefrie lande førte Nasserregimet sig frem som fortalere for det arabiske områdes uafhængighed.

Dette førte til to ting: vestmagternes modoffensiv og Sovjetunionens indflydelse i det arabiske område. Vestmagterne nægtede at give Ægypten militær hjælp, Sovjetunionen trådte ind i stedet. Verdensbanken afslog at finansiere Aswandæmningen, trods tidligere tilsagn; Nasser svarede igen med at nationalisere Suezkanalen, og krigen var en realitet. I begyndelsen af november 1956 kom Englands, Frankrigs og Israels fælles invasion af Ægypten. Den blev afbrudt inden hovedmålet, omstyrtelsen af Nassers regime, blev nået. Resultatet blev i stedet en politisk sejr for Ægypten, fordi det ægyptiske

folk begejstret sluttede op om regimet, støttet af en omfattende arabisk solidaritet. Denne udtrykte sig ikke blot i demonstrationer, sabotage af olieledninger og afbrudte diplomatiske forbindelser, men udløste en bevægelse, som var en trussel for alle imperialistiske interesser i området, hvis England, Frankrig og Israel havde fortsat aggressionen. Dette var grunden til USAs indgriben, der stoppede invasionen. Men en voksende modstand mod England og Frankrig, som stadig havde indflydelse i Syrien, Jordan, Iraq og Libanon, var en realitet, som ikke kunne ændres. USA forsøgte at følge sin indgriben i Suezkrigen op gennem fremsættelsen af Eisenhowerdoktrinen, et 'tilbud' om at 'beskytte' de arabiske lande mod kommunistisk aggression og udvidelse af økonomisk samkvem.

Suezkrigen havde startet en politisk radikalisering i det østarabiske område, som ikke kunne bremses af USA. Krigen havde aktualiseret ideerne om arabisk enhed, national uafhængighed, karakteriseret ved ikke-alliancepolitikken og en socialistisk populisme. Samtidig havde krigen aktualiseret det palæstinensiske problem, fordi den israelske ekspansionstrang blev opfattet som en trussel mod hele det arabiske område. Krigen udløste en politisk mobilisering i det palæstinensiske folk og skærpede den arabiske nationalismes anti-zionistiske positioner. Palæstinenserne udgjorde en betydningsfuld politisk faktor i alle de pan-arabiske nationale bevægelser: baathbevægelsen, som havde sit udspring i Syrien, men som fik afdelinger i alle de østarabiske lande, nasseristiske bevægelser og Arab Nationalist Movement, som opstod i Libanon og bredte sig til de andre arabiske lande. Arab Nationalist Movement blev den pan-arabiske bevægelse, som udviklede de mest radikale politiske positioner, trods dens start som pro-nasseristisk, og bevægelsen har spillet en central rolle i udviklingen af den palæstinensiske befrielseskamp og befrielseskampen på den arabiske halvø.

Kun Jordan, Saudiarabien og Libanon tilsluttede sig Eisenhowerdoktrinen. I Libanon førte denne tilslutning til borgerkrig året efter (1958), hvor USA måtte intervenere militært for at nedkæmpe de libanesiske nationalister. I Syrien og Iraq blev modstanden mod Eisenhowerdoktrinen medvirkende til det nationale små-

borgerskabs regeringsovertagelse gennem militæret, efter en periode med ustabile, mere eller mindre nationale regeringer.

Et fællestræk for de småborgerlige regimer i perioden op til 1967 var en militant anti-imperialisme, anti-zionisme og nationalisme, men uden at dette fik virkelig gennemslagskraft internt i landene. Der blev gennemført visse nationaliseringer, jordreformer og industrialiseringsforsøg, som forbedrede de undertrykte klassers positioner, men der var ikke tale om en egentlig mobilisering af de undertrykte klasser og ikke tale om et gennemført opgør med de pro-imperialistiske klasser og lag. Politisk organisering var ikke tilladt, uden indenfor de regerende partier, den faglige organisering foregik igennem og var kontrolleret af partierne, og statsmagten byggede først og fremmest på kontrollen med hæren.

De nationale regimer var de ledende kræfter i det arabiske område. Styrkeforholdet mellem de nationale regimer og de reaktionære arabiske regimer, først og fremmest Jordan og Saudiarabien, tvang de reaktionære regimer til i skærpede situationer at underlægge sig de nationale regimers politik, idet de ellers ville have afsløret sig som modstandere af 'arabisk enhed' og 'arabisk nationalisme'. Samtidig var de reaktionære regimers politiske stabilitet truet af den nationale arabiske bevægelse. De nationale regimers anti-zionistiske positioner hindrede en fredsaftale med Israel, som ikke efter sin oprettelse havde opnået noget arabisk lands anerkendelse, og Israels økonomiske ekspansion i det arabiske område var hindret af arabisk boykot. Derfor var de nationale regimer, trods deres småborgerlige klassekarakter, en trussel mod imperialistisk dominans og stabilitet i området.

I 1963 begyndte alvorlige økonomiske kriser at slå igennem i Israel, og omlægningen af Jordanflodens løb og trusler om præventiv krig var forvarsler om krigen i 1967.

De nationale regimer dannede i 1964 PLO, den palæstinensiske befrielsesorganisation, og PLA, den militære afdeling, som blev integreret i de arabiske hære. Dette træk skulle opsuge den begyndende palæstinensiske modstandskamp og bringe den ind under de na-

tionale regimers kontrol. Samtidig forstærkedes propagandaen om, at Palæstina ville blive befriet af de arabiske hære, hvilket udviklingen allerede havde vist og skulle vise igen i 1967 var umuligt.

Perioden 1967-73

Israels og USAs formål med aggressionen i juni 1967 var at ødelægge den arabiske nationale bevægelse og skabe mere fordelagtige betingelser for imperialistiske og zionistiske interesser i det arabiske område.

Dette lykkedes delvist, idet de nationale arabiske regimer blev tvunget ind i en situation, hvor en fortsættelse af den demokratiske nationale revolution under ledelse af det nationale småborgerskab og en konsekvent anti-imperialistisk og anti-zionistisk holdning krævede en væbnet mobilisering af de arabiske folk. De nationale regimer, Ægypten og Syrien var ude af stand til at følge denne strategi, med det uundgåelige resultat, at regimerne gradvist måtte underkaste sig de reaktionære arabiske regimer, Israel og USA.

På den anden side blev der ikke umiddelbart skabt en mere fordelagtig situation for de imperialistiske interesser, tværtimod skabte 67-krigen en ny trussel: den hastigt fremvoksende revolutionære palæstinensiske befrielsesbevægelse.

Før krigen i 67 var de nationale regimer de ledende kræfter i det arabiske område. Dette styrkeforhold ændrede sig radikalt efter juniaggressionen. De nationale regimers arabiske politik belv en serie af indrømmelser til de reaktionære kræfter, som derigennem blev i stand til at gennemføre en offensiv mod den arabiske nationale bevægelse. Dette fandt sted sideløbende med Ægyptens anerkendelse af FNs sikkerhedsråds resolution af d. 22. november 1967.

Denne anerkendelse indebar en accept af den zionistiske kolonisation, en accept som hidtil blev nægtet Israel af den nationale arabiske bevægelse. Den indebar en opgivelse af støtten til det palæstinensiske folks kamp for dets legitime rettigheder, en støtte, som den nationale arabiske bevægelse hidtil havde proklameret. Denne anerkendelse stillede Ægypten side om side med

de reaktionære arabiske regimer, i hvis interesse det har været og stadig er at bekæmpe den arabiske nationale bevægelse. Saudiarabien gav Ægypten flere millioner pund for at støtte 'ægyptisk oprustning'. Som modydelse fik Saudiarabien carte blanche på den arabiske halvø. De unge revolutionære kræfter i Nordyemen blev næsten knust, Sydyemen blev angrebet på alle fronter, men revolutionen var i stand til at modstå offensiven. Der blev indgået en traktat med Iran, hvis formål var at stabilisere kontrollen i området, og Saudiarabien rekrutterede lejetropper til bekæmpelse af revolutionen i Dhofar og Oman. Trods denne offensiv udvikledes revolutionen i Oman og Golfen, og den palæstinensiske befrielsesbevægelse havde i løbet af den 3-årige periode - fra 67-70 - nået så stærke positioner militært og politisk i Jordan, at Hussein under forhandlinger i Cairo i august 1970 udtalte: »Hvorledes vil De (Nasser) have, at vi skal kunne gøre fremskridt i vore forhandlinger med Israel, hvis vor autoritet er konstant truet af dem (befrielsesbevægelsen)?«

Den hastige forandring i den revolutionære situation forstyrrede verdensimperialismen i almindelighed og USA i særdeleshed, som indså nødvendigheden af en politisk løsning for herigennem at bremse den revolutionære vækst. Dette udmøntedes i den såkaldte Rogersplan, - fremsat i sommeren 1970. Det var en forhandlingsplan for gennemførelse af sikkerhedsrådets resolution. Rogers begrundede i sit brev til Mahmoud Riyad det fremsatte forslag med: den seneste udvikling i Jordan (juni 70), som synes at kunne hindre den fredelige løsning, amerikansk omsorg for regimet i Jordan, samt den amerikanske omsorg for forbindelserne mellem Ægypten og USA.

Denne Rogersplan var den illegitime søn af amerikansk pression, sovjetisk sameksistenspolitik og de arabiske regimers eftergivenhed, og i den var indbygget likvidationen af den palæstinensiske befrielsesbevægelse. De arabiske regimers accept (Ægypten, Jordan) indeholdt derfor samtidig en stillingtagen imod den palæstinensiske befrielsesbevægelse og dannede baggrunden for Husseins forsøg på at likvidere bevægelsen september 70.

Den palæstinensiske befrielsesbevægelse afviste Ro-

gers-planen og erklærede, at den ikke accepterede nogen afvigelse fra den revolutionære linie, at den med alle til rådighed stående midler ville bekæmpe ethvert forsøg på en afgørelse, der ikke indeholdt en anerkendelse af det palæstinensiske folks historiske rettigheder. En anerkendelse af disse rettigheder er uforenelig med en anerkendelse af zionismens tilstedeværelse overhovedet.

Forud for forsøget på at likvidere den palæstinensiske befrielsesbevægelse foregik der et politisk spil med de nationer, der havde interesse i en fredsløsning som aktører. Under Nassers besøg i Moskva påpegede sovjetlederne, at den bolsjeviske revolutions historie havde lært dem, at der i alle modstandsbevægelser findes »provokatører, eventyrere og dobbeltganger«, overfor hvem det er nødvendigt at slå hårdt til, når de nationale interesser kræver det. (!) Under Husseins besøg i Cairo, udtalte Nasser: »Modstandsbevægelsen har begået mange ekstremistiske handlinger, og respekten for den jordanske statsautoritet forekommer os uundværlig.« Husseins broder, Sherif Nasser, udtalte til en vestlig journalist i Amman: »Vi har vore engelske og amerikanske venners formelle løfte om, at de ikke vil tolerere at se den jordanske trone alvorligt truet.« Den israelske ambassadør i Washington, Itzhak Rabin, udtalte d. 27.7., at hans regering insisterede på, at våbenhvileaftalen i forbindelse med Rogersplanen skulle indebære et stop for modstandsbevægelsens aktiviteter. Israellernes betingelse for enhver form for forhandling var således likvideringen af den palæstinensiske modstandsbevægelse. Dette blev yderligere understreget under Golda Meirs besøg i Washington. Præsident Nixon forsikrede den israelske statschef om, at USA ikke ville forlange Israel til forhandlingsbordet under de nuværende forhold.

Hussein var således helgarderet, da han angreb den palæstinensiske modstandsbevægelse. Den eneste brist i beregningerne var det palæstinensiske folks vilje og evne til at forsvare dets revolution. Husseins arrogante udtalelser om, at han i løbet af 24 timer kunne sikre sin autoritet i Amman med 20.000 ofre som prisen - en formodning som sandsynligvis blev delt af resten af deltagerne i sammensværgelsen - holdt mildt sagt ikke

stik. Det blev en massakre på det palæstinensiske folk, revolutionen fik et alvorligt tilbageslag, men netop konfrontationen i Jordan og udviklingen siden har bevist den palæstinensiske revolutions levedygtighed og dens fodfæste i det palæstinensiske folk. Samtidig viste septemberkonfrontationen, at det palæstinensiske folks nationale kamp nødvendigvis må forbindes med de arabiske folks nationale kamp for fuldstændig uafhængighed af imperialismen, og at denne kamp - fordi den i de nationale stater konfronteres med et nationalt borgerskab og småborgerskab, som har spillet fallit i kampen mod imperialismen - vil tage form af en klassekamp, der mobiliserer de arabiske masser under et revolutionært, proletarisk lederskab.

Forudsætningerne for Oktoberkrigen, 1973

Det lykkedes ikke Hussein at likvidere den palæstinensiske befrielsesbevægelse, og selvom Husseins angreb på befrielsesbevægelsen midlertidigt var et tilbageslag, medvirkede det til at fremme den politiske afklaring indenfor befrielsesbevægelsen og styrke processen for enhed. De revolutionære kræfter, som tidligere havde understreget nødvendigheden af en alliance med de progressive arabiske kræfter og modsat sig de arabiske regimers indflydelse i befrielsesbevægelsen, fremstod efter nederlaget i Jordan som en stærk politisk kraft, og i januar 1973 vedtog Det Palæstinensiske Nationalråd på sin 11. kongres et politisk program, som udtrykte en klar afvisning af palæstinensisk deltagelse i enhver forhandling, som indebar en accept af den israelske stats eksistens, en klar holdning til alliancen med de progressive arabiske kræfter og en afvisning af et mini-palæstina på Vestbredden.

Israel, som nødtigt ville tilbagegive en tomme af de besatte områder, og som så sine positioner styrket af de nationale regimers retrætepolitik, forfulgte en politik, der skulle presse regimerne til total retræte og accept af Israels territoriale udvidelse. Denne position var uholdbar, idet intet arabisk regime ville kunne legitimere et sådant skridt. Samtidig skærpedes den interne uro i de arabiske lande, og både de 'nationale' og reaktionære arabiske regimer ønskede en 'fredsløsning hurtigst

muligt, som kunne give den politiske stabilitet, der er forudsætningen for økonomisk 'udvikling' igennem udenlandske investeringer. Endelig betød højredrejningen i de 'nationale regimer' og styrkelsen af de reaktionære arabiske regimer, at USAs positioner i Mellemøsten var styrket, og ikke udelukkende baseret på Israels militære magt. En modsætning mellem Israels territoriale ambitioner og USAs interesse i politisk stabilitet blev åbenbar, men samtidig kunne USA ikke presse Israel til indrømmelser i den eksisterende situation.

Nødvendigheden af at stoppe den politiske radikaliseringsproces i den palæstinensiske befrielsesbevægelse - understreget af det libanesiske regimes nederlag i maj 1973 i dets offensiv mod befrielsesbevægelsen - og nødvendigheden af at etablere nye betingelser for en 'freds'løsning, fik Ægypten og Syrien til at angribe Israel i oktober 1973.

**fred's-
forhandlingerne
efter
oktoberkrigen**

III. 'Freds'forhandlingerne efter Oktoberkrigen Indhold

Mellemøsten efter Oktoberkrigen, juni 74, Socialisten nr. 18.....	29
Imperialismen i Mellemøsten, april 1976, In- ternational Bulletin nr. 7	37
Sinai-aftalen, oktober 1975 International Bulletin nr. 3.....	47
Syrien: udvikling og nuværende position, december 1975, Mellemøsten Bulletin nr. 2	52
FN-resolutionerne - et led i fredsbe- stræbelserne, december 1975, Socialisten nr. 26.....	57

Mellemøsten efter oktoberkrigen

Juni 74, Socialisten nr. 18

Oktoberkrigen er hverken endt med militær eller politisk sejr til nogen af parterne; men krigen har haft betydelige effekter på de interne politiske forhold i Ægypten, Syrien og Israel.

I Ægypten har krigens forløb og den uafgjorte situation omkring Suez ved våbenhvilen dels legitimeret den højredrejning, som satte ind efter 1967-krigen, dels fremskyndet den. Ægyptens forhandlingsvilje er åbenbar, og kontakterne til USA udbygges hastigt.

Situationen i Syrien er anderledes, selvom Syrien har indgået en våbenhvileaftale. Splittelsen i Baathpartiet og de syriske massers grundfæstede anti-zionistiske holdning betyder, at Syrien officielt må fastholde kravet om en total tilbagetrækning som forhandlingsgrundlag; dels fra det område, som israelske styrker har besat under oktoberkrigen, dels fra Golanhøjene, som blev besat i junikrigen 1967. Det politiske styrkeforhold i Syrien mellem de radikale anti-zionistiske kræfter og højrefløjen i Baath, som i koalition med det syriske borgerskab repræsenterer ønsket om en 'freds'løsning, betyder, at højrefløjen - til trods for at den har regeringsmagten - ikke kan manøvrere så åbenlyst som Sadat.

Oktoberkrigen rystede Israel, fordi det blev klart, at det militære styrkeforhold mellem Israel og de arabiske stater havde ændret sig siden junikrigen til de arabiske staters fordel. Netop fordi myten om den israelske hærs overlegenhed og den israelske stats evne til at overleve og udvikle sig er et vigtigt element i den zionistiske ideologi, blev remissituationen opfattet som et resultat af enkeltpersoners fejlvurdering og sløseri - og løsningen dermed enkel: udskiftning af disse personer. En kommission bestående af en højesteretsdommer og et par tidligere generalstabschefer skulle undersøge sagen; men kommissionens rapport, der entydigt placerede ansvaret hos efterretningstjenesten og militæret, og dermed frikendte forsvarsminister Moshe Dayan, satte

ikke en stopper for den politiske krise. Kravet om Dayans afgang var stærkt, specielt indenfor hans eget parti - Mapai (arbejderpartiet), hvor Dayan repræsenterer højrefraktionen. Det politiske slagsmål om placeringen af ansvaret for oktoberkrigens militære udfald er blevet til et opgør om, hvilken politik, Israel skal føre i forhold til de arabiske stater, og regeringens tilbagetræden blev fremskyndet dels af højreoppositionen, som repræsenterer den ekstreme zionismes ønske om fortsat kolonisation af arabisk territorium, dels af kræfter indenfor Arbejderpartiet, som vil udnytte lejligheden til at slippe af med Dayans fraktion i partiet.

Israel er ikke længere, som for bare et par år siden, USA's eneste vigtige base i Mellemøsten. Under ledelse af USA understøtter og forstærker imperialismen stadig mere de reaktionære arabiske regimer og tendenser - som shah-regimet i Iran og Feisals Saudi Arabien, og imperialismens positioner er yderligere forstærket gennem oktoberkrigen og 'olieblokaden'.

I kappestriden mellem USA og Sovjet, er Sovjet blevet udmanøvreret gennem den hurtigt fremadskridende højredrejning i Ægypten - i mindre omfang i Syrien - og derved er vejen åbnet for en *imperialistisk fredsløsning*, der gennem at styrke de reaktionære kræfter i hele Mellemøsten befæster USA's interesser i området.

Denne udvikling har ændret Israels betydning for imperialismen. Hvor Israel tidligere først og fremmest har spillet en militær og politisk rolle i bekæmpelsen af de nationale kræfter i det arabiske område, vil Israels økonomiske betydning og indflydelse som det mest udviklede kapitalistiske land i Mellemøsten herefter øges, efterhånden som '*freden*' åbner vejen til det arabiske marked. Den militære og territoale ekspansionisme erstattes af den økonomiske; dette nødvendiggør dels et opgør med den traditionelle zionistiske ideologi i Israel, dels en omlægning af den israelske økonomi, der hidtil - og mest markant efter 1967 - har været en krigsøkonomi.

Oktoberkrigen er en stor politisk sejr både for USA-imperialismen og for Israel, selvom den umiddelbart har ført til en polarisering af de politiske kræfter i Isra-

el, svage regeringsdannelser og en krise i det israelske arbejderparti.

Oktoberkrigen, en kapitulationskrig

Det ægyptiske og syriske regime startede Oktoberkrigen for at opnå en fredsaftale med Israel. Deres hensigt var ikke at befri Palæstina, heller ikke at styrke den nationale arabiske bevægelses positioner; men at skabe betingelser for en 'hæderlig' kapitulation.

Kapitulationskrigen var nødvendig for at fuldbyrde tilnærmelserne mellem USA og i første række Ægypten, i anden række Syrien, inden de nationale regimer gennem åbenlys kapitulation afslørede sig overfor de arabiske masser.

Kapitulationskrigen var nødvendig for at løse konflikten mellem Israel og USA pga israelsk uvilje til at rømme de besatte områder og USA's interesse i en stabil politisk situation i Mellemøsten.

Militært opnåede Ægypten og Syrien ingen sejr, men politisk opnåede højrekræfterne i Ægypten og Syrien en sejr, der i Ægypten har reetableret borgerskabets herredømme, i Syrien styrket de borgerlige kræfter og i hele det arabiske område styrket den amerikanske imperialismes positioner.

Højredrejningen i Ægypten

I perioden 1956-64 nationaliseredes store dele af den ægyptiske økonomi, og i 1964 tegnede den offentlige sektor sig for 91 % af alle investeringer og ca. 85 % af den samlede produktion. I begyndelsen af 1970 startede en ny udvikling af den private sektor gennem en økonomisk politik, der sigter på at reetablere den privatkapitalistiske økonomi vha. omfattende udenlandske investeringer.

I det britiske tidsskrift Economist jan. 26. 1974 refereres følgende om den ægyptiske minister for økonomi og udenrigshandel: »Han er modstander af fuld statslig kontrol med bankvæsenet, basisindustrien og andre større virksomheder, nationalisering af størsteparten af udenlandske investeringer og overvejende økonomisk forbindelse med Sovjetblokken. Istedet vil han satse på

arabisk kapital og vestlig know-how. Hidtil har den arabiske kapital været tilbageholdende pga. Ægyptens svage betalingsbalance og ihukommende Nassers nationaliseringer, hvor de arabiske banker blev nationaliseret sammen med resten.« I et interview med Associated Press udtaler Sharif Lotfy, sekretær i finansministeriet: »Tiden er inde til en decentralisering af økonomien. Vi vil tillade markedsmekanismen at spille en større rolle i prissystemet og allokering af ressourcerne. Det første skridt har været at stimulere udenrigshandelen gennem partielt mindsket valutakontrol ... Vi kan ikke fuldstændigt liberalisere udenrigshandelen, det må ske gradvist. I indsatsen for at tiltrække udenlandske investeringer har regeringen oprettet 'frie zoner' ved Middelhavskysten og nær Cairo, hvor virksomhederne må importere og exportere uden forpligtelser overfor eller under kontrol af regeringen. Vi giver 5 års skattefrihed for disse enterpriser plus garantier mod nationalisering og andre indgreb mod handelsfriheden. For at understøtte disse garantier har Ægypten undertegnet en traktat under forsæde af Verdensbanken om international kontrol med enhver konflikt angående udenlandske investeringer.« I løbet af de sidste par år er 49 % af den offentlige sektor praktisk talt blevet sat til auktion, samtidig med at udskiftningen af personer på ledende poster og en omfattende omlægning af statsapparatet i 'demokratiets, frihedens og fremskridtets' navn sikrer det økonomiske og politiske kursskifte.

Et af krigens formål har helt klart været at skabe betingelser for at tiltrække udenlandsk kapital. En vigtig betingelse for at kunne garantere udenlandsk kapital en sikker forrentning er et stabilt politisk borgerligt herredømme - og at sandsynligheden for nye militære konfrontationer med Israel er minimal. Dette forklarer de økonomiske og politiske ændringer, som finder sted i accellererende tempo, og Sadats iver efter at indgå forhandlinger med Israel, en iver som understreges af den hurtigt opnåede aftale om troppeadskillelser, udstationering af FN-tropper samt genoptagelsen af de diplomatiske forbindelser med USA og den stormende velkomst, der er blevet Nixon til del ved hans besøg i Ægypten.

Våbenhvileaftalen Syrien-Israel

Syrien står i en svagere forhandlingsposition end Ægypten, dels fordi Golanhøjderne har større strategisk betydning for Israel end Sinai, dels fordi den politiske situation i Syrien stadig er ustabil, idet højrekræfterne ikke er så konsolideret som i Ægypten. Syriens krav om, at forhandlingerne i Geneve skal tage udgangspunkt i en total israelsk tilbagetrækning fra den i 1967 besatte del af Golan, fastholdes stadig officielt, men det har mistet sin betydning, da dette ikke er blevet garanteret i den indgåede våbenhvileaftale. Syriens eneste mulighed er nu at støtte sig på USA's interesse i en politisk løsning; men betingelsen for dette er, at USA garanterer en stabil politisk situation i Syrien, dvs. en yderligere konsolidering af højrekræfterne og en åbning overfor imperialistiske interesser.

Et nødvendigt led i konsolideringen af et politisk stabilt borgerligt herredømme er pacificeringen af masserne og venstrekræfterne i Baathpartiet og hæren. Kravet om total israelsk tilbagetrækning og det diffuse: »anerkendelse af palæstinenserne historiske rettigheder« har i denne forbindelse en vigtig politisk/ideologisk betydning.

Syriens beslutning om at indgå våbenhvile og deltagelse i Geneveforhandlingerne kan få afgørende betydning for den politiske kamp indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse. I Syrien - hvis regime klasse-mæssigt står nær lederskabet i Al Fatah - befinder sig størstedelen af Al Fatah's styrker. Regimet har tilladt guerillatræning og baser på sit territorium, samt gurillaoperationer ind i Golanområdet, når dette samtidig har kunnet tjene det syriske regimes interesser. Disse betingelser gælder Al Fatah, Al Saika og PDFLP. I Syrien eksisterer også PLA, den palæstinensiske befrielseshær, der er en regulær armé, som før 1967 oprettedes af de syriske, irakiske og ægyptiske hære¹. Ledelsen i Al Fatah har gennem PLO forsøgt at tage ledelsen i PLA,

1. Den syriske afdeling: Hittinbrigaden, 3000 mand.
Den irakiske afdeling: Qadissiyabrigaden, 1000 mand
Den ægyptiske afdeling: Ain Jallout, 1000 mand.
Den jordanske afdeling: Yarmouk, 1500 mand.
- se iøvrigt register, PLO.

men PLA's velbetalte officerer kræver at kunne manøvrere mellem Al Fatah og de arabiske regimer, hvilket indebærer, at de i almindelighed samarbejder med det syriske regime.

Mens befrielsesbevægelsen i Libanon har tilkæmpet sig og forsvaret sin selvstændighed, fungerer de organisationer, som accepteres af det syriske regime, i hovedsagen som dette regimes gidsler. Der findes i Syrien store, men militært set uvirksomme guerillatropper, som alt mere antager karakter af en stående hær. Dette er en vigtig faktor bag Al Fatah's nuværende politik.

I forhold til styrken i sin militære organisation er det mislykkedes for Al Fatah i nogen større udstrækning at organisere modstanden i de besatte områder. Den militære taktik har overvejende bygget på angreb over våbenstilstandslinierne udført af guerillaenheder ('hit and run'-taktikken). Al Fatah er pga sin overvejende militære organisationsform ikke en politisk enhed, og især siden 1971 er de politiske modsætninger skærpet. Frem til Oktoberkrigen styrkedes venstrekræfterne, støttet på majoriteten af folket i baserne, hvilket bl.a. ledte til at Al Fatah i januar 73 accepterede PFLP's forslag til minimumsprogram for paraplyorganisationen PLO og påbegyndte et tættere politisk og militært samarbejde. Men imperialismens og reaktionens styrkede positioner efter Oktoberkrigen har også styrket højrekræfterne i Al Fatah's ledelse, som i den nuværende situation vinder gehør for det argument, at man må følge Syriens politik og acceptere deltagelse i fredsforhandlingerne. De palæstinensiske småborgerlige og borgerlige klasseinteresser skjuler sig bag hadet til kong Hussein, som ellers skal tildeles vestbredden, hvis Israel trækker sig tilbage; og til dette kommer de vaklende kræfters uvilje og uformåenhed overfor at organisere sig til illegalt arbejde - også i de arabiske stater. 'Mini-Palæstina' præsenteres som det eneste alternativ, hvis forhandlingerne mellem Syrien og Israel sætter stopper for de palæstinensiske befrielsesorganisationers sameksistens med det syriske regime.

Geneveforhandlingerne

I Geneve mødes USA-imperialismen og den zionistiske

kolonistat med parter, som har tilnærmet sig USA, hvis indflydelse i den østlige del af det arabiske område aldrig har været større. Dette må lede til to konklusioner for den palæstinensiske befrielsesbevægelses vedkommende:

1. - at Geneveforhandlingerne er helt i fjendens interesse, og
2. - at modsætningerne mellem de deltagende parter er så tilpas sekundær, at der ikke eksisterer nogen særlig marginal, som befrielsesbevægelsen kan udbytte. Den har ingen mulighed for at sprænge forhandlingerne eller vanskeliggøre dem i nævneværdig grad, men bliver stillet overfor et alternativ, som den kan acceptere eller forkaste, uden at det vil påvirke de øvrige parters handlinger afgørende.

Allerede befrielsesbevægelsens deltagelse i konferencen indebærer derfor en reel fare for, at befrielseskampen forrådes, eftersom Kissinger, Sadat & co. næppe indbyder PLO, hvis de ikke har dækket sig ind med palæstinensiske højrekræfter, som er beredt til at svigte den væbnede kamp. Sadats forslag om oprettelse af en palæstinensisk eksilregering og kong Husseins anerkendelse af PLO som palæstinenserne eneste legale repræsentation og dens ret til Vestbredden udgør klare invitationer til og/eller symptomer på pågående kontakter med sådanne højrekræfter.

Det politiske grundlag for Geneve-konferencen er FN's Sikkerhedsråds resolution 242. Hver delegation har åbent eller underforstået accepteret hovedindholdet i resolutionen, som er én gang for alle at fastsætte grænserne - i hovedsagen som de var inden juni krigen i 1967 - og altså fastslå Israels ret til at have fordrevet palæstinenserne og okkuperet 68 % af Palæstinas territorium. Selvom Israel ikke officielt på nuværende tidspunkt har accepteret PLO's deltagelse i forhandlingerne eller nogen form for en palæstinensisk repræsentation fra Vestbredden og Gaza, er det i lige så høj grad i Israels interesse som i USA's og de arabiske staters at etablere en fælles front i kampen mod den voksende revolutionære bevægelse i det arabiske område; og det vigtigste skridt på denne vej er likvideringen af den palæstinensiske befrielseskamp.

Imperialistisk »fred«

Våbenhvileaftalerne mellem Israel og de arabiske regimer er et afgørende skridt på vejen til en 'politisk' løsning, men en endelig løsning kræver en omlægning af de politiske og økonomiske strukturer både i Israel og i Syrien og Ægypten, der kan garantere alle parterne en 'fredelig' sameksistens.

Sovjets politik i det arabiske område, der har satset på en økonomisk og politisk styrkelse af de nationalistiske tendenser som udgangspunkt for en politisk løsning, er afsløret som en fejlvurdering af de nationale småborgerskabers mulighed for at fastholde statsmagten i klemmen mellem imperialistisk aggression og den voksende revolutionære bevægelse; endnu et eksempel i rækken af mislykkede 'fredelige revolutioner', hvilket det syriske kommunistparti - der samlet afviser fredsforhandlinger og nu erklærer sin støtte til det palæstinsiske folks væbnede kamp - har indset. Det afgørende i den videre udvikling bliver de revolutionære kræfters evne til at udvikle kampen under de vanskelige betingelser, som de nationale småborgerskabers militære og politiske nederlag har medført - dvs. deres evne til at afsløre det helt igennem falske billede, som er blevet tegnet af Sadat- og Assad-regimernes interesser i Oktoberkrigen, Feisal, de arabiske reaktionæres interesser i olieblokaden og i det hele taget den nationale arabiske bevægelses styrke.

Udviklingen efter Oktoberkrigen viser åbenlyst, at ligeså effektiv som olieblokaden og Oktoberkrigen har været mht at så forvirring hos de arabiske masser og visse 'marxistisk-leninistiske' organisationer verden over omkring det samlede arabiske borgerskabs hensigter, lige så ineffektive har begge dele været i kampen mod zionismen og imperialismen.

Imperialismen i Mellemøsten

April 76, International Bulletin nr. 7

Klassekampens udvikling viser, at delingen af de borgerlige kræfter i politisk stridende grupperinger først og fremmest udspringer af uenigheden om, hvordan udbytningsforholdet skal fastholdes og udvikles, hvorledes arbejderklassen skal demobiliseres aktivt, hvorledes det borgerlige diktatur skal organiseres i en konkret situation og under ledelse af hvilke kræfter. Dette på det nationale plan. Noget tilsvarende finder sted på det internationale plan. Imperialismens interne modsætninger, som de konkretiseres i øjeblikket i de nykoloniale områder, baserer sig primært på forholdet til de progressive og nationale kræfter, til de kræfter der evner at sætte spørgsmåltegn ved selve den imperialistiske tilstedeværelse og de pro-imperialistiske regimers eksistens. Imperialismen og reaktionens alliancer nødvendiggøres af den anti-imperialistiske kamp, og alliancerne er derfor kontrarevolutionens redskaber i denne kamp.

Fremvæksten af de kontrarevolutionære alliancer i Mellemøsten efter oktober 73 illustrerer og udtrykker dette. Alle oktober-krigens efterdønninger og Kissinger-missionens indhold er led i en generel udvikling, der udgør imperialismens alternativ til udviklingen af den nationale og demokratiske bevægelse og den begyndende væbnede kamp i regionen. Klassekampens udvikling nødvendiggør en samlet modstrategi fra reaktionens side for at bevare diktaturerne og dominansen.

Krisen for det imperialistiske verdenssystem viser sig overalt, og berører en række sfærer. Det er en politisk, økonomisk og ideologisk krise, der viser sig i alle de imperialistiske lande. Og det er en krise for den kontrarevolutionære politik overfor de nykoloniale lande. Dette viser sig også i Mellemøsten. En ny omstrukturingsproces er derfor i gang på det internationale plan. Det imperialistiske system under den amerikanske ledelse er ved at antage nye konstellationer, hvor staters

plads i det internationale hierarki skifter. Dette berører også mellemøsten-konfliktens indhold og form i tiden fremover. Og det stiller den nationale bevægelse over for nye opgaver og problemer.

Reaktionær paraply

Etableringen af en reaktionær paraply over området har været et af de vigtigste elementer i den imperialistiske strategi for at afvikle krigstilstanden og få normaliseret forholdet mellem Israel og de arabiske, pro-amerikanske regimer. Israel kan ikke mere ubetinget fastholde sin placering som USAs vigtigste og eneste stabile brohoved i Mellemøsten. Andre stater og klassekræfter, Ægypten og Saudiarabien, er villige og acceptable partnere for den amerikanske imperialisme. Som i Indokona skal den kontrarevolutionære proces sættes igang af lokale og loyale regimer.

Denne reaktionens samling retter sig mod nedkæmpelsen af de nationale og demokratiske bevægelser som helhed i alle de arabiske lande og i Israel. I særdeleshed rettes bestræbelserne for likvidation mod de felter, hvor kampen er mest udviklet og konfrontationen antager de skarpeste former: Mod de klassekræfter, der aktuelt udfylder avantgarde-rollen for de arabiske masser i deres anti-imperialistiske kamp.

Imperialistisk »fred«

Parolen for at løse disse modsætninger er »fred«, imperialistisk ro og orden. Selve planerne for en fredsordning er ikke af ny dato. Både den forhåndenværende amerikanske udenrigsminister Rogers og den jordanske klient Hussein har lagt navne til planer, der f.eks. inkluderede likvidationen af den palæstinensiske modstandsbevægelse. Men først situationen efter oktoberkrigen i 1973 muliggjorde til en vis grad en afvikling af den palæstinensiske/arabiske-israelske konflikt. Frem for ikke-freds/ikke krigs tilstanden, som i perioden efter juni-krigen i 1967 indebar en trussel mod stabiliteten i området, og som førte til en polarisering af klassekræfterne i området og etableringen af en selvstændig ikke-kontrollerbar social kraft som palæstinenserne;

frem for dette søgte imperialisterne og de reaktionære og småborgerlige militarister sammen at gå imod truslen om en social og national revolution.

De arabiske ledere, Khaled, Sadat og Hussein, er koblet til den amerikanske vogn, idet kun en afslutning på den israelsk-arabiske konflikt kan muliggøre deres indtræden som arabiske junior-partnere for imperialismen i et Mellemøsten, hvor kræfterne anvendes til en nedkæmpning af den nationale og demokratiske bevægelse istedet for på en for reaktionen perspektivløs konfrontation med en anden pro-amerikansk partner i området: den zionistiske formation.

Højredrejningen har betydet, at USA i dag indtager en stærkere position på alle planer i Mellemøsten, end det har været tilfældet i nogen anden periode. Det har betydet, at en stor del af den tidligere nationale bevægelse er blevet afviklet, demobiliseret eller faldet til ro over for den entydige politiske tendens.

Men samtidig har de imperialistiske »freds«bestræbelser, der inkluderer den åbne aggression i Libanon, også klart øget modsætningerne på det mellemøstlige plan. Konfliktens sande karakter viser sig tydeligere og tydeligere. Konfliktens indhold - hvor det revolutionære perspektiv selvfølgelig ligger i det væbnede opgør med såvel imperialismen og zionismen som den arabiske reaktion - og dens klassekarakter, viser sig nu også på overfladen.

Med de vaklende nationale kræfters forræderi og kapitulation - vi taler her om såvel PLO-ledelsen som om dele af Baath-partierne og Nasser-tilhængerne - og med den imperialistiske offensiv bliver kampen tydeligere og klarere en kamp for eller imod etableringen af socialismen og nationale stater udenfor det imperialistiske system. Folkekrig eller kapitulation er valgmulighederne; - den småborgerlige militans og stødvis modstand mod imperialismen synes ikke længere at kunne eksistere.

Hvor konfliktens hovedaspekt, det umiddelbart mest fremtrædende ved kampen, tidligere lå i modsætningen mellem Israel og de konfronterende staters regimer og masser, er hovedaspektet idag flyttet til modsætningerne internt i de arabiske lande, da det er kræfter her, der skal bane vejen for og legitimere imperia-

lismens interesser i retning af »fred«. Den grundlæggende modsætning er stadig den mellem imperialismen, dens lokale agenter og lejesvende på den ene side og de arabiske masser på den anden. Men med den arabiske reaktions positioner retter de nationale anstrengelser sig især mod disse.

Den nationale kamp er derfor i den aktuelle fase mest af defensiv art: Det drejer sig om forsvaret mod en imperialistisk politik, der på alle planer - politisk, økonomisk, militært - har til formål at destruere den nationale bevægelse og forsøge at ødelægge betingelserne for dens eksistens: de arabiske massers politiske mobilisering og deres kampe.

Revolution og reaktion

Hvis vi ser på Mellemøsten som sådan, kan vi se tre avantgarde-bevægelser aftegne sig: organisationer og bevægelser, der stiller sig i spidsen for massernes kampe og virker som katalysatorer og samlingspunkt for de arabiske massers forhåbninger: Den palæstinensiske modstandsbevægelse med den afvisende Front i spidsen, som den mest udviklede progressive kraft i den østarabiske verden i alliance med både de libanesiske og jordanske venstrekræfter, modstandsgrupperne i de besatte områder osv, på den arabiske halvø PFLO som fortsætter og udvikler kampen under de hårdest mulige betingelser mod den samlede Jordansk-Saudiarabiske-Iranske invasion. De alliancer og akser, som reaktionen i den arabiske verden har dannet, er netop reaktioner på dette. Det drejer sig om akser Jordan-Saudiarabien-Iran, der med inddragelsen af den lokale quislinge-administration i Oman under sultan Quabus søger at knuse den omanittiske revolution i Golf-området og, i sin yderste konsekvens, søger at genindføre det borgerlige diktatur i Den Demokratiske Folkerepublik Yemen. Det drejer sig om akser Ægypten-Saudiarabien, der, idet den støtter sig på klientregimerne i Israel og Jordan, og senest på de libanesiske reaktionære kræfter, har spydspidsen rettet mod den palæstinensiske modstand.

Vi kunne også nævne mere underordnede, men til tider yderst vigtige alliancer: mellem PLO-ledelsen og

det syriske regime vendt ganske klart mod de libanesiske nationale og demokratiske kræfter, der sammen med den Afvisende Front i spidsen for de palæstinensiske masser med succes har bekæmpet de libanesiske højrekræfters likvidationsforsøg. Og mellem PLO-ledelsen og det jordanske regime, hvor man overvinder den jordanske internationale isolering med PLO's diplomatiske anerkendelse.

Dette skift i det dominerende aspekt ved konflikten - at det er blevet en umiddelbar kamp mod reaktionen - betyder ikke, at de andre aspekter forsvinder. Hvis vi tager den palæstinensiske modstandsbevægelse som eksempel, føres kampen i dag på stort set tre fronter: 1) den militære kamp både indenfor og ind i de besatte områder først og fremmest for at udvikle modstandsbevægelsens militære og politiske potentiel for på langt sigt at udvikle kampen til folkekrig. De Palæstinensiske massers bevæbning er også grundlæggende i de områder, hvor flygtningene lever for forsvaret af deres eksistens og ret til at føre kamp fra de arabiske landområder: situationen i Libanon idag, Jordan igår.

Den politiske kamp først og fremmest for at udvikle enheden med andre arabiske nationale og progressive kræfter: Dette er tilfældet med alliancen med de libanesiske og de jordanske progressive masser, men også med regimerne i Iraq, i Yemen og i Libyen. Den ideologiske kamp er først og fremmest rettet mod de palæstinensiske masser for at mobilisere bevægelsens basis, politisk og militært og for at sikre at kampen ledes af konsekvent revolutionære kræfter. Fronterne i denne ideologiske kamp ytrer sig idag, - og netop under indtryk af fredsbestræbelserne i konfrontationen mellem den Afvisende Front og PLO's ledelse om mulighederne for enten en national enhed vendt mod imperialismen og Genevekonferencen og likvidationsforsøgene, eller for en splittelse af den nationale enhed og PLO's definitive omdannelse til imperialismens redskab i en nykolonial løsning.

Ægyptens udvikling

Hvis vi ser på den ægyptiske udvikling siden oktober '73, er en model for afviklingen af en småborgerlig pro-

gressivitet ved at aftegne sig. To faktorer samler sig i højredrejningen: For det første, det udenrigspolitiske pres fra den amerikanske imperialisme politisk og økonomisk, presset fra de saudiarabiske investeringsønsker, og for det andet, klassekampens udvikling i Ægypten. Kapitaliseringen og den statslige udvikling og industrialisering i Nasserperioden, øgede de objektive klasseantagonismer uden at lade dem komme til udtryk. Den nye alliance mellem det landaristokrati, som blev smidt ud i kulden under Nasser, og netop det statsborgerskab som perioden producerede, er den sociale kraft, som nu er kastet til tops. På denne måde undergravede den småborgerlige bevægelse sig selv i 60'erne, igennem skærpelsen af klassekampen, ved mobiliseringen omkring det nationale spørgsmål. Men ligesom den pletvise industrialisering skabte den materielle basis for statsborgerskabet, så udviklede det den ægyptiske arbejderklasse både i antal og i styrke.

Den borgerlige regering under Sadat, har derfor haft en række opgaver at løse under sin endelige vej til kapitulationen overfor Israel og USA. En ny alliance bestående af en skønsm blanding af militære bureaukrater, restaurerede feudallister og et snyltende borgerskab, som er afhængigt af infiltrationen af oliekapital og af imperialistisk kapital, må se dagens lys, og installere sig. På basis af sådanne kræfter udstikkes en politik, der kan sammenfattes med ordene: imperialistisk infiltration, arabisk isolationisme, zionistisk samarbejde og nationalt selvmord. På det økonomiske plan, har Sadat endegyldigt taget springet og overladt Ægypten til den amerikanske og europæiske nåde og unåde. Det er på grundlag af dette forsøg, som er økonomisk, på at opnå en bedre position indenfor det imperialistiske verdenssystem gennem opgivelse af alle de nationale positioner, der blev erhvervet gennem den foregående periode, at alliancen med Saudiarabien blev dannet. Khaled-regimet disponerer over en stor national rigdom, olierevenuene, som ikke kan investeres i Saudiarabien selv; og med sit folketal, sin uddannede arbejderklasse og et effektivt statsligt repressionsapparat er Ægypten et af de største industrielle potentialer i regionen. En fuldt tro alliancepartner for Khaleds manøvrer, og på langt sigt en fuldt ud konkurrencedygtig

partner for Israel i kampen om amerikansk kapital og støtte. Også på det politiske plan har Sadat gjort det klart, at det ikke kun er tillid han søger i USA, men den totale inddæmning af Ægypten i den amerikanske interessesfære. Isoleringen af Ægypten på det arabiske plan, og den gentagne afskrivning af Nasserperiodens visioner om en progressiv arabisme, er blevet fulgt op af en ideologisk og kulturel åbning overfor USA og Europa. Hvor den tidligere politik om arabisk enhed og nationale interesser tog sit udgangspunkt i Arabien, Afrika og islamittiske lande, er Sadats verdensbillede domineret af Islam, kapitalisme og vesten. Også på det militære område viser højredrejningen sig. Den har to effekter. For det første, har Sadat brudt med den tidligere politik om våbenhandel med den østeuropæiske blok og de socialistiske lande. Amerikanske våben vil fremover være i anvendelse på begge sider af Sinaiørkenen. For det andet vil den ægyptiske hær skulle undergå en organisatorisk forvandling i forbindelse med våbenkøbene. Konklusionen må være, at den ægyptiske hær ikke vil være istand til at forsvare de nationale interesser i tilfælde af krig under og efter at den har gennemgået denne forvandling. I forlængelse af den politiske ledelses proamerikanske holdning, bliver de militære institutioner således ændret for at sikre deres manglende evne til at fungere.

Vi kan sidst nævne to politiske udtryk for Sadats kapitulation. På den ene side regimets velvilje til at acceptere den zionistiske stats dannelse, der kom til udtryk på den Afrikanske Enheds Organisations møde i Kampala. Sadat undlod end ikke her at gå imod en resolution, der opfordrede medlemslande til at arbejde for Israels udelukkelse af de Forenede Nationer. Hvorimod progressive (!) afrikanske regimer støttede resolutionen da Ægypten gik imod. På den anden side også regimets holdning overfor borgerkrigen i Libanon, hvor Sadat åbent støttede falangens militære angreb.

Man må konkludere, at arabisme og arabisk broderskab, som foregøglet af Sadat, ikke er det samme som det, de progressive og nationale kræfter søger.

Hvis vi istedet for det ægyptiske regime fokuserer på det syriske er den væsentligste forskel i den politiske

tendens overfor imperialismen, den tidsforskydning der gør sig gældende. Afviklingen af den tidligere småborgerlige anti-imperialisme er den samme; kun har den andre konsekvenser i forhold til kræfter som PLO og Jordan.

Den syriske udvikling

Som sagt, det syriske regimes vankelmødige vej til overgivelse, har kun været en variation af det ægyptiske eksempel. Godt nok synes indrømmelserne at være sket modvilligt, men tendensen har været klar: Overfor den amerikanske offensiv har regimet givet efter, og tvunget sig selv ind på en vej, som kan blive en blindgyde, idet regimets tidligere legitimeringsgrundlag - konflikten med Israel - ikke længere kan anvendes til forsvar for regimets interne politik og forholdsregler. Så i kamp mod venstrekræfterne indenfor det regerende Baath-parti, søger Assad-regimet at løse Golan-spørgsmålet indenfor rammerne af den amerikanske fredsløsning. Man er kommet så langt i processen, at Assad har udtalt sin principielle tilslutning. Regimet er kun mod de dele af planen, der ikke giver Syrien større indrømmelser, - smuler af den imperialistiske kage. Assad udtalte allerede i februar 75, at han var villig til indgåelse af en fredsaftale med Israel og anerkende den zionistiske formation diplomatisk på den betingelse, at Israel trak sig tilbage fra de besatte områder, (dem fra 67, ikke fra 48) og anerkendte PLO. Men dette er blot et indicium for hvor svært det syrisk-israelske spørgsmål er at løse permanent indenfor en fredsordning. Et syrisk regime vil have meget svært ved at acceptere og tillade en tomme syrisk jord at være besat, efter en aftale, og selv regeringen under Rabin har udtalt, og her må man nok tro dem på deres ord, at zionisterne ikke har bygget kolonier på Golanhøjene for senere at rømme dem igen. Kort sagt, Syrien har intet at tilbyde de imperialistiske og zionistiske kræfter til gengæld for en israelsk tilbagetrækning. Hvis Syrien endelig overgiver sig, må det være totalt og betingelsesløst. Kun et meget stærkt, borgerligt diktatur i Syrien kan tillade sig dette.

Det er et problem for imperialisterne, hvad resultatet af den fortsatte isolering af Syrien fører til. Demobilise-

ringen af de syriske masser er ikke så vidt fremskreden som i Ægypten. Og Golan har en lidt anden betydning politisk og strategisk end Sinai. Som en konsekvens af Ægyptens udtrædelse af den arabiske blok af konfronterende stater, hvor Syrien lades alene, og som et resultat af det amerikanske pres, har Assadregimet selvfølgelig protesteret. Assad har forsøgt at vende sig til de kræfter, der indenfor den amerikanske fredsløsning kan virke for bedre betingelser for Syrien. Først og fremmest Sovjetunionen, hvis rolle i det politiske spil om Mellemøsten for tiden synes udspillet, bl.a. på grund af den ægyptiske regerings positioner. Alliancen der skimtes i horisontet - Syrien-Jordan-PLO-Libanon - kan få store konsekvenser for fredsløsningens betingelser og effekter.

PLO-ledelsens underordning under Assad-regimets dominans er et resultat af forslaget i 1975 om en forenet syrisk-palæstinensisk politisk ledelse; denne skulle så, hvad der ikke synes urealistisk, udbygges militært. Men hvilke konsekvenser for modstandsbevægelsen har denne samling af de »oversete« kræfter i det diplomatiske spil? For at dække dette skridt ind, måtte PLO-ledelsen fremhæve konsekvenserne og effekterne af denne alliance: Isoleringen af det jordanske regime og derved de bedre betingelser for anerkendelse af PLO's ret til at repræsentere alle palæstinensere, også dem i Jordan. Men det lod sig ikke så længe bortforklare, at en sådan international status kun opnås på bekostning af PLO's progressive og nationale rolle, hvis den skete i samarbejde med det syriske regime. For Syrien-PLO-alliancen blev suppleret af dens logiske konsekvens, den fælles Jordanske-syriske politiske ledelse. På denne måde har Assad-regimet bragt de to tidligere ærkefjender: Hussein og Arafat sammen. Omend ikke for i fred, så dog for i fordragelighed sammen at kaste sig i armene på USA.

Jordans involvering

Det jordanske regime er således det der senest direkte er blevet involveret i løsningen. Men ikke det, hvis fremtidige rolle er mindst. Da enhedskonferencen i Rabat for arabiske statsledere fandt sted, var de arabiske

regimer i stand til at få PLO til at forsikre ikke at ville gå imod en fredsløsning og ikke at støtte den jordanske nationale og progressive bevægelse. Til gengæld fik Arafat statsledernes anerkendelse af ham som ligeberettiget, dvs. som statsleder, dog uden stat.

Det jordanske regimes internationale gennembrud efter isoleringen lige siden borgerkrigen i 70 blev derfor mulig. Den syrisk-jordanske alliance må ses som et naturligt klimaks på denne udvikling.

PLO's alliance

Den seneste understregning af denne alliances betydning udspringer af likvidationsforsøgene i Libanon. Her er to parallelle udviklinger mødtes og samlet i en: på den ene side PLO's gentagne vægring mod at tage parti i kampene, selv hvor hele modstandsbevægelsens basis militært var inddraget. PLO-ledelsen valgte i løbet af det sidste år, reelt side i konflikten, ikke på de progressive og nationale kræfters side. Og på den anden side Syriens kortsigtede interesse i en bedre forhandlingsposition, som Assad søger at opnå ved sin militære og politiske dominans i det krise- og krigsramte Libanon. Assad-regimets og PLO-ledelsens positioner i denne anledning har en række ting fælles: Formålet for begge parter er at opnå en bedre position indenfor, og ikke imod en fredsløsning. Konsekvensen er, på et tidspunkt, hvor de reaktionære kræfter i Libanon forsøger at destruere den palæstinensiske modstand, at både Assad og Arafat de facto støtter højremilitserne politisk og militært. Arafat begår forfædderi overfor de libanesiske venstrekræfter i den demokratiske og nationale bevægelse. For Assad, der direkte intervenserer militært er det en åben krigserklæring mod den nationale bevægelse i Libanon.

Sinai-aftalen

Oktober 1975, International Bulletin nr. 3

Grundlaget for den ægyptiske politiks vej bort fra en national anti-imperialistisk linie med folkelig støtte, som Nasser til dels var eksponent for, blev imidlertid lagt i Nasser-styrets sidste tre år.

Efter det totale nederlag i 1967-krigen mod Israel havde Nasser reelt et valg mellem to muligheder. Han kunne proklamere folkekrigen, alliere sig med de revolutionære og nationale kræfter i Ægypten og andre arabiske lande, støtte den palæstinensiske modstandskamp uden forbehold, forkaste løsninger, som indebar anerkendelse af det zionistiske fait accompli og likvideringen af Palæstina, og forkaste den sovjetisk-amerikanske »fred«. Kun denne løsning kunne have befriet Ægypten, Palæstina og de andre arabiske lande fra den imperialistiske dominans, men det ville også have medført en reel revolutionær stillingtagen, der var uforenelig med det herskende ægyptiske borgerskabs klasseinteresser.

Det andet valg var at begive sig ud på en endeløs vej af indrømmelser og kompromisser med imperialismen - og det var denne vej, Nassers styre fulgte i tre år. Nasser forkastede forslag fra det ægyptiske venstre, der krævede en modstandspolitik og en krigsøkonomi. I stedet øgedes forbruget, og kampen mod korruptionen blev stoppet samtidig med at den private sektor blev favoriseret. Det kapitalistiske borgerskab fik de fleste af sine privilegier igen, og nationaliseringen og landreformerne blev standset. Utilfredsheden i befolkningen manifesterede sig i arbejder- og studenterstrejker, der for første gang udtrykte åben kritik af Nasser. Det var i dette klima Nasser døde og Sadat overtog magten i september 1970.

Med Sadat som præsident mistede de ægyptiske venstrekræfter deres politiske indflydelse. Feudale reminiscencer og det agrare bourgeoisie som havde ligget i dvale, generobrede den politiske magt. Disse ændringer i regimets klasse-struktur medførte tilbageskridt inden-

Kissinger-runden

I februar-marts 1975 startede Kissinger en ny runde i sit »skridt for skridt« diplomati, der tidligere havde vist sig så frugtbart for imperialisternes interesser, nemlig afslutningen af »olieboycotten«, våbenstilstandsoverenskomsterne på den ægyptiske og syriske front, og de stadig forbedrede forbindelser mellem USA og Ægypten. Kissinger måtte imidlertid give op, da israelerne krævede en formel fredsaftale som det var umuligt for Sadat at acceptere. Den 1. og 2. juni mødtes Sadat og præsident Ford i Salzburg, hvor Sadat erklærede sig villig til at godtage ethvert amerikansk krav hvis Ford kunne skaffe ham dele af Sinai tilbage. Sadat's dilemma var nu ikke blot den kapitalistiske kurs, der førte ham til større og større indrømmelser, men også det faktum, at han ikke modtog den belønning, han mente tilkom ham. Belønningen skulle være hurtig israelsk tilbagetrækning og kæmpemæssig økonomisk hjælp til den fallerede ægyptiske økonomi, der som han udtrykte det »hemmeligt vil forandre Ægypten«. Ford lovede ham økonomisk hjælp og fornyet pres på Israel.

Samme dag, 2. juni, erklærede Israel at det havde udtyndet sine styrker i Sinai og d. 5. juni åbnede Sadat Suez-kanalen efter 8 års lukning, på dækket af en krydser iført hvid admiralsuniform og med den iranske Shahs søn ved sin side. Den 10. juni rejste den israelske ministerpræsident Rabin til forhandlinger i Washington om en Sinai-aftale, d. 12. juli mødte Kissinger og Rabin til nye forhandlinger i Bonn, og den 21 august startede Kissinger sin foreløbig sidste pendulfart mellem Cairo og Jerusalem, der den 1. september førte til undertegnelsen af en Sinai-aftale.

Aftalen indebærer, at israelerne trækker sig nogle kilometer tilbage ved Suez-bugten, hvor ægypterne får Abu Rudeis oliefelterne tilbage og ved Mitla og Giddy passene, hvor 200 amerikanske teknikere stationeres ved varslingsstationer. Territorialt er Sadats gevinst mildest talt mikroskopisk. Israelerne, der før aftalen beherskede 96 % af Sinai-halvøen får nu 87,5 %. Ægypterne der før havde 2,5 % får nu 5 %. Og FN-stødpudezonen mellem parterne udvides fra 1,5 % til 7,5 %.

Prisen for aftalen er formidabel:

1. Ved at indgå en aftale uden Syrien styrkes den ægyptiske isolationisme, samtidig med at Syriens stilling svækkes med henblik på et israelsk angreb.
2. Ægypten skal standse al agitation mod Israel også angående Israels udstødelse af FN. (Dette har Ægypten allerede imødekommet i månederne op til aftalen ved at gå imod fordømmelse af Israel på OAU's møde i Uganda, og de alliancefri landes konference i Lima).
3. Israelske skibe skal frit kunne passere gennem Suezkanalen.
4. Den arabiske boycot mod amerikanske firmaer der samarbejder med Israel skal stoppes.
5. Israel får 3 mia. dollars i økonomisk og militær hjælp fra USA inden juni 1976.
6. Alle de israelske styrkers våben skal i løbet af de næste 5 år udskiftes med de mest moderne våbentyper af USA.
7. De mest avancerede amerikanske jord til jord-raketter, nemlig Lance missilet, der er bygget til atomladning og kan nå arabiske hovedstæder, skal leveres sammen med laser raketter og de nye F 16 fly.
8. En hemmelig tillægsprotokol til aftalen sikrer Israel amerikansk militær indgriben hvis landets eksistens er truet i en ny krig.

Syrien: Udvikling og nuværende position

December 1975, Mellemøsten-Bulletin nr. 2

Den aftale, der er indgået fornylig imellem Syrien og Jordan, er ikke så stor en overraskelse, som dagspressen har lagt op til (Jvf. venstrezionistiskribenten Uri Yaari, Information 25.6.75: »Man tror ikke sine egne øjne ...»). Det er tværtimod en logisk følge af den udvikling som Syriens position har undergået i Mellemøstkonflikten siden højrefløjen indenfor Baathpartiet kom til magten i 1970.

Siden foråret har der været en række forhandlinger imellem Syrien og Jordan, hvor de to regimer blev enige om et militært og økonomisk samarbejde. Set i sammenhæng med Syriens tilbud om en fælles militær-politisk kommando med PLO, kan denne aftale få væsentlige konsekvenser for forsøget på at gennemføre en imperialistisk »fredsløsning« i Mellemøsten og specielt forsøget på at få palæstinenserne inddraget i disse »fredsplaner«.

Den aktuelle baggrund for aftalen må søges i Syriens nuværende isolation pga Kissingers »skridt for skridt« forhandlinger, som udelukkende har koncentreret sig om konflikten Israel-Ægypten. Men planerne om en alliance med Jordan er ikke af ny dato. Man må se tilbage på udviklingen i Syrien siden perioden omkring junikrigen i 1967.

Højredrejning i Syrien

Det var venstrefløjen i Baathpartiet som sad ved magten, da Israel gik til angreb i 1967. Som sådan udkæmpede Syrien junikrigen på et militant antizionistisk, antiimperialistisk grundlag og ved slutningen af krigen afvistes FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 242 om en »fredelig« løsning på konflikten. Baathpartiet oprettede sin egen partisanorganisation, Al Saiqa, støttede den palæstinensiske modstandsbevægelse uden forsøg på at underlægge den Syriens egen politik og afviste at samarbejde med reaktionære regimer.

Selvom det syriske regime i denne periode viste anti-imperialistiske træk, viste det samtidig de begrænsninger, som gør sig gældende ved enhver småborgerlig bevægelse, som overtager statsmagten gennem militærkup uden en klar revolutionær linie og uden en tilsvarende væbnet politisk mobilisering af masserne.

Den national-demokratiske udvikling med nationalisering og jordreformer blev dirigeret ovenfra. Til trods for de syriske massers mobilisering i den antizionistiske og anti-imperialistiske kamp, var Baathpartiets venstrefløj ude af stand til at fremme den totale mobilisering af masserne, som var nødvendig for at genvinde de tabte territorier og forhindre at højrekræfterne kom til magten. Venstrefløjens sidste indsats var at sende enheder af PLA støttet af syriske tropper ind i Jordan i september 1970 imod Husseins forsøg på at likvidere den palæstinensiske modstandsbevægelse.

På det tidspunkt havde højrekræfterne indenfor Baath-partiet allerede kontrollen over den største del af militæret, og to måneder senere gennemførte general Hafez Assad et kup med henvisning til Syriens stagnerende økonomi og en »eventyrlig« og »isolationistisk« politik ført af venstrefløjen.

Under Assads ledelse begyndte højrekræfterne at »udvide« regimets basis ud over arbejderklassen og fattigbønderne, som det tidligere regime havde støttet sig på, ved at styrke de øvrige lag af småborgerskabet, godsejerne og borgerskabet. I de undertrykte og udbyttede lande betyder en sådan linie i sidste instans en tilnærmelse til imperialismen, hvis indflydelse er en forudsætning for disse klassers eksistens.

Forkastelse af folkekrigens strategi

Dette magtskifte betød en afgørende ændring af Syriens tidligere militante antiimperialistiske linie, som gik ud på at oprette en »arabisk øst-kommando«, incl. Jordan og den palæstinensiske modstandsbevægelse, som skulle underordnes denne kommando, (dvs. den plan som nu forsøges gennemført) i overensstemmelse med tesen om at Israel kun kan besejres ved regulær militær krig og ikke igennem folkekrig. I takt med dannelsen af en sådan fælles arabisk kommando skulle man op-

modstandsbevægelsen i Syrien, som retter angreb ind i de besatte områder. En træningslejr er blevet lukket, en partisan myrdet, og palæstinensere og andre, som udtaler sig mod den imperialistiske fred, bliver arresteret.

Syriens dilemma

Syrien er i klemme. At forhandlingerne mellem Syrien og Israel er blevet udsat til efter opnåelsen af visse resultater på den ægyptiske front, er ingen tilfældighed. Konflikten: Syrien-Israel drejer sig nu om Golanhøjderne, som har langt større strategisk betydning end Sinai. Over for sine egne masser, kan det syriske regime ikke afstå Golan. Men israelerne har også sat sig på Golan med oprettelsen af 18 kibbutzer og adskillige udviklings-projekter, og Rabin har lovet disse israelske borgere, at de ikke skal fratages deres nye »hjem«. Siden Sinai-aftalen har Rabin antydnet, at der kunne være tale om tilbagetrækning i Golan til gengæld for et virkeligt tilsagn om fred fra Syriens side, som er tvivlsomt så længe Israel ikke vil tage palæstinenserne med i forhandlingerne.

Her står Syrien dobbelt i klemme: Over for sine egne masser kan det syriske regime heller ikke afstå fra sin »støtte« til palæstinenserne (hvor tvivlsom den end er); de syriske masser har ikke glemt kampen på Golanhøjderne, hvor syriske soldater og palæstinensiske partisaner kæmpede side om side i forlængelse af oktoberkrigen flere måneder efter våbenhvilen på den ægyptiske front. Men selv om Syrien får en aftale op at stå med PLOs kapitulationalistiske lederskab, og PLO allierer sig med Hussein og åbenlyst forlader den revolutionære vej: væbnet kamp til den totale befrielse af Palæstina, kan det palæstinensiske folk stikke en kæp i hjulene på den imperialistiske fredsvogn, fordi PLOs lederskab ikke har mandat til at indgå sådanne aftaler uden indkaldelse af Nationalrådet, PLOs højeste myndighed, og fordi de palæstinensiske masser og Den Afvisende Front indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse vil reagere. Det står endnu som et åbent spørgsmål om presset fra de syriske masser og den palæstinensiske modstandsbevægelse vil afholde Syrien fra den totale kapitulation overfor zionismen og imperialismen.

FN-resolutionerne - et led i »freds«bestræbelserne!

December 1975, socialisten nr. 26

De to nyligt vedtagne FN-resolutioner, der dels fastslår, at zionisme er en form for racisme og dels udtrykker, at PLO skal repræsentere det palæstinensiske folk i Geneve-konferencen, betegner et forsøg på, fra de arabiske reaktionæres side, at passivisere de revolutionære palæstinensiske kræfter. Resolutionerne afspejler de arabiske reaktionæres bestræbelser på - efter gennemførelsen af Sinai-aftalen - at overvinde de vanskeligheder den har skabt i forholdet til Syrien og til den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Selvom resolutionerne var nødvendige i denne sammenhæng, kan man tvivle på, at de får den ønskede effekt. De kan vise sig at være til større hindring end gavn for imperialismens bestræbelser på at gennemføre en »fredsløsning i Mellemøsten.

Den imperialistiske vej til en »freds«løsning i Mellemøsten har vist sig at blive et stadig vanskeligere forhindringsløb. Det er ikke blot svækkelsen og isoleringen af de arabiske revolutionære og progressive kræfter, der volder problemer; men også den nødvendige forening af det zionistiske borgerskab i Israel og de reaktionære arabiske kræfter. Denne forening er nødvendig, fordi dette er den eneste farbare vej til imperialistisk 'stabilitet' i området. Det eneste mulige bolværk mod den fortsatte udvikling af revolutionære bevægelser.

Denne forening - eller forbrødring - er vanskelig af flere grunde. Først og fremmest, fordi der er reelle interesse modsætninger imellem de israelske og arabiske herskende klasser - interesse modsætninger, der vedrører det fremtidige styrkeforhold efter en evt. »freds«løsning. Samtidig sætter de interne politiske forhold i Israel og de arabiske lande grænser for imperialismens handlemuligheder. Og endelig betyder eksistensen af progressive og revolutionære arabiske kræfter, der gør alt hvad de formår, for at hindre den zionistiske-arabiske forbrødring, at de ovennævnte interne modsætninger gang på gang bliver skærpet.

Disse spegede modsætnings- og styrkeforhold har aktuelt manifesteret sig omkring vedtagelsen af de to re-

solutioner i FNs generalforsamling. Begge resolutionerne er udtryk for de reaktionære arabiske regimers taktiske indrømmelser overfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse, men henblik på at etablere en imperialistisk »freds«løsning. Samtidig vanskeliggør resolutionerne umiddelbart mulighederne for en israelsk forhandlingsvilje.

De reaktionære arabiske regimers politik er baseret på, at en del af den palæstinensiske befrielsesbevægelse vil være villig til at deltage i en imperialistisk »freds«løsning. Solidariteten med det palæstinensiske folk har dybe historiske rødder blandt de arabiske masser. Dette betyder, at de arabiske regimer igennem deres politik må etablere grundlaget for, at de kapitulationistiske kræfter i PLO kan sandsynliggøre, at en »freds«løsning vil tilgodesse en del af de palæstinensiske krav og rettigheder.

Derudover skal de enkelte skridt i »freds«forhandlingerne kunne udråbes som fælles arabiske sejre, samtidig med at de tilgodeser israelske interesser. Endelig skal det forhindres, at den israelske opposition mod »freds«forhandlingerne kan anvende den arabiske agitation som argument for, at »freds«forhandlingerne *ikke* tilgodeser israelske interesser.

Dilemmaet for de imperialistiske interesser er derfor den konstante fare for, at ét skridt frem i én retning betyder et eller to skridt tilbage i en anden. Resultatet bliver en zig-zag kurs, hvor der skiftevis tages hensyn til den ene eller den anden politiske faktor i konflikten.

Det er i dette perspektiv, de to FN-resolutioner må ses. Vedtagelsen om, at zionisme er en form for racisme påpeger indirekte det palæstinensiske folks krav på sit hjemland. Beslutningen om, at PLO skal repræsentere det palæstinensiske folk i Genevekonferencen er en understregning af, at ingen »freds«løsning er mulig uden at palæstinensiske krav tilgodeses, og samtidig en legitimering af arabiske forhandlinger uden hensyntagen til det palæstinensiske spørgsmål, det bliver jo PLO's sag. Disse træk skal styrke de kapitulationistiske kræfter i PLO overfor de revolutionære gennem påvisningen af en international opinion for den palæstinensiske sag.

Det er tvivlsomt, om dette lykkes, dels pga styrkefor-

holdet i den palæstinensiske befrielsesbevægelse, dels pga den politiske situation i Israel og de begrænsninger den amerikanske politik i Mellemøsten er underlagt.

USA's interesse i en politisk stabilitet er også en interesse i at styrke de arabiske reaktionære kræfter, men ikke på bekostning af den israelske stats eksistens. USA kan ikke betvivle selve fundamentet for den israelske stat, og resolutionen om zionisme som en form for racisme sætter i sin konsekvens spørgsmålstegn ved det mest fundamentale i den israelske statsdannelse - den *jødiske* stat. USA's reaktion på resolutionen er bestemt af det fælles kapitalistiske grundsyn, hvor kolonialisme absolut ikke kan sættes lig racisme.

Det vigtigste aspekt er dog ikke USA's reaktion, men effekten i Israel, hvor der som sagt er en stærk opposition mod »freds«forhandlingerne. Denne opposition fastholder de traditionelle zionistiske krav om retten til ekspansion for at sikre det jødiske folks interesser og parolen om en ren jødisk stat, og sætter Israels styrke lig dets militære potentiel. Netop fordi denne politik er traditionel, har den rodfæste i den israelske befolkning, og dette er ironisk nok en af de største forhindringer for en »freds«løsning. Konflikten i Israel drejer sig om nykolonialisme contra den traditionelle kolonialisme, og den israelske modstand mod en »freds«løsning kan derfor ikke tages som argument for, at en »freds«løsning ikke tjener imperialismens interesser.

**klasse-
kampen
i libanon**

IV. Klassekampen i Libanon - udvikling og perspektiver

Indhold

Palæstinenserne i Libanon, juni 1973, PFLP-Bulletin nr. 7.....	64
Konfrontationen i Libanon, august 1975, International Bulletin nr. 2	70
Konfessionalismen i den libanesiske forfatning, september 1975, PFLP-Bulletin nr. 19-20	77
Tale af palæstinensisk kammerat fra PFLP på offentligt møde, samt spørgsmål og svar i uddrag, juni 1975, Mellemøstbulletin nr. 2 og International Bulletin nr. 3	83
Interview med PFLP medlem, oktober 1975, MERIP Report nr. 4.....	98
Sammensværgelsen fortsætter, jan.-feb. 1976, PFLP-Bulletin nr. 21	111
Udtalelse fra ASAP i Libanon, april 1976	115
Analyse af klassekræfterne og klassekampens udvikling, juni 76, Mellemøstbulletin nr. 4	119
Tel-al-Zaatar, lejrens fald svækker ikke kampen, september 1976, Socialisten nr. 31.....	147
PLOs dilemma, oktober 1976, Socialisten nr. 33	150
Interview med PFLP-medlem - om Riyeaddmødet og mulighederne for gennemførelse af den vedtagne 'freds'plan for Libanon, oktober 1976	153

Klassekampene i Libanon har vist, at en skærpet politisk polarisering og en radikalisering af massernes kampe kan udvikle sig eksplosivt og med stor kraft i en samfundsformation, hvor de sociale og politiske spændinger tilføjes et skærpende element: den imperialistiske dominans.

Igennem den arabiske anti-imperialistiske bevægelses forskellige nederlag siden I. verdenskrig, har bevægelsen udviklet sig fra borgerlig nationalisme, til småborgerlig nationalisme og endelig til en radikal anti-imperialistisk bevægelse, som - trods den er influeret af småborgerlige ideologiske positioner - generelt har udviklet klare anti-imperialistiske positioner. Konfrontationen med imperialismen og dens lokale allierede har tvunget de anti-imperialistiske og progressive kræfter til at mobilisere det eneste effektive svar på den imperialistiske repression: den væbnede massemobilisering.

Libanon er - trods de libanesiske højrekræfters ambitioner om at knytte landet til Vesten - en del af det arabiske område, og de libanesiske massers politiske kampe har været og er tæt forbundet med den politiske udvikling i Mellemøsten.

I alle de arabiske lande eksisterer der sociale og politiske spændinger, som er en trussel for de reaktionære arabiske kræfters politiske hegemoni, og klassekampens eksplosive udvikling i Libanon har med al mulig grund skabt panik i den arabiske reaktion. Den palæstinensiske befrielsesbevægelse og den nationale libanesiske bevægelse må bremses for enhver pris inden dens kamp vækker de arabiske masser i de andre arabiske lande.

Den arabiske reaktions bestræbelser er dømt til at mislykkes. Den nationale anti-imperialistiske kamp i Libanon har et sikkert og omfattende fodfæste i de libanesiske masser og det bliver ikke muligt at etablere en politisk eller politisk-militær løsning, som ikke tager hensyn til massernes krav. Det andet aspekt i reaktionens bestræbelser i den libanesiske konfrontation: den palæstinensiske befrielsesbevægelses transformation fra en revolutionær bevægelse til et lydigt halehæng til de arabiske regimer i 'freds'forhandlingerne med Israel, vil heller ikke få succes. De palæstinensiske masser - og det gælder ikke kun i Libanon - er ikke parat til at acceptere den zionistiske kolonistats eksistens og lade sig nøje med et reservat på Vestbredden og Gaza.

Palæstinenserne i Libanon

Juni 1973, PFLP-Bulletin nr. 7

Det er nødvendigt for folk, der vil forstå betingelserne for den palæstinensiske tilstedeværelse i Libanon, - set i lyset af de seneste begivenheder i maj 1973 mellem den palæstinensiske befrielsesbevægelse og de progressive libanesiske kræfter på den ene side og regimets kræfter på den anden - at se tilbage på dennes udviklingsforløb de sidste 25 år.

1948-58

Det er uvist, hvormange palæstinensere, der søgte tilflugt i Libanon i 1948. Dette skyldes, at ingen myndigheder har været interesseret i at undersøge det. De tal, de libanesiske myndigheder opgiver, varierer meget fra UNWRAs. Tallet anslås imidlertid til omkring 140.000 (det nuværende antal er omkring 300.000).

Størstedelen af flygtningene kom fra de nordlige byer og landområder i Palæstina, samt fra kystbyerne, hvorfra flugten foregik af søvejen. De libanesiske myndigheder var fra den første dag meget lidt begejstrede for flygtningene, dels af politiske og økonomiske, men ikke mindst af konfessionelle årsager. Det libanesiske regime havde ingen andre muligheder end at modtage flygtningene, og de blev fordelt i lejre over hele Libanon. Et antal bedrestillede palæstinensiske familier slog sig ned i Beirut og resten af byerne, men langt den overvejende part blev fordelt på flygtningelejre:

Tripoli: Nahr al-Bared, Al-Baddawi

Bålbeck: Wavel

Beirut: Dbay, Jisr Al-Pasha, Mar Elias, Burj al-Barajneh, Tel al-Zaatar og Chatila.

Saida: Ain al-Helweh, Miyeh Wmiyeh, Nabatiyeh.

Tyre: Rashidiyeh, Al-Buss, Burg al-Shamali.

Flygtningene og lejre blev fordelt på følgende måde:

1. af 15 lejre, blev 3 tildelt kristne flygtninge: Dbay, Jisr

al-Pasha og Mar Elias; dette var helt på linie med det libanesiske regimes konfessionelle struktur.

2. Lejrene blev placeret i nærheden af den libanesiske hærs forlægninger og under dennes fuldstændige kontrol.
3. Alle lejre blev placeret i udkanten af de libanesiske byer og større landsbyer. På denne måde regnede det libanesiske regime med at have den fuldstændige kontrol med de palæstinensiske flygtninge.

En del palæstinensiske familier, især dem, der boede i Beirut, opnåede libanesiske statsborgerskab, som på dette tidspunkt kostede omkring 500 LL (ca. 1500 d.kr., den nuværende pris ligger mellem 30.000-40.000 d.kr., red.) En stor del af det palæstinensiske borgerskab blev integreret i den libanesiske økonomi.

Flygtningene i lejrene var en billig arbejdskraftreserve for de libanesiske jordejere (dette gjorde sig især gældende i Sydlibanon). Den libanesiske økonomi ekspanderede kraftigt i denne periode, og trods konstant stor arbejdsløshed, også set i forhold til det »naturlige befolkningsunderlag«, udgjorde underbetalte palæstinensere en vigtig del af arbejdskraften. Politisk set var palæstinenserne en af hovedkræfterne i 50'ernes udvikling.

Hvis vi udelukkende begrænser os til lejrene, blev palæstinenserne her registreret i hele deres gøren og laden, hvadenten det var i Libanon eller andre steder. Det var forbundet med store besværligheder at få udrejsevisa, f.ex. med det formål at få arbejde i andre arabiske lande.

De libanesiske myndigheders kontrol med lejrene var uhyre effektiv. Det var umuligt at organisere palæstinenserne i lejrene uden myndighedernes billigelse. Resultatet blev, at mange palæstinensere lod sig organisere i illegale politiske organisationer. Med nasserismens udbredelse i de arabiske lande blev flygtningelejrene et stærkt arnested for den pan-arabiske nationalisme. En sådan udvikling kunne det libanesiske regime ikke se velvilligt på, det så palæstinenserne som en trussel mod det herskende politiske status-quo, hvor libanesiske isolationisme dominerede over arabisk nationalisme. Palæstinenserne var helt klart den drivende kraft i den pan-arabiske nationalismes udvikling, som i

det hele taget havde en fast forankring i de fattige muslimske befolkningslag. Dette blev åbenbart i opgøret med Camille Chamouns regime i 1958.

1958-67

Palæstinenserne allierede sig åbenlyst med anti-Chamoun kræfterne, som - generelt betragtet - ønskede, at Libanon skulle være en integreret del af den arabiske verden. Palæstinenserens rolle i begivenhederne i 1958, både militært og politisk, drev præsident General Fouad Chehabs regime til at stramme kontrollen med flygtningelejrene igennem hærens 2. bureau. Dette bureaus agenter var ekstremt aktive, og alle anstrengelser blev gjort for at undertrykke enhver politisk aktivitet hos palæstinenserne. Lejrene forvandlede mere og mere til koncentrationslejre, hvor det menneskelige liv mistede enhver betydning. Palæstinensere i alle aldre var konstant udsat for overgreb. Nuværende ledende kammerater, som f.eks. Abu Maher, PFLPs repræsentant i PLOs eksekutivkomite, var regelmæssige gæster i libanesiske fængsler.

Trods dette voksede den palæstinensiske politiske aktivitet i begyndelsen af 60'erne, og da den væbnede modstandskamp startede i 1964-65 mod den zionistiske besættelse af Palæstina, øgedes regimets repression. Palæstinensere, som blev arresteret pga. militære aktiviteter i Israel, blev tortureret og i flere tilfælde dræbt. I årene frem til 1967 fortsatte denne repression, men samtidig voksede den palæstinensiske bevægelse og udviklede sig fra en politisk til en politisk *kæmpende* kraft.

1967-73

De arabiske regimers nederlag i juni 1967 indledte den tredje fase af palæstinensisk tilstedeværelse i Libanon. Nederlaget gav objektivt den palæstinensiske modstandsbevægelse en avantgardeposition i de arabiske masser, og gav den støtte fra de arabiske masser. I de to første år konsoliderede befrielsesbevægelsen sig i Syrien og Jordan. Samtidig sås en voldsom vækst i modstandsbevægelsens politiske og militære aktivitet i Libanon. De libanesiske masser støttede i stort omfang den

palæstinensiske befrielseskamp. Dette kulminerede i april 1969 i den første væbnede konfrontation mellem den libanesiske hær og befrielsesbevægelsen, som udløste en 6 måneder lang politisk krise. I oktober brød kampene ud igen mellem hæren og befrielsesbevægelsen, der i mellemtiden havde konsolideret sig militært i lejrene og baser i Sydlibanon. Oktoberopstanden brød ud i lejrene, og resulterede i, hvad der kaldes »lejrenes befrielse«, dvs hærens kontrol blev brudt. For første gang i 21 år havde palæstinenserne i Libanon, specielt i lejrene, en følelse af en selvstændig menneskelig eksistens.

Det er vigtigt at understrege betydningen af de libanesiske massers støtte, ledet af de progressive kræfter, til den palæstinensiske forsvarskamp. De progressive kræfter deltog aktivt i etableringen af en selvstændig palæstinensisk eksistens i Libanon, en rolle de fortsat og med stadig større kraft har spillet i den videre udvikling.

De palæstinensiske og libanesiske massers sejr i 1969 fremkaldte en række afgørende forandringer:

1. Cairo-aftalen, som stadfæster forholdet mellem den palæstinensiske befrielsesbevægelse og det libanesiske regime, specielt angående den militære tilstedeværelse og aktivitet i Sydlibanon, palæstinenserne ret til ind- og udrejse etc.
2. Regeringskrisens ophør.
3. En ny fase i de libanesiske progressive kræfters national-demokratiske kamp, baseret på forholdet til den palæstinensiske befrielsesbevægelse.

I perioden oktober 1969 til september 1970 var de palæstinensiske flygtningelejre vidne til en drastisk udvikling. Militær træning, politiske og sociale aktiviteter voksede til at omfatte størstedelen af de palæstinensiske masser, og militære operationer fra Libanons sydgrænse ind i det besatte land øgedes. Libanon blev et af de vigtigste områder for den palæstinensiske befrielsesbevægelse.

Med konfrontationen i Jordan fra september 1970 til juni 1971 stod befrielsesbevægelsen overfor sit første tilbageslag.

Efter denne første succes for den imperialistiske-zio-

nistiske-arabisk-reaktionære lejr, planlagde den at følge succeen op i Libanon. Forberedelserne blev umiddelbart indledt på forskellige planer. Israels rolle var fra begyndelsen klar: spredte angreb og luftbomber mod kommandobaser, landsbyer og lejre i Sydlibanon. Dette havde et dobbelt formål: 1. at ramme baserne og tilføre dem størst mulige tab. 2. At terrorisere den libanesiske befolkning i Sydlibanon for at vende den imod befrielsesbevægelsen.

Disse angreb voksede støt i omfang op til 1972 og blev udvidet med øget zionistisk terror mod ledende medlemmer af den palæstinensiske befrielsesbevægelse, indledt med mordet på Ghassan Kanafani (medlem af PFLPs politbureau og talsmand for PFLP).

Med det israelske angreb på Sydlibanon i september 1972 startede den anden fase af forberedelserne. Det libanesiske regime erklærede undtagelsestilstand med det formål: 1. at imødegå den voksende kritik af den libanesiske hær for dens passivitet overfor de israelske angreb, og samtidig gennem hærens tilstedeværelse i Sydlibanon at afvæbne den palæstinensiske befrielsesbevægelse. 2. At tvinge befrielsesbevægelsen til tilbagetrækning fra dens positioner, som forudsætning for at sætte Cairo-aftalen ud af kraft.

Regimets taktik kunne ikke føres igennem, fordi interne problemer kom til at dominere over regimets manøvrer. Arbejderstrejker, landarbejderstrejker, demonstrationer i den sociale sektor og uddannelsessektoren, studenteroprør m.m. hindrede regimet i en direkte fortsættelse af angrebet på befrielsesbevægelsen. Denne situation overlod igen initiativet til Israel, som i februar 1973 angreb lejrene Nahr al-Bared og al Badawi ved Tripoli, fulgt op af angreb på Beirut og mordet på tre palæstinensiske ledere: Abu Yousef, Kamel Nasser og Kamel 'Udwan.

På dette tidspunkt havde regimets forberedelser nået det punkt, hvor det var parat til et angreb på befrielsesbevægelsen. Angrebet på Beirut havde mange effekter. På den ene side resulterede det i store solidaritetsdemonstrationer, organiseret af de progressive kræfter og befrielsesbevægelsen - demonstrationerne omfattede omkring 250.000. På den anden side i Saeb Salam-kabinetts tilbagetræden efter en konflikt mellem Saeb Sa-

lam og hærledelsen. Denne situation gav de libanesiske »høge« lejlighed til at fremtvinge en konfrontation.

Gennem perioden fra september 1972 havde regimet søgt at stramme grebet om befrielsesbevægelsen. Arrestationer af palæstinensiske kommandoer tog til i omfang. Dette blev alarmerende i løbet af april, da det ved slutningen af april blev klart, at hæren blot ventede på en undskyldning for at slå til. Denne kom, da tre officerer fra hæren af lavere rang blev arresteret af nogle kommandoer, som krævede løsladelse af de fængslede kommandoer. Som svar udsendte hæren et ultimatum d. 2. maj. Officererne blev ikke løsladt, og hæren barrikaderede alle veje til Beirut, til flygtningelejrene og til kvarterer, domineret af de libanesiske venstrekræfter. Antallet af hærenheder, indsat i denne operation, viste klart, at det ikke var et spørgsmål om tre officerer. Det var et åbent forsøg på at likvidere den palæstinensiske befrielsesbevægelses tilstedeværelse i Libanon, og gene- tablering af det reaktionære libanesiske regimes kontrol med flygtningelejrene.

Dette forsøg mislykkedes, dels fordi den palæstinensiske milits i lejrene var i stand til at forsvare disse, dels fordi de libanesiske venstrekræfter erklærede generalstrejke til støtte for palæstinenserne, en generalstrejke, som blev særdeles effektiv.

Konfrontationen i Libanon

September 1975, International Bulletin nr. 2

De seneste kampe i Libanon må ses i sammenhæng med forsøget på at skabe en imperialistisk 'freds'løsning i Mellemøsten. Den politiske situation er så skærpet, at modsætningerne mellem de nationale libanesiske kræfter og den palæstinensiske modstandsbevægelse på den ene side og højrekræfterne med falangisterne i spidsen og det libanesiske kompradorborgerskab på den anden, knap nok kan rummes i det Libanesiske samfund.

»Under likvideringsplanernes gennemførelse (og måske som en forberedelse for en kapitulationistisk plan) har USA imperialismen imidlertid - med hjælp fra de reaktionære regimer i området - fortsat med at forskyde magtbalancen til Israels fordel for derigennem at skabe de nødvendige forudsætninger for en fuldstændig dominans over området og en total arabisk kapitulation. USA imperialismens politik går ud på at vinde tid, hvilket de arabiske reaktionære frem for alt udnytter til at angribe alle nationale bevægelser, hvorsomhelst de finder sig.« (»Task of the New Stage PFLP 1973).

Siden midten af april har bevæbnede elementer af det fascistiske libanesiske falangistparti hensynsløst myrdet løs på det palæstinensiske og libanesiske folk. Konfrontationen med den palæstinensiske modstandsbevægelse og de progressive libanesiske kræfter udviklede sig fra gadekampe i Beirut til uroligheder adskillige andre steder i Libanon, med det resultat, at situationen blev en trussel for den politiske og økonomiske stabilitet i landet.

Proklamationen af undtagelsestilstand, militærstyre og forvirringen omkring dannelsen af en ny »handle-dygtig« regering, viser situationens alvor. De specielle parlamentariske forhold og de progressive kræfters voksende styrke, stiller igen og igen regimet i en uholdbar situation. De seneste begivenheder er en del af en politisk udvikling, hvor befolkningen i Sydlibanon, der overvejende består af fattige bønder og landarbejdere, knytter sig til den palæstinensiske modstandsbevægelse.

se, fordi kun den forsvarer masserne overfor de gentagne israelske angreb. Situationen er nu, at venstrekræfterne i Libanon og den palæstinensiske befrielsesbevægelse, gensidigt er den sikre garanti for hinandens eksistens, og derfor sker de reaktionære og zionistiske overgreb.

Falangisterne

Falangisternes angreb må ses indenfor rammerne af de imperialistiske, zionistiske og reaktionæres drømme om en »langvarig fred« i Mellemøsten. De nuværende »skridt for skridt« forhandlinger mellem de (små)borgerlige nationale regimer og USA imperialismen, må nødvendigvis også indeholde en løsning på »Palæstina problemet« for at legitimere Sadat og Assads kapitulationspolitik over for de arabiske masser. Den eneste hindring for en imperialistisk fredsløsning er den palæstinensiske befrielsesbevægelse; derfor forsøger imperialismen og de reaktionære kræfter at splitte og demoralisere modstandsbevægelsen - for at få dem til at acceptere en »palæstinensisk statsdannelse«. Til dette formål har de ekstreme højrekræfter været et villigt instrument. Falangisterne havde samtidigt mistet terræn i libanesisk politik på bekostning af progressive og nationale partier og håbede ved denne lejlighed at komme dem til livs.

Den libanesiske økonomi

For at forstå de aktuelle modsætninger vil vi først kaste et blik på nogle dominerende træk i det libanesiske system:

Den libanesiske kapitalisme opstod under fransk koloniherrredømme. Samtidig blev den feudale periodes samfundsøkonomiske formationer ikke ophævet, men derimod bevaret.

Den libanesiske økonomi hviler ikke på egne produktionsydelser, men hovedsagelig på en umådelig kapitalstrøm fra de olieproducerende arabiske stater. Kapital strømmer hovedsageligt til i form af kortfristede kreditter, som fortrinsvis er gået til den libanesiske handels- og servicesektor.

72 Klassekampen i Libanon

Af 71 banker i Libanon er over halvdelen udenlandsk kontrollerede, samtidig med, at disse kontrollerer 80 % af bankkapitalen. 50 % af den samlede bankkapital overføres direkte til investeringer i de imperialistiske moderlande, af den resterende kapital investeres 3/4 i handels- og servicesektoren.

Handelsbalancens sammensætning viser Libanons mellemhandlerstilling mellem de imperialistiske og de arabiske lande:

import fra de imperialistiske lande: 70,5 %

import fra de arabiske lande: 11 %

export til de imperialistiske lande: 10 %

export til de arabiske lande: 63 %

Økonomiens balance hviler på 'tillid' til den politiske og økonomiske stabilitet i landet, - underskuddet på handelsbalancen, der i 1970 var 3 gange større end exporten, blev således dækket ind gennem kapitaloverførelser fra de olieproducerende lande, transithandel, turisme (25 %) og andre former for service overfor de arabiske lande.

En krise i den politiske stabilitet vil således få uoverskuelige effekter på balancen og 'troværdigheden' til det økonomiske system. Det herskende handelsbourgeoisier ser derfor på den nuværende situation med dybeste alvor, fordi det hurtigt kan gå hen og blive en trussel mod deres position eller i sidste instans deres eksistens.

Statsformen

Den kapitalistiske stats primære funktion er at sikre den bestående samfundsorden, - hvilket med andre ord vil sige at holde klassekampen indenfor rammer, der svarer til de dominerende klassers interesser.

I den libanesiske statsform kombineres den borgerlige parlamentariske legitimitetstype med den feudale konfessionalisme (trosbekendelse) i en meget speciel »konfessionel parlamentarisme«. I den fremtræder »nationens vilje« ikke i parlamentet som et resultat af en kamp på den politiske scene, »almeninteressen« kommer til udtryk i det libanesiske parlament som et gennemsnit af forskellige religiøse særinteresser. Denne

konfessionelle mosaik sikres gennem et valgssystem, der giver alle trossamfund en parlamentarisk repræsentation svarende til deres vægt i befolkningen¹. Dette gælder både parlamentet, regeringen og alle statslige apparater.

Det parlamentariske spil består i et stadigt vekslende mønster af alliancer, som ikke resulterer i, at der i parlamentet etableres en politisk majoritet, men kun ustabile kombinationer af forskellige religiøse minoriteter, ...magten glider over i hænderne på præsidenten og det administrative statsapparat.

Præsidentposten og de vigtigste poster i statsapparatet, hviler på det kristne samfunds ledere, hvis magt fuldstændig har været baseret på de grupper, der har kontrollen med landets økonomi: kompradorbourgeoisiet også kaldet de 4 %².

De aktuelle modsætninger

De reaktionære kræfter, kompradorbourgeoisiet og de feudale godsejere, har set med største frygt på den voksende politiske og sociale uro, der har hersket i Libanon, og som i de seneste år er kommet til udtryk i et øget antal demonstrationer og strejker på fabrikker, blandt lærere, studenter, tobaksarbejderne og senest den omfattende fiskeristrejke som forsøgtes standset ved militærets indgriben. Strejken var imod et monopoliseringsforsøg indenfor fiskeriet, et forsøg, som den nok så omstridte præsident og nuværende indenrigsminister Camille Chamoun, stod bag. Denne utilfredshed ligger delvis tilgrund for en række asociale og anti-faglige love. Ministeriet for sociale spørgsmål fører en politik efter hvilken industriarbejderne ikke kan få no-

1. Denne »vægt« er et stadigt tilbagevendende problem i Libanon, og der har bevidst ikke været afholdt folketællinger i Libanon siden 1932 af frygt for det faktum, at ca. 60% af befolkningen er muhamedanere og er i besiddelse af en proarabisk og national holdning.

2. Med kompradorbourgeoisiet forstår man »den fraktion af bourgeoisiet, som ikke råder over nogen egen basis for kapitalakkumulation, og som på en vis måde optræder som simpel »formidler« for den imperialistiske udenlandskapital,...og som økonomisk, politisk og ideologisk er fuldstændig underlagt den udenlandske kapital.« (Poulantzas).

gen licens til at danne fagforeninger. De eksisterende fagforeninger indbefatter både funktionærer, arbejdere, arbejdsgivere og er samtidig stærkt infiltreret af sikkerhedspolitiet og andre højrekræfter. Derudover anstrenger fabriksejerne og regimet sig for at undertrykke ethvert forsøg fra arbejdernes side på at organisere sig fagligt. Der ligger yderligere en kontrol, idet højrekræfterne er i besiddelse af egne »effektive« arbejdsformidlingskontorer.

Den palæstinensiske modstandsbevægelse

Den palæstinensiske tilstedeværelse i Libanon har altid været en torn i øjet på det reaktionære regime, pga. politiske, økonomiske såvel som konfessionelle grunde. Da der efter kolonistaten Israels oprettelse ikke var noget alternativ, spredte regimet flygtningelejrene ud over hele Libanon. Lejrene kom nærmest til at virke som rene koncentrationslejre, indtil 1969, hvor Folkefronten til Palæstinas Befrielse (PFLP) startede konfrontationen med regimet med at smide de forhadte »sikkerhedsautoriteter« ud. De faktorer, der muliggjorde 'befrielsen' af flygtningelejrene' var de småborgerlige regimers nederlag i 1967 og den voksende arabiske nationalisme. Enden på konfrontationen blev, at lejrene blev et rent palæstinensisk anliggende og indgåelsen af Cairo-aftalen: som giver den palæstinensiske befrielsesbevægelse aktions- og bevægelsesfrihed i Libanon.

Udviklingen i den palæstinensiske modstandsbevægelse blev en inspiration for den nationale bevægelse i de andre arabiske lande. Denne situation medførte, at de reaktionære regimer måtte forsøge at likvidere bevægelsen, og at de småborgerlige regimer indså, at denne udvikling var en fare for deres egen position.

Ægypten og Jordans accept af Rogers-planen var starten på likvidationen af den palæstinensiske revolution. Regimerne har siden da udnyttet højrekræfterne i modstandsbevægelsen for at indgå »kompromiser« af den slags, som gjorde Husseins sejre i 1971 mulige.

Det libanesiske regime har ved flere lejligheder forsøgt at få Cairo-aftalen sat ud af kraft, sidst i maj 1973, hvor de indledte et storstilet likvideringsforsøg på

modstandsbevægelsen, men ikke alene havde de undervurderet den palæstinensiske modstandsbevægelse, men også dens alliance med de fremvoksende libanesiske progressive og nationale kræfter. Lige siden har modstandsbevægelsen og de progressive og nationale kræfter i Libanon været en trussel mod det reaktionære regime og højrekræfterne.

PLO-ledelsen har siden oktoberkirgen mere og mere ligget under for de (små) borgerlige regimers accept af en imperialistisk fredsløsning for hele området. I tilgift blev PLO på Rabatmødet* formelt anerkendt af de arabiske stater som »det palæstinensiske folks eneste legitime repræsentant«. Med »diplomatiske sejre« og deres tavse accept af regimernes forfølgelse af masserne, tilsidesætter PLO-lederne massernes centrale placering i den arabiske kamp til fordel for en usikker alliance med de arabiske stater, som tydeligt har demonstreret deres manglende evne til at føre den nationale arabiske kamp videre.

Konsekvensen af PLO-ledelsens forsøg på at isolere den palæstinensiske befrielsesbevægelse fra de arabiske masser, bliver tydelig i Libanon, hvor de forsøger at tvinge modstandsbevægelsen til at være tilskuer i den libanesiske klassekonflikt, og hurtigst muligt at få en »dialog« igang med højrekræfterne med det formål at opnå våbenhvile og kompromiser. Dette fører til at modsætningerne bliver betragtet som værende imellem libanesere og palæstinensere, og ikke imellem de reaktionære og de progressive kræfter, både palæstinensiske og libanesiske som det i virkeligheden er. Som sådan spiller PLO-ledelsen lige i hænderne på de reaktionære kræfter, hvis formål er at splitte den palæstinensiske befrielsesbevægelse og at isolere den fra den libanesiske nationale bevægelse for nemmere at kunne likvidere dem begge. PLO-ledelsens politik minder om den linie som disse samme kræfter kørte i Jordan i 1970 og som førte til enden på den palæstinensiske befrielsesbevægelses tilstedeværelse i dette land. At denne politik ikke har ødelagt situationen for de progressive kræfter i Libanon skyldes enhed i kampen blandt kadrerne i den palæstinensiske befrielsesbevægelse og de progressive libanesiske kræfter - en enhed, som er ble-

vet styrket af den afvisende front og dens ledende rolle i kampen - både politisk og militært.

I modsætning til PLO-lederne har den 'afvisende front'³ og de progressive libanesiske kræfter konsekvent bekæmpet Falangisterne og andre højreelementer, idet »kampen mod klassefjenden, som sådan, aldrig ender, uden i en total og knusende sejr.«

3. Den afvisende front består af: PFLP, Arab Liberation Front, PFLP-General Command og Popular Struggle Front - de palæstinensiske befrielsesorganisationer har konsekvent afvist deltagelse i de imperialistiske fredsforhandlinger og hævder nødvendigheden af at fortsætte den væbnede kamp, samt at mobilisere masserne til den totale befrielse af Palæstina.

Konfessionalismen i den libanesiske forfatning

September 1975, PFLP-Bulletin nr. 19-20

De nuværende sammenstød i Libanon stammer fra en konflikt mellem to ledende kræfter - de reaktionære, der prøver på at bevare det eksisterende konfessionelle system, som styrer Libanon, og de nationale og progressive kræfter, der kræver visse forandringer i dette system. Et af kravene drejer sig om den libanesiske valglov, der hviler på et konfessionelt grundlag. For falangisterne og deres allierede er den nuværende lov en af garantierne for deres fortsatte beherskelse af det libanesiske Parlament og derigennem regeringen og statsmagten.

For at kunne forstå den konfessionelle repræsentation i det libanesiske Parlament er det nødvendigt at se på den libanesiske forfatning, for det er forfatningen som gør det muligt for valgloven at bestemme pladserne i henhold til religioner og sekter.

Libanons forfatning blev skabt i 1925. Skønt den blev skabt af en gruppe libanesiske intellektuelle, som parlamentet havde udnævnt til denne opgave, blev forfatningens vigtigste artikler udformet i Paris af franske embedsmænd, således at komiteen i Libanon kun havde mulighed for at tage, hvad den behøvede af den franske forfatning. Siden da er den franske forfatning blevet fornyet mere end een gang. To hovedkarakteristika beskriver den periode, hvori den libanesiske forfatning blev skabt:

1. Forfatningen blev skrevet, da Libanon var en fransk koloni. Derfor kom den til at tilfredsstille kolonimyndighedernes ønsker mht deres forestillinger angående Libanons fremtid. Skønt forfatningen er blevet rettet mere end een gang, har disse rettelser aldrig forandret noget kontroversielt punkt. De vigtigste rettelser blev gennemført i 1943, da Libanon opnåede uafhængighed. Disse undlod alle artikler, som fastlagde relationer til moderlandet og dets myndigheder.
2. Da forfatningen blev skrevet, var Libanon økonomisk, socialt og politisk nærmere Syrien. Begge lande

var under fransk koloni-herredømme. Syrien har siden erstattet sin forfatning med en ny, som passer til den udvikling, der har fundet sted. Den nationale kamp i Syrien har altid omfattet nødvendigheden af at opnå en demokratisk forfatning.

Den libanesiske forfatning eksisterer stadig på den måde de franske koloniherrer ønskede, den skulle være, og som Michel Chiha, sekretæren for den komite, der skrev forfatningen, ønskede den skulle være. Det kan nævnes, at Chiha var en af de første, falangistpartiet i dets tidlige år betragtede som en leder. Således er den libanesiske statsmagts konfessionalisme ikke kun udtrykt i dens borgerlige lederskab, men også ved dens forfatning, som tvinger samfundet til at optræde på en konfessionel måde, når det skal samarbejde med regeringen, hvad der ofte sker. Forfatningen og de lovartikler, som er statsmagtens grundlag, er baseret på bestemte sociologiske forestillinger. Her skal nævnes følgende:

1. Nationen består ikke af et antal individuelle borgere, knyttet til deres fædreland, eller af bestemte sociale klasser, bragt sammen af fælles interesser, men den er sammensat af nogle religioner og sekter indenfor disse religioner. I henhold til den første libanesiske regering efter uafhængigheden er »det libanesiske folk sammensat af religiøse grupper«.
2. Hver religiøs gruppe er autonom (både hvad angår interne og eksterne anliggender), og derfor må den have egen struktur og egne institutioner.
3. Sameksistensen af disse grupper i eet fælles land gør det nødvendigt at organisere deres forbindelser på en måde, der sikrer hver gruppes interesser på alle planer, samtidig med, at den bevarer hver enkelts særpræg.
4. Denne situation skal fortsætte som den er, og organiseringen skal ikke fremme et socialt samfund gennem integration af de forskellige sekter eller religioner.
5. Medlemskabet af anerkendte religioner og sekter er uforanderligt, ligesom hver af disse sekters stilling i den pyramidiske opbygning, der udgør den »nationale op-sætning«, er uforanderlig. Det kommer til udtryk i den andel hver sekt vil få i samfundslivet i Libanon.
6. På denne måde bliver det antaget, at alle libanesiske borgere skal være medlemmer af bestemte religioner.

Alle libanesere er tilknyttet en af følgende religioner: kristendom, muhammedanisme eller jødedom. I systemet er der ikke plads til ikke-troende, ateister eller medlemmer af andre religioner som buddhisme, hinduisme osv.

7. At systemet styrer alle individers liv både mht. det offentlige og det private gennem dets konfessionelle forestillinger.

8. At Libanon eksisterer som en enhed på dette grundlag. Hvis dette grundlag går tabt må der stilles spørgsmål til Libanons fremtid som en enhed.

Det er disse forestillinger, der bestemmer det libanesiske system. Idet man indså dets mangler, prøvede de konfessionelle ledere, som vedtog disse punkter, at skjule sig bag nogle teoretiske punkter, som skulle tilsløre statsmagtens natur. Disse var:

1. Libanon er centrum for den kristne-muhammedanske dialog og samliv.
2. Libanon er verdens eksempel på sameksistens mellem religiøse minoriteter.
3. Garantien for demokrati for alle, og Libanon er en bro mellem øst og vest.

Alle de nævnte forestillinger og teoretiske undskyldninger blev tydeligt udtrykt i den libanesiske forfatning, dens vedtægter og legale artikler.

Før der gås nærmere i detaljer med forfatningens artikler, er det vigtigt igen at minde læseren om, at disse artiklers formål ikke er at gå ind i den sociale, økonomiske eller politiske baggrund for det libanesiske system. Disse faktorer er grundlæggende for at forstå det konfessionelle system som et udtryk for feudalisternes og de andre undertrykkende klassers interesser.

To dokumenter klargør den libanesiske forfatnings konfessionelle natur. De andre artikler og dokumenter er blevet afledt fra disse to. Det første er forfatningen og det andet Forordning 60/LR.

Forfatningen:

Forfatningen indeholder 3 grundlæggende principper:

1. Libanons befolkning tilhører religiøse sekter. Hver sekt har sine egne regler mht personlige retsnormer og

religiøse interesser. Begge bliver beskyttet af staten.

2. Hver sekt har fuld ret til at udvikle egne uddannelsesinstitutioner.

3. Hver sekts repræsentation i offentlige embeder og regering er underkastet loven og den nationale enheds overhøjhed.

Vi ser således, at Libanon ikke, som hævdet, er en verdslig stat, men derimod underkastes staten religiøse opfattelser og trosretninger, og tildeler religiøse institutioner bestemte fordele og privilegier. Den teokratiske stat er ikke nødvendigvis en stat, der kun antager een religion, men den er en stat, der tillader religionen at gribe ind i regeringens affærer og giver religionen en fordelagtig stilling. På denne måde er den libanesiske forfatning ikke en verdslig forfatning.

Forordning nr. 60/LR:

Antallet af sekter blev specificeret gennem Forordning nr. 60/LR, som blev udstedt 1936 af den daværende franske guvernør i Libanon. Denne forordning bekræftede, hvad der stod i forfatningen angående religionerne og deres myndighed over deres menigheds retsstatus. Dog fastslog forordningens artikel 5: »Libanesiske borgere, som ikke tilhører nogle af de anerkendte sekter eller som ikke tilhører nogen sekt, vil være underkastet Den Civile Lov.« Denne Civile Lov, som blev omtalt i forordningen, er indtil nu ikke blevet diskuteret af de libanesiske myndigheder eller parlamentet. Den eksisterer simpelthen ikke.

Parlamentet:

Den forfatning, som blev antaget i 1926, fastslog, at Parlamentets medlemmer skulle vælges på baggrund af sekternes repræsentation. Dette blev ændret i 1947 til at fastslå, at Parlamentet skulle dannes af medlemmer, tilhørende de anerkendte sekter. Parlamentsmedlemmernes antal og deres valg måde skal være i henhold til vedtægter, omhandlende dette emne. Vedtægterne, der blev vedtaget af det libanesiske Parlament i 1960,

bestemte at Parlamentet skal bestå af 99 medlemmer fordelt mellem sekterne på følgende måde:

- 30 maronitter (kristne)
- 19 shi'iter (muhamedanere)
- 6 drusere (muhamedanere)
- 4 armensk ortodokse (kristne)
- 20 sunnitter (muhamedanere)
- 11 ortodokse (kristne)
- 6 romersk katolske (kristne)
- 1 armensk katolik (kristen)
- 1 kristen minoritet
- 1 protestant (kristen)

Af et samlet antal på 99 er 54 kristne og 45 muhamedanere. Det er den samme 5 til 6 fordeling i de kristnes favør, som blev vedtaget i 1943 i, hvad der blev kendt som Det Nationale Frihedsbrev, som Libanons borgerlige muhamedanske og kristne ledere blev enige om. Denne fordeling begrænser sig ikke til Parlamentet, men udstrækker sig til regeringen og alle offentlige sektorer i Libanon. Denne fordeling af stillinger strækker sig endog ind i hærens ledelse, hvor de højeste officerers grader og de stillinger de indtager, afhænger af hvilken sekt, hver officer tilhører.

Således er den libanesiske forfatning baseret på konfessionalisme, og behøver en radikal omformning, så forfatningen og dens vedtægter i det mindste bliver verdslige. Selvom det burde være de libanesiske massers sag at gennemføre denne opgave, har den nationale og progressive bevægelse, som antages at lede disse masser, ikke krævet denne nødvendige radikale forandring.

Den nationale og progressive bevægelse har koncentreret sine krav om valgloven. Sådan en forandring er begrænset og vil ikke eliminere statsmagtens konfessionelle grundlag. Den vil kun resultere i en kvantitativ forandring mht antallet af pladser, den nationale og progressive bevægelse vil kunne vinde ved valgene. Den nationale og progressive bevægelses program foreslår valg afholdt på følgende grundlag:

Valgloven skal forandres og erstattes med et procent-system og en national liste. På den måde vil hele Libanon blive eet valgområde, og alle vælgere skal

stemme på de forskellige lister i stedet for at være begrænsede til kandidater i deres valgdistrikt. Sådan en forandring vil forene de progressive kræfter og give dem en forholdsvis højere procentdel, end de får nu. Under den nuværende lov står kampen om et relativt flertal, som giver vinderen alle områdets pladser.

Spørgsmålet om den libanesiske forfatning og dens valglove kan ikke adskilles fra den classesammensætning, som eksisterer i Libanon, og som har gjort det muligt for en sådan forfatning at overleve sin oprindelse - den franske forfatning. Når der således skal kræves forandringer, må man fastholde, at det er nødvendigt at skabe alternative kræfter, som ikke er parate til at rette sig efter konfessionalismen og alle dens fremstillinger.

Tale af en palæstinensisk kammerat fra PFLP på et orienteringsmøde juli 75 i København.

De falangistiske angreb og provokationer, der startede d. 13. 4. 75, med en massakre på alle passagererne i en palæstinensisk bus, der passerede gennem et falangistisk kontrolleret område i Beirut, er en del af USA-imperialismens strategi for Mellemøsten. USA-imperialismens nederlag og tilbagetrækning fra Vietnam og Cambodia har frigjort en del af det imperialistiske potentielle og givet USA mulighed for at styrke sine positioner i det mellemøstlige område, der rummer væsentlige interesser for imperialismen; politisk økonomisk og militært. Formålet er, med hjælp fra de falangistiske mordere, at svække og likvidere den palæstinensiske modstandsbevægelse og den nationale libanesiske bevægelse med den hensigt at opnå en ny magtbalance i området, der kan sikre imperialismens dominans og skabe de betingelser, der er nødvendige for gennemførelsen af en imperialistisk »freds«-løsning i det arabiske område.

USA-imperialismen opfatter helt klart den palæstinensiske kamps trussel mod de imperialistiske interesser i området. Et delmål i den nuværende imperialistiske kampagne er at tvinge PLO til at acceptere en imperialistisk »fred« i Mellemøsten. Den israelske forsvarsminister Simon Perez erklærede fornylig at »Israel vil ikke forhandle med PLO, før PLO er forvandlet fra en tiger til en kat«, og det er vigtigt at se, at fjendens politik for gennemførelsen af den imperialistiske plan er afhængig af de lokale reaktionære kræfter i Libanon. Det overrasker os ikke, at det fascistiske falangistparti spiller en rolle i denne plan. Det er klart, at Libanon bliver scenen for optrapningen af konfrontationerne mod den palæstinensiske revolution, specielt når vi ved, at den palæstinensiske modstandsbevægelses hovedstyrke er placeret i Libanon efter det reaktionære kongelige lakajregime i Jordans angreb, der afsluttede modstandsbevægelsens åbne tilstedeværelse i Jordan. USA imperialismen arbejder nu for en lignende magtfordeling i Libanon, der kan tjene dens interesser.

Derfor har den imperialistisk/zionistisk/reaktionære fjendes planer koncentreret sig om følgende: 1. At optrappe fjendskabet mellem den palæstinensiske bevægelse og det libanesiske styre. 2. At skabe en modsætning mellem de politiske kræfter i Libanon og den palæstinensiske revolution for at udvide disse modsætninger til en væbnet konfrontation lig den i Jordan i september 1970 og juli 1971 og i Libanon i april 1969 og i maj 1973, hvor den libanesiske hær angreb de palæstinensiske flygtningelejre. Den israelske fjendes premierminister Rabin udtaler: »Likvideringen af partisanerne i Libanon er en sag som vi vil lade de lokale kræfter afgøre.« Og den israelske forsvarsminister Perez: »Jordan forstod hvad dets opgave var i 1970. Idag må også Libanon forstå det og handle derefter.« Derfor fortsætter den kontrarevolutionære mobiliserings politiske og militære planer specielt efter de blodige kampe mod den libanesiske hær i maj 1973, selvom resultatet af disse kampe var til den palæstinensiske revolutions og de nationale libanesiske kræfters fordel.

Styrkeforholdet skabes af klassekampen, og Oktoberkrigen i 1973 havde en mobiliserende effekt på den arabiske nationale bevægelse og den palæstinensiske modstandsbevægelse og eskalerede offensiven mod den zionistiske fjende og den arabiske reaktion. I Libanon er de nationale, progressive og revolutionære kræfter blevet styrket efter Oktoberkrigen. Denne styrkelse har resulteret i en forrykkelse af styrkeforholdet i Libanon til fordel for den libanesiske nationale bevægelse og for palæstinenserne. De libanesiske reaktionære kræfter og det falangistiske parti anser tilstedeværelsen af den palæstinensiske modstandsbevægelse i Libanon som årsagen til denne udvikling og udtrykker det bl.a. på denne måde i deres avis Al Amal: »Før denne tid (palæstinenserne ankomst) levede libanenserne i fordragelighed på trods af de traditionelle uenigheder som ingen kan benægte findes. Denne balance i samfundet fortsatte indtil den palæstinensiske bevægelse gjorde Libanon til deres hovedkvarter.« Falangistpartiet Al Kataeb's formand, Pierre Gemayel udtrykker det således: »Bortset fra, om den palæstinensiske tilstedeværelse i Libanon, som den er nu, er god eller dårlig, organiseret eller ikke organiseret, så har den forårsaget en forstyrrelse i

den libanesiske magtbalance og i det libanesiske samfundsliv.« Falangisternes had til den palæstinensiske modstandsbevægelse manifesterer sig i den fortsatte mobilisering og propaganda mod modstandsbevægelsen og de gentagne væbnede angreb forskellige steder i Libanon. Ændringen i det libanesiske styrkeforhold, som falangisterne tilskriver den palæstinensiske modstandsbevægelses tilstedeværelse, er et udtryk for den historiske udvikling, der ikke står stille. Den palæstinensiske tilstedeværelse har blot bidraget til afsløringen af modsætningerne i det libanesiske samfund. Med andre ord, den palæstinensiske modstandsbevægelse har ikke skabt modsætningerne. De er et resultat af den libanesiske samfundsstruktur og ville før eller senere være blevet afsløret, uanset den palæstinensiske tilstedeværelse. Siden maj 1973 har imperialismen arbejdet på en styrkelse af forbindelserne til det falangistiske parti, baseret på de to parteres fælles interesser, og imperialisterne forsyner nu de libanesiske kontrarevolutionære med penge, våben og ammunition, eksperter i nedkæmpelse af revolutionære bevægelser og militære instruktører. Gennem det hashimitiske lakaj-regime i Jordan kanaliseres våbenforsyningerne og optræningen af de falangistiske rekrutter.

Den amerikanske imperialismes aktiviteter i Libanon er blevet optrappet med hensigten at bringe de libanesiske kontrarevolutionære i en offensiv position på forskellige planer mod den palæstinensiske og den nationale libanesiske bevægelse, og da falangisterne repræsenterer den mest dynamiske reaktionære gruppe i landet har de siden d. 25. januar 1975 optrappet deres politiske aktiviteter og opstillet kravet om »libanesiske herredømme over libanesiske jord« og styrket deres stillinger i den libanesiske højrefløj, samtidig med, at de fører sig frem i rollen som nationale kristne patrioter og fremstiller kampen som en religiøs kamp. For at mobilisere deres kadrer startede de aktioner på lokalt plan på universiteterne og læreanstalterne og udvidede senere deres aktioner til hele Libanon.

Hvad er falangisternes mål?

1. At svække modstandsbevægelsen og søge at fremtvinge en »libanesiske september« som den jordan-

ske. At få de tunge våben fjernet fra de palæstinensiske lejre og få genindført libanesisk administration af lejrene (det libanesiske politi blev tvunget ud af lejrene i 1969). Ved at bringe den palæstinensiske modstandsbevægelse i en svag position, håber man at kunne gennemtvunge dens accept af den imperialistiske »freds«-løsning.

2. At ændre styrkeforholdet i Libanon til højrefløjens fordel, stoppe den begyndende libanesiske åbning mod de arabiske lande og den fælles arabiske sag og styrke de imperialistiske interesser.
3. At isolere den palæstinensiske modstandsbevægelse fra den nationale og progressive libanesiske bevægelse for lettere at kunne likvidere den libanesiske venstrefløj, der nu, efter de libanesiske massers bevæbning, udgør en trussel mod det traditionelle højre-regime i Libanon.
4. At splitte modstandsbevægelsen ved at tale om »ærlige« og »uærlige« partisaner, angribe den Afvisende Fronts styrker, der kategorisk afviser en mellemøstlig fredsordning på imperialismens vilkår.
5. At engagere den palæstinensiske modstandsbevægelse i stadige kampe for at hindre eller begrænse dens angreb på Israel. (Siden oktoberkrigen er de palæstinensiske angreb og sabotagehandlinger mod Israel blevet kraftigt optrappede).
6. At mistænkeliggøre parolen om »den demokratiske Palæstina-stat«, som er blevet antaget af hele den palæstinensiske bevægelse ved at fremstille kampene i Libanon som konfessionelle stridigheder mellem kristne og muhamedanere, og dermed negere det palæstinensiske mål om en demokratisk sekulær stat i Palæstina for muhamedanere, jøder og kristne. (»Den Demokratiske Palæstinastat« udtrykker hverken den borgerlige demokratiopfattelse eller tanken om religiøs bestemt politisk repræsentation, men et demokrati, der bygger på ophævelsen af enhver form for udbytning, undertrykkelse og diskrimination. red.)

Ved at betragte de imperialistisk/zionistiske planer i Libanon indser vi klart, at begivenhederne i landet ikke er isoleret fra de imperialistiske planer om opnåelsen

af en »fredelig løsning« og at tvinge den palæstinensiske bevægelse til deltagelse i denne løsning. Det faktum, at kampene i Libanon blev eskaleret samtidig med Salzburg-mødet mellem Sadat og Ford, afslører kampene som et led i de imperialistiske planer. Formålet er klart, og der er ingen muligheder for tvivl om hensigterne. Sadat har åbent afsløret sig med erklæringer om sin vilje til at anerkende Israel og til at give de israelske skibe og ladninger ret til at sejle gennem Suezkanalen. Sadats udtalelser er utvetydige: »Israel er en realitet, jeg kan ikke bekæmpe Israel, hvem der vil så værsgo.« Dette klare forræderi søges tilsløret, specielt i Libanon, hvor den palæstinensiske revolution er stærkt repræsenteret militært, politisk og informationsmæssigt, og hvor den Afvisende Front står stærkt med evne til at mobilisere masserne mod ethvert arabisk forræderi.

Lederen af falangisterne, Pierre Gemayel, har beskyldt den Afvisende Front for at være ansvarlig for begivenhederne i Libanon. Falangisternes opgave er at splitte modstandsbevægelsen og dække over Sadats forræderi. Det er derfor ikke overraskende, at Sadat under kampene erklærede: »Jeg har ikke den mindste tvivl om Gemayel's nationale sindelag og hans arbejde for Libanons sag.« Falangisternes aktioner er de lokale agenteres deltagelse i den imperialistiske/zionistiske/reaktionære konspiration mod den nationale arabiske sag.

Sammenligninger mellem kampene i Libanon og udviklingen i Jordan, der førte til afslutningen på den palæstinensiske bevægelses åbne tilstedeværelse dér, er fristende, men de objektive betingelser er anderledes i Libanon:

1. Den hårfine politiske balance i Libanon er baseret på en fordeling af magtpositioner mellem forskellige religioner og sekter. En afgørende forandring af magtforholdet gennem væbnet kamp kan vise sig katastrofal for den libanesiske herskende klasse.
2. Tilstedeværelsen af en væbnet libanesiske national og progressiv bevægelse i alliance med den palæstinensiske modstandsbevægelse - en sådan bevægelse eksisterede ikke i Jordan.
3. Forskellen på den jordanske hær og den libanesiske

hær. Den jordanske hær har historisk skabt det nuværende regimes karakter og er som sådan en kraft, der kvalitativt og kvantitativt er bedre egnet til undertrykkelsen af en progressiv bevægelse.

4. Den økonomiske faktor. Den libanesiske økonomi er stærkt afhængig af en stabil situation i sit forhold til de andre arabiske lande. (Den politiske stabilitet, turisme, banker og finansielle institutioner). Enhver trussel mod denne stabilitet vil få alvorlige økonomiske konsekvenser.

En korrekt bedømmelse af de objektive betingelser må omfatte det faktum at den libanesiske nationale og progressive bevægelse og den palæstinensiske modstandsbevægelse har været i stand til at slå de reaktionære angreb tilbage. Samarbejdet mellem disse to grupper repræsenterer en udvikling af afgørende betydning.

1. Den palæstinensiske modstandsbevægelses enhed knuste de reaktionære kræfters håb om at så splittelse i bevægelsen.
2. De libanesiske massers deltagelse i den væbnede kamp sammen med den palæstinensiske bevægelses partisaner.
3. Det integrerede samarbejde mellem den palæstinensiske bevægelse og den libanesiske nationale og progressive front. Dette samarbejde knuste den reaktionære plan om at angribe og nedkæmpe de to bevægelser enkeltvis og styrkede den progressive front.
4. Modstanden fra mange demokratiske kræfter - selv nogle fra det libanesiske regime selv - mod dannelsen af en militærregering.
5. Stillingtagen fra progressive arabiske og internationale kræfter der åbent angreb forsøgene på likvidering af den palæstinensiske bevægelse og enhver mulig fremmed indblanding, hvis kampene eskalerede.

Skønt angrebene på den palæstinensiske modstandsbevægelse og den nationale libanesiske front mislykkedes, må vi ikke glemme, at imperialismens hensigter på dette tidspunkt er likvideringen af modstandsbevægelse.

sen for at kunne gennemtvinge imperialismens totale dominans i området. Dette kan kun opnås gennem en direkte militær offensiv rettet mod den palæstinensisk-libanesiske progressive front. Hvis en sådan offensiv lykkes, vil den sidste kæmpende front blive bragt til tavshed - eller dette er i hvert fald hvad Israel forestiller sig. I denne sammenhæng må vi forstå falangist-partiets og de andre reaktionære libanesiske kræfters rolle. Vi kan igen konstatere, at begivenhederne har vist, at fjendens lejr ikke kan defineres på et rent nationalt grundlag, men er dialektisk forbundet med klassekampen i hvert eneste arabisk land.

Leve den palæstinensiske og arabiske arbejderklasse

**Leve den palæstinensiske væbnede kamp
Revolution til sejr og befrielse**

Spørgsmål til PFLP-repræsentanten og svar

SP.: *Kan du berette om de forhandlinger mellem Syrien og Jordan som sigter mod samarbejde i forhandlinger med Israel og muligheden for at danne en militær front?*

SV.: Der har været en række kontakter mellem Jordan og Syrien i de sidste måneder. Samarbejdsaftalen er ikke endeligt afsluttet, fordi den ikke har opfyldt alle Syriens krav. Men det generelle politiske formål er at danne en ny akse i de østarabiske lande som mod stykke til den Ægyptiske akse - at danne et fælles palæstinensisk-syrisk lederskab på den ene side og et fælles syrisk-jordansk lederskab på den anden side. Det er en måde at bringe Jordan og PLO lederskabet sammen gennem en aftale med Syrien som bindemiddel.

Disse planer har ikke til formål at modvirke fredsløsningen som sådan, men sigter imod at konkurrere med det ægyptiske regime mht. hvad Syrien, Jordan og PLO kan få ud af fredsløsningen.

Særlig det syriske regime mener, at det er blevet overset på dette stadi, eftersom fredsforhandlingerne udelukkende har koncentreret sig om Ægypten. Det syriske regime mener ikke, at Ægypten skal tage nogle

skridt uden tilsvarende skridt fra Syriens side, eller tilsvarende skridt fra Israels side angående tilbagetrækning fra Golan.

For ca. tre måneder siden, foreslog Assad den palæstinensiske-syriske enhed. Dette spillede en rolle i forsøget på at isolere Sadat på det arabiske niveau. Men det lykkedes ikke at forhindre Sadat i at gå ind i fredsløsningen alene.

På sin side er Jordan villig til at alliere sig med enhver kraft, som kan være medvirkende til at ophæve Jordans isolation i den arabiske verden. Siden september 1970 er Jordan blevet stærkt isoleret både officielt og overfor de arabiske masser. De seneste planer sigter imod igen at bringe Jordan ind i det arabiske broderskab gennem Syrien, og at etablere hemmelige, men direkte, kontakter imellem PLO og Jordan. Denne udvikling indebærer politiske, såvel som økonomiske fordele for det jordanske regime. Nogle arabiske lande, som havde standset den økonomiske støtte til Jordan (Kuwait, Abu Dhabi og Golfstaterne), er igen begyndt at yde en økonomisk støtte, som resultat af denne aftale. Jordan har hele tiden modtaget enorm finansiell støtte fra Iran og Saudi Arabien.

Denne frikendelse af det jordanske regime for alle de forbrydelser det har begået mod det arabiske folks kamp, fremkommer samtidig med at Jordan sender tropper til Oman for at nedkæmpe revolutionen der. Dette stiller hele spørgsmålet i den rigtige sammenhæng. De kræfter, som er involveret i fredsforhandlingerne ser kun på det kortsigtede mål - hvad de kan få ud af fredsløsningen - uden overhovedet at vurdere de arabiske massers interesser, og uden at analysere den rolle det jordanske regime har spillet.

SP.: *Hvis PLO vil indgå i en aftale med Syrien, kræver det ikke afholdelse af et Nationalrådsmøde til at tage den beslutning? (Det Nationale Råd består af ca. 180 delegater. Ved det sidste rådsmøde var der cirka 50 % repræsentation for de såkaldte uafhængige og cirka 50 % repræsentation for befrielsesorganisationer og masseorganisationer.)*

SV.: Et Nationalrådsmøde skulle have været afholdt i maj, men på det tidspunkt begyndte kampen i Libanon

og i juli fortsatte kampen. På nuværende tidspunkt er der ingen fast dato for et møde i Nationalrådet. Det kommende Nationalrådsmødes vigtighed ligger i, at det er et nyt råd. Medlemmer vil være udpeget på ny. Spørgsmålet er hvor mange repræsentanter hver organisation, hver masseorganisation, hver fagforening vil få. Hvor mange repræsentanter vil de uafhængige kræfter få? Det er et meget vigtigt spørgsmål, fordi det vil afspejle styrkeforholdet i Det Nationale Råd, mellem PLO's lederskab og de kapitulationistiske kræfter på den ene side, og de kræfter som klart afviser fredsforhandlinger på den anden side.

På det sidste Nationalrådsmøde var der ikke et flertal for den ene side eller den anden side. Derfor vedtog Rådet et tvetydigt midlertidigt program. Det er nu et spørgsmål om PLO lederskabet vil gennemtrumfe et Råd, som støtter deres linie. Dette vil skabe en krise på det palæstinensiske niveau. Det kunne sætte spørgsmålstegn ved Nationalrådets legitimitet og hvad det repræsenterer. Repræsentanter til Nationalrådet er udpeget af PLO's eksekutivkomite i samråd med organisationerne selv. Det giver eksekutivkomiteen en vis autonomi, og når man kender eksekutivkomiteens struktur, ved man, at det giver Arafat en ret stor selvstændighed til at træffe beslutninger. Repræsentanter fra Fatah bliver også taget op til vurdering, hvilket kan medføre, at de som afviser 'freds'løsningen, bliver skiftet ud.

PFLP har altid argumenteret for et Nationalråd som repræsenterer organisationerne selv, uden vægt på de såkaldte uafhængige medlemmer. Vi mener ikke at der er nogle uafhængige i en revolution. Hvad er de uafhængige af? Selve revolutionen? Mht. det næste Nationalrådsmøde har PFLP et maximum og et minimumsprogram: det vi maksimalt kæmper for i samarbejde med hele Den Afvisende Front og det vi minimalt vil acceptere.

SP.: *Hvor langt har samarbejdet indenfor Den Afvisende Front udviklet sig?*

SV.: På dette stade kan vi sige, at Den Afvisende Front har opnået et niveau, hvor den virkelig *er* en front og

ikke blot en samling af organisationer. Fronten inkluderer ikke kun de fire organisationer, PFLP, PFLP-General Command, ALF (Arab Liberation Front) og Popular Struggle Front, men også kræfter fra masseorganisationer og fra andre palæstinensiske organisationer, som er enige i Den Afvisende Fronts politiske program. Den Afvisende Front har etableret en ledelse og forskellige afdelinger; den har organiseret sit arbejde i Libanon og Jordan, sit massearbejde, arbejdet med fagforeninger og sine militærfunktioner. En fælles kommando er blevet etableret i Sydlibanon, således at partisaner fra Den Afvisende Fronts organisationer vittærlig er en Afvisende Fronts Basis, som kæmper under en fælles ledelse.

SP.: *Kan du gøre rede for Libyens initiativ til at invitere alle arabiske progressive regimer og organisationer til en konference, hvor man vil forsøge at nå frem til en fælles stillingtagen over for 'freds'løsningen og kampen i Oman?*

SV.: PFLP har været involveret i diskussioner med det libyske regime angående dette initiativ. Det var et forslag fra os med henblik på dannelsen af en arabisk afvisende front med alle politiske partier og kræfter, som går imod 'freds'løsning på det palæstinensiske niveau. Men selvfølgelig involverer 'freds'løsningen også situationen i Oman med den iranske invasion og »arabiseringen« af modsætningerne der. Der er nu igangsat en række kontakter med henblik på dannelsen af sådan en arabisk afvisende front. Der vil være konferencer og andre møder. PFLP støtter dannelsen af en sådan front.

SP: *Kan du sige noget om de seneste begivenheder i Libanon?*

SV.: Falangisternes angreb var især rettet mod Den Afvisende Front, fordi de håbede på at splitte den palæstinensiske modstandsbevægelse, således at Den Afvisende Front ville stå på den ene side og Arafat på den anden. Derfor ville kampen blive mere til fordel for højrekræfterne i Libanon.

Men selvfølgelig kunne basis i den palæstinensiske modstandsbevægelse og de andre organisationer ikke

bare overse angrebet. De blev tvunget til at deltage, selvom ledelsen af organisationerne og af PLO ikke lagde al deres styrke i kampen. Dette er igen et af målene for fredsforsøget: at splitte og likvidere modstandsbevægelsen.

Den palæstinensiske modstandsbevægelse har med held undgået at løse modsætningerne indenfor palæstinensisk side ved væbnet konfrontation. Dette skal ses ud fra princippet om at enhver modsætning indenfor den revolutionære palæstinensiske lejr skal løses politisk og ikke militært. Den enhed, der findes i basis af den palæstinensiske modstandsbevægelse og alliancen mellem den palæstinensiske modstandsbevægelse som helhed og den libanesiske bevægelse, var i stand til at modstå falangistangrebet. Den enhed afviste fjendens håb om at kæmpe imod kun én gruppe, og at gøre det til en Palæstinensisk-Libanesiske konflikt. Dette viste hvad konflikten egentlig drejede sig om: en kamp mellem de revolutionære og progressive kræfter, på den ene side, og de reaktionære kræfter på den anden.

Det kapitulationalistiske lederskab indenfor PLO og den libanesiske nationale bevægelse spillede ikke den rolle den kunne have gjort. Den Afvisende Front måtte bære hovedparten af kampen og måtte tage en fast politisk stilling for at standse PLO-lederskabet fra at indgå flere politiske kompromis'er med det libanesiske regime og de libanesiske reaktionære kræfter. En del af de libanesiske masser, som ikke officielt tilhørte nogen organisationer, kæmpede sammen med Den Afvisende Front, fordi det var den ledende militære kraft. Det var de små organisationer der kæmpede, mens de traditionelle politiske partier allierede sig med PLO-lederskabet, og var mere interesserede i hvilke politiske fordele, de kunne vinde.

Resultaterne blev modsat deres forventninger, fordi den nye regering var en højrefløjsregering og ikke en regering som virkelig repræsenterede de libanesiske masser eller den libanesiske nationale bevægelse. Og dette var resultatet af kompromis'erne, som PLO-lederskabet og lederskabet i Libanons nationale bevægelse indgik. På et tidspunkt da Den Afvisende Front og de palæstinensiske partisaner indgik i en konfrontation med falangisterne, mødte Arafat præsidenten fra Liba-

non og en af falangisternes allierede. På det tidspunkt udtalte Arafat, at den palæstinensiske modstandsbevægelse var for hele det libanesiske folk. Den Afvisende Front tager stærk afstand fra denne opfattelse. Vi er ikke for alle libanesere og alle organisationer. Vi gjorde det meget klart for de libanesiske myndigheder i et officielt møde, at PFLP og den Afvisende Front er med de libanesiske nationale, progressive bevægelser og masserne; at ethvert angreb på de libanesiske masser vil blive anset som et angreb på os. Vores position var vigtig for at standse de libanesiske myndigheder fra at gå i aktion mod de libanesiske kræfter, som havde deltaget i kampen. Havde det stået til PLO-lederskabet, som var til stede ved dette møde, havde de libanesiske masser og en del af den nationale bevægelse stået overfor afvæbning og likvidation fra regimets side.

Vi mener ikke, at man kan isolere noget højrefløjsparti uden virkelig at skride ind imod det militært, politisk og økonomisk. Det er ikke nok med politiske paroler, som ikke betyder noget materielt. Dette var tydeligvis hvad PLO-lederskabet og nogle af den libanesiske nationale bevægelses ledere gjorde. De havde en parole der gik ud på at isolere falangisterne, uden materielt at tage de nødvendige skridt til isolation. Senere indgik de kompromis'er, og opgav isolationen af falangisterne. Her spillede det palæstinensiske borgerskab en rolle ved at bringe PLO-lederskabet sammen med højrefløjen af den libanesiske bevægelse og de reaktionære kræfter, hvilket klart understreger at det er klassekampen som er kernen i hele kampen i området, og ikke en palæstinensisk-libanesiske konflikt.

Disse angreb var en prøve på den palæstinensiske modstand. Hvordan ville den reagere? Som en enhed? Hvad var dens militære styrke? Modstanden blev afprøvet som tidligere i Jordan i 1970. Der var en serie af sammenstød, så falangisterne kunne kende modstandsbevægelsens styrke og dens svagheder, og så se, hvornår det var bedst at angribe igen og udvide modsætningen.

Det oprindelige angreb fandt sted i april. I maj blev militær-regeringen dannet som et forsøg på at se, hvordan den palæstinensiske modstandsbevægelse og de libanesiske masser ville reagere. Det var uholdbart

for de libanesiske myndigheder at opretholde militærregeringen og forsøge at likvidere modstandsbevægelsen på dette tidspunkt, fordi de libanesiske masser stod sammen med modstandsbevægelsen, og fordi konflikten truede balancen i hele det libanesiske system.

Vi forventer at disse angreb vil fortsætte og vil udvides når fredsforhandlingerne er mere fremskredne. Udvidelsen vil ske i takt med udviklingen i hele den arabiske politik, og vil være et dække for denne politik. Det har været tydeligt i de seneste begivenheder: Sadats udtalelse mht. falangisterne viste helt klart, at han tog parti for højrefløjen i Libanon.

SP.: *Hvordan influerer Libanons økonomiske struktur, som er afhængig af handel, på kampens udvikling?*

SV.: Man må skelne mellem to forskellige fraktioner indenfor borgerskabet. Der er en fraktion som er direkte politisk, f.eks. falangisterne, og som har vigtige økonomiske interesser. Og der er den del af borgerskabet som støtter det kapitalistiske system og likvideringen af modstandsbevægelsen, men som ikke har politiske organisationer. De støtter sig på, at regimet kan gennemføre deres interesser.

Falangisterne får erstatning for deres tab fra de arabiske reaktionære, fra NATO og fra USA. Det ser ud til, at de er nået til den konklusion, at de må ofre deres umiddelbare økonomiske interesser for at kunne gøre op med venstrebevægelsen og den palæstinensiske modstandsbevægelses tilstedeværelse i Libanon. De ved, at de ikke kan gøre op med den ene uden den anden. De forsøgte først med den ene - Den Afvisende Front - for at likvidere modstandsbevægelsen som sådan, derefter begyndte de med den libanesiske nationale bevægelse. De ved, at på længere sigt er deres interesse at likvidere begge disse kræfter, for at Libanons økonomiske liv kan blomstre.

De andre borgerlige kræfter støtter de samme mål, men er ikke organiseret politisk, og mangler forbindelser, hvor de kan få erstatning. Som sådan er det dem der taber mest. Efterhånden pressede de for en afslutning på kampen, fordi den truede deres økonomiske

interesser. Deres hidtidige holdning, at Libanon må tage sin turistsæson og økonomiske interesser i betragtning, stiller et problem, som imperialismen og den arabiske reaktion må løse. Det er et spørgsmål om at overbevise disse kræfter indenfor det libanesiske borgerskab om at de må lide tab nu, for at kunne drage fordel i fremtiden.

Der er stadig en del af borgerskabet som går imod lange kampe: det muhamedanske borgerskab som ikke åbent kan gå imod modstandsbevægelsen, og visse dele af det kristelige borgerskab som ikke direkte er politisk organiseret. De foretrækker et lynangreb på modstandsbevægelsen, en hurtig likvidation som kan afslutte den uholdbare situation. Hvis det ikke er muligt, så er de imod disse angreb fordi de ingen fordel drager af dem.

Der er altså modsætninger indenfor borgerskabet. Der er nogle elementer, som frygter at falangisterne vil remstå som heltene i likvideringen af modstandsbevægelsen, og på den måde blive det stærkeste parti. Derfor foretrækker disse elementer en officiel intervention fra regeringens side for at gennemføre denne opgave.

SP.: *Hvad er Israels rolle i kampen i Libanon?*

SV.: Israel støtter falangisterne, hvilket bevises af våben taget under kampen, til trods for at falangisterne kan få våben andre steder fra, fra kræfter som ikke fremstår så fjendtlige overfor de libanesiske masser.

Israel spiller også en støttende rolle i kampen. Det viste sig tydeligt under konflikten. Da kampen standsede i Libanon, begyndte Israel at angribe de palæstinensiske flygtningelejre. Disse angreb giver falangisterne en hvilepause til at forberede nye angreb, mens modstandsbevægelsen er tvunget til at kæmpe videre.

I fremtiden kan det tænkes at Israel vil angribe de palæstinensiske lejre i Sydlibanon, mens falangisterne angriber palæstinensiske positioner, og på den måde tvinger modstandsbevægelsen til at kæmpe på to fronter. Modstandsbevægelsen vil være tvunget til at vælge, hvor den vil koncentrere sine styrker. Men det er ikke noget reelt valg, fordi vi må kæmpe lige stærkt på begge fronter. Under alle omstændigheder vil modstands-

bevægelsen være mere trængt, end hvis den kun kæmpede med en fjende.

Interview med et medlem fra PFLP

Oktober 1975, MERIP Report nr. 44

Uddrag fra interview i MERIP Report nr. 44. Det repræsenterer en uelinformeret, men uofficiel fremlæggelse af organisationens syn på situationen i Libanon. Der indledes med en redegørelse for baggrunden for kampene og fortsættes derefter med svar på forskellige spørgsmål. Interviewet er taget i oktober 1975.

I det sidste år har der i Libanon været en større mængde sociale konflikter og kampe, i hvilke det libanesiske regime aktivt har deltaget.

Det begyndte i februar 1975 med fiskernes strejke i Saida. Strejken blev ikke organiseret af politiske partier, men lokalt af fiskerne i Saida. Den var rettet mod monopolkontrollen af fiskeindustrien. Sydens fiskeindustri er fuldstændig kontrolleret - fra fangst, markedsføring, konservering, etc. - af Camille Chamoun og endnu en stor familie i Libanon. Fiskerne krævede bedre arbejde, betalings- og sociale vilkår - økonomiske krav.

Men disse krav må ses i deres rette sammenhæng: det drejer sig om muhamedanske fiskere i et område, som historisk er forsømt i Libanon: syden. Syden bliver omtalt som det »andet« Libanon, hvad der er betegnende, fordi »Libanon« så bliver maronitternes bjergområde og Beirut. (I den sidste tid er Beirut blevet omtalt som en del af det »andet« Libanon, da de progressive kræfter og palæstinenserne der har en stærk position).

Denne strejke udviklede sig til en større strejke. Den fik støtte fra de progressive, som i Saida omfatter adskillige grupper: nasseritterne, baathisterne, kommunisterne og de forskellige andre politiske partier i syden. Støtten fra de progressive grupper blev en nøglefaktor: da de stod frem for at støtte fiskernes krav, indsatte det libanesiske regime militæret og optog gadekampe med de progressive kræfter.

Således fik strejken betydning. Den blev en masse-rejsning mod militæret, og militæret blev tvunget til

tilbage tog. Siden kampene i maj 1973 mod modstandsbevægelsen, hvor det libanesiske militær ikke blev sejrherre, har hæren desperat prøvet at genvinde sin respektabilitet. Og derved sin eksistensberettigelse. Den ønskede denne konfrontation i Saida for at bevise, at den havde overherredømmet i Libanon, men det blev en katastrofe for den, og den blev tvunget til at trække sig tilbage. Begivenhederne i forbindelse med Saidastrejken førte til et nærmere forhold mellem modstandsbevægelse og de progressive kræfter i Libanon.

Denne begivenhed blev startskuddet til mere urolighed i selve Beirut. Den 13. april kom så angrebet fra det falangistiske al-Kataeb. Det blev rettet mod en bus, der var på vej hjem fra en demonstration og militærparade, der var organiseret af Den Afvisende Front.

Nu er det ikke uden betydning, at falangisterne angreb folk fra Den Afvisende Front. Det er vigtigt at huske på, at falangisterne skelner mellem »gode« og »onde« fedayeen. Dette punkt kom frem under kampene i september 1970 i Jordan, og blev igen fremført af falangisterne. Dette angreb var et forsøg på at splitte modstandsbevægelsen og isolere Den Afvisende Front. Men hvad falangisterne og den libanesiske stat ikke havde regnet med var, at når det kom til militært angreb, er modstandsbevægelsen - trods dens uenighed - i een front, fordi vi borstaveligt, geografisk talt er i een skyttegrav i Libanon.

Skønt kampene i april 1975 blev ført mod modstandsbevægelsen, tjente de også som samlingspunkt for de progressive grupper.

Straks efter angrebet d. 13. april holdt de progressive gruppers ledere et møde med Kamal Jumblatt og rejste parolen om fjernelse af al Kataeb fra enhver rolle i libanesiske politiske institutioner. Denne parole blev brugt fra april til juni. Efter denne indledende konfrontation standsede kampene ca. en måned.

Et af resultaterne af de første kampe var, at der blev dannet en ny regering: Rashid Sohl trådte tilbage og Rashid Karami blev ny premierminister pga enstemmig støtte fra alle muhammedanske sekter og fra de progressive grupper, og mod præsident Franjies ønske.

Da kampene blev genoptaget i august fik de en anden karakter: De var hovedsagelig af konfessionel beskaffenhed. Kampen begyndte med ildkamp mellem maronittiske kristne og muhamedanere i Zahle, en overvejende kristen by i det østlige Libanon. Kampen spredte sig nordpå til Baalbek (i Beka'a dalen), til Zghorta og så til Tripoli.

De kampe, der fandt sted i Tripoli, Karamis hjemby, blev startet af Franjieh for at bringe Karamis politiske base i miskredit. Franjieh regnede med, at Karami ikke ville tillade den libanesiske hær at trænge ind i Tripoli, fordi de progressive kræfter ville være imod det, og at der således ville opstå et dødvande, der ville bringe Karami i miskredit. En anden grund til, at Franjieh gav Zghorta styrkerne grønt lys var, at han havde lagt mærke til, at under de forudgående slag havde Pierre Gemayel og Camille Chamoun vundet fremspring blandt maronit-sekten. Gemayel, frem for alle, sagde: »Jeg forsvarer maronitsekten, jeg forsvarer jeres eksistens«. (Suleiman Franjieh repræsenterer de stærke maronit-klaner og bønder i det nordlige Libanon). Franjieh gik ind i kampene med sin »befrielseshær« for at bevise for maronitterne, at også han er deres leder og repræsenterer dem lige så meget som Gemayel - hvis ikke mere!

På denne tid ønskede modstandsbevægelsen ikke, at disse kampe skulle udstrækkes til Beirut, og gjorde alt, hvad der var muligt for at forhindre det. Men al Kataeb havde en anden plan. Først og fremmest havde de tabt de forudgående omgange, så de ikke fik nogen politiske gevinster. Derfor ønskede de at bevise overfor Libanons kristne, at de er den afgørende faktor for fred eller fortsat krig. Derfor genoptog de kampene i Beirut, denne gang mod de progressive kræfter. De angreb områder som Chiya, Maslakh, Bourg Hammoud, som alle er muhamedanske sektorer. I modsætning til den forudgående periode spillede modstandsbevægelsen ingen direkte rolle i denne kamp. Kampene startede som en kamp mellem progressive og reaktionære kræfter, og endte som en kamp mellem muhamedanere og kristne, hovedsageligt maronitter. Enten vi bryder os om at indrømme det eller ej, er det en kendsgerning, at kampene endte på gaden blandt Libanons almindelige mennesker, mellem kristne og muhamedanere.

Det er naturligvis en farlig situation for de progressive kræfter og i særdeleshed for den palæstinensiske modstandsbevægelse.

SP.: *Du har talt om regerende elementer eller reaktionære kræfter i Libanon. Kan du sige mere om hvem de er, hvem de repræsenterer og hvorledes de er forskellige?*

SV.: Som jeg sagde, lige nu er det vigtigt for den libanesiske højrefløj at bevise, at den kan bestemme begivenhedernes forløb i området. De genoptog kampene i Libanon med et specielt formål: et sammenfald med indkaldelsen af en speciel samling af Den Arabiske Ministerkonference i Kairo. Højrefløjen ønskede, at konferencen skulle diskutere den palæstinensiske modstandsbevægelses status i Libanon og foreslå tilbagekaldelse af 1969-overenskomsten. (Den fastlægger bl.a. betingelserne for modstandsbevægelsens tilstedeværelse i Libanon. red.) De håbede at kunne nægte modstandsbevægelsen og dens milits retten til at bære våben - noget lignende som skete i Jordan i 1970. Det er, hvad de ønskede at gøre, men det lykkedes dem ikke.

Så begyndte diskussionen om at gøre Libanon til et nyt Cypern. Spørgsmålet om deling blev for alvor stillet af Gemayel, lederen af al-Kataeb, i september på et møde for maronitternes råd. Dette forslag blev forkastet af Rådet, og de to, som satte sig stærkest imod, var Raymond Edde og Camille Chamoun. Dette er et vigtigt punkt.

Ingen af de tre - Gemayel, Chamoun eller Edde - bryder sig om tilstedeværelsen af den palæstinensiske modstandsbevægelse i Libanon. De fremhæver klogt nok, at i 1969 var de progressive kræfter i Libanon svage, men siden 1969 er de progressive kræfter vokset, som et naturligt resultat af deres direkte forbindelse med modstandsbevægelsen.

Dog er der forskelle mellem Gemayel, Chamoun og Edde. Edde står i spidsen for det Nationale Samlingsparti (National Block Party). Han er bankier og repræsenterer vigtige finansinteresser i Libanon. Skønt han ikke er sympatisk indstillet overfor modstandsbevægelsen, er han ikke imod en palæstinensisk tilstedeværelse i Libanon. Edde har også uenigheder med Franjeh. I

en periode på adskillige måneder nægtede Edde at besøge Franjieh i præsidentpaladset. Man må også lægge mærke til disse små ting. Edde anerkender, at visse konstitutionelle forandringer - men ingen drastiske reformer - må finde sted i Libanon.

Gemayel vil ikke engang diskutere emnet, hvorimod Edde er mere intelligent. Han ser på det fra et liberalt perspektiv. Det er et spørgsmål om grad. Edde anerkender, at de progressive kræfter har vundet betydelig styrke, og at det bedste at gøre, er at prøve at indkredse dem så meget som muligt uden kamp. Edde har holdt det område, han kommer fra, som en demilitariseret zone.

Camille Chamoun er leder af højrefløjen al-Ahrar eller National Liberal Party (NPL) og har sin egen milits. I de første slag deltog hans styrker, men ikke som al-Ahrar. De gik sammen med al-Kataeb. I den anden kamprunde (maj-juni) deltog hans milits ikke. Ved at antage en »moderat« rolle håbede Chamoun at vise, at han er en leder, som kan skabe national enhed og bringe fred, fordi han ønskede at nominere sig til præsident i 1976. (Som kampen skred fremad, forsvandt Chamouns »moderation« hurtigt. Skønt han som indenrigsminister var ansvarlig for »lov og orden« var hans milits stærkt involveret i kampen, og han fremstod som fortaler for en anti-reformistisk, anti-palæstinsk og pro-delings-politik.).

SP.: *Hvorledes vil du karakterisere Gemayel og Kataebs ideologi?*

SV.: Gemayel hævder stadig det fønikiske syn på Libanon - ægte libanesere er kristne, efterkommere af fønikerne, ikke arabere, og Libanon er derfor ikke et arabisk land. Han nægter at anerkende, at der må ske forandringer. Al Kataeb repræsenterer en populistisk ideologi blandt maronitterne. Ikke alle medlemmer af al Kataeb er rige, og ikke alle maronitter og kristne er rige. I virkeligheden er de menige medlemmer af al Kataeb fra småborgerskabet, mens dens polit-bureau består af ledende forretningsmænd. En analyse af deres avis Al Amal, gennem de sidste 10 år viser, hvor deres politiske og økonomiske indflydelse ligger. Det er iro-

nisk og paradoksalt, at lederne har vigtige forretningsinteresser i Saudi Arabien, Kuwait og Golfen. Økonomisk er de meget afhængige af Libanons forbliven i en arabisk sammenhæng. Politisk ønsker de alligevel at holde Libanon uden for den arabiske struktur. Det er den modsigelse, de er i.

For tiden gennemløber Libanon politiske forandringer, som al Kataeb frygter vil kunne gøre ende på det konfessionelle system. De er godt trænede og godt rustede. Med hensyn til militær organisation har de en meget bedre struktur end modstandsbevægelsen, og deres militære formåen er langt bedre end de progressive kræfters. Uden at ønske at undervurdere deres dygtighed og sammenhold er det nødvendigt at fremhæve, at de har fået masser af hjælp. De har franske militære eksperter og rådgivere, som den tidligere franske oberst, der havde kæmpet i Algier og Indokina og blev dræbt i Beiruts forretningskvarter. Også jordaniske militærrådgivere kæmpede sammen med al Kataeb, og fra Jordan modtog de våben, som det jordaniske regime havde erobret fra modstandsbevægelsen i 1970-71 perioden. Al Kataeb brugte også lejesoldater, hovedsageligt ægyptere, men også nogle libanesere, som betaltes med 60 L£ (ca 150 kr.) pr. dag. (En uhyre sum for en gennemsnits ægypter).

Al Kataeb modtog desuden militær hjælp fra USA. I marts og april modtog de skibe fulde af ammunition og i oktober ankom to skibe, et til den af al Kataeb kontrollerede havn i Jounie (ca 20 km nord for Beirut) og et i St. Georges Hotel, dengang kontrolleret af al Kataeb. Vi ved at denne ammunition kom indirekte fra USA gennem Belgien og andre NATO-lande. Siden den blev sendt gennem Europa, kan USA bevise, at det aldrig har givet våben til al Kataeb.

Der har ligeledes været afsløringer, som viser at officerer i den libanesiske hær spillede en rolle i al Kataeb. Visse yngre officerer og soldater, der er indrullet i den libanesiske hær, holdt pressekonferencer, hvori de sagde, at deres overordnede havde ønsket, at de skulle hjælpe al Kataeb, enten ved uuniformeret at kæmpe sammen med dem, eller ved at skyde på de progressive libanesiske styrker. Den libanesiske hær forsøgte ligeledes officielt at indtræde i kampen. I kampene tidligt i

oktober prøvede militæret at bombe flere kvarterer i Tripoli og mistede 7 tanks og andre pansrede køretøjer. Så prøvede de at trænge ind i byen, men blev stillet overfor et problem: pga den muhamedanske sammensætning af hæren nordpå, var officererne ude af stand til at kontrollere deres styrker, derfor trak de dem tilbage til barakkerne. Dette er et vigtigt punkt, fordi hæren ikke er indtrådt i kampene i Beirut. På den anden side blev al Kataeb i Beirut hjulpet af komiteer af hjælpegendarmer, som egentlig skulle skabe fred. De hjalp ved at ignorere al Kataebs barrikader, men skyde på de progressive kræfter.

SP.: *Vil du fortælle os noget om de progressive kræfter i Libanon?*

SV.: Lad mig først uddybe noget, jeg tidligere sagde om de libanesiske progressive kræfter. Højrefløjens fælles frygt er udvikling af de progressive kræfter. De anser den palæstinensiske modstandsbevægelse som den vigtigste faktor bag denne udvikling. På en måde er det sandt, men på den anden side er det ikke. De progressive kræfter anså modstandsbevægelsen som deres egen private hær. På det politiske niveau repræsenterer modstandsbevægelsen den private hær for skiftevis de progressive kræfter og muhamedanerne. Enten vi bryder os om det eller ej, bliver det anskuet således. Dette var en yderligere faktor, som højnede den arabiske dimension i Libanons sociale modsætninger. Tilstedeværelsen af den palæstinensiske modstandsbevægelse var kun en katalysator og intet andet. At modstandsbevægelsen hjalp til med bevæbningen af de progressive kræfter, dette er sandt. Men samtidig, lige meget hvor mange våben modstandsbevægelsen gav dem, hvis de progressive kræfter ikke havde været overbeviste om nødvendigheden af at bære våben, ville de ikke have brugt dem til at forsvare sig mod de reaktionære. Der skete en politisk, ideologisk transformation, som førte til den erkendelse, at de måtte bære våben.

I løbet af denne tid blev der udviklet forskellige nye dimensioner blandt de progressive kræfter i Libanon. For det første blev der i nogle områder dannet lokale

militser eller lokale folkekomiteer, som ikke blev kontrolleret af eller var en del af nogen af de nationale progressive grupper. I særdeleshed er Chiya-kvarteret i Beirut, som var centrum for de fleste kampe, ikke kontrolleret af nogle af de progressive partier. Det er kontrolleret af folk, som er »faldet ud« af de andre progressive partier og har dannet lokale folke-militser og komiteer. De progressive kræfter er vokset talmæssigt og en del af forøgelsen er i antallet af mindre organisationer. Disse lokale komiteer blev dannet som svar på kampene. De er sammensat af folk som ikke kan finde sig en plads i sådanne partier som Jumblatts eller det kommunistiske parti. Disse komiteer er i en samlet front hvilket er både positivt og negativt. Det er positivt i den forstand, at der er en basis i masserne, men negativt i den forstand, at det er vanskeligt at danne en forenet front ud af sådan en sammenblanding.

Et andet vigtigt fænomen, som finder sted i Libanon, er det traditionelle venstres erkendelse af at bære våben er nødvendigt for simpelthen at eksistere. Libanons kommunistiske parti (LKP) bærer nu våben i modsætning til andre kommunistiske partier i Mellemøsten. De er blevet tvunget til at gøre således på en måde, som beviser Marxs analyse: at de materielle betingelser bestemmer bevidsthed og praksis.

Kommunistpartiet har eksisteret 53 år i Libanon. Det har en meget stor massebasis i visse områder, som f.eks Beka'a dalen, Saida, Tyre og Tripoli. En vigtig begrænsning i LKP er, at det ikke har været i stand til at tage fat på spørgsmålet om de feudale relationer i syden og om den korrupsion, som hersker i landet. Det er blevet til et konventionelt politisk parti, en del af den eksisterende struktur, der kræver demokratiske reformer. Dog kunne de nye objektive betingelser og det at være involveret i væbnet kamp, accelerere en forandring i LKPs politiske anskuelser. En anden hovedsvaghed ved LKP er, at det efter 53 år stadig ikke har en basis blandt den kristne befolkning. Det er ikke et parti bestående af muhamedanere. De fleste af lederne, som startede partiet, er kristne. Sammensætningen af partiet er ikke problemet. Problemet er, at det indtil videre har været ude af stand til at trænge igennem højrefløjs-

partiernes dominans i de kristne samfund. Dette er et vigtigt minus, hvis presserende karakter er særdeles mærkbart nu under kampene.

Der er to masse-organisationer, som dukkede op og vandt respekt under kampene nordpå, nemlig Den 24. oktober Bevægelse anført af Farouk Muqaddam og Arab Socialist Action Party. Den 24. Oktober Bevægelse er en venstre-organisation og Muqaddam bliver undertiden anset som en mulig politisk rival til Karami. Arab Socialist Action Party vandt en fremtrædende stilling især i Tripoli området, ved at spille en vigtig rolle i kampene og ved at rejse korrekte paroler med folkelig appel.

Nasseristerne er historisk set ligeledes vigtige i dette område; i 1958-konflikten spillede de en aktiv og vigtig rolle. Hverken de syriske eller irakiske Ba'ath-organisationer har en massebasis, men de udøver nogen indflydelse. I Komiteen for National Dialog, som blev nedsat i september, spillede den syriske Baath-repræsentant en vigtig rolle, pga Syriens betydning for løsning af indre libanesiske konflikter. Syriens rolle er en vigtig faktor. Syriens anslag mod den libanesiske sociale og politiske struktur sker ofte ved at trænge ind i lokale grupper.

Mht Beirut er der forskellige organisationer, men ingen blev virkeligt dominerende. Kamal Jumblatts Progressive Socialist Party er en vigtig bestanddel af de progressive kræfter. Det er et socialdemokratisk parti, men er i virkeligheden baseret på feudale- og stamme-relationer. Jumblatt repræsenterer både Drusersekten og den socialdemokratiske tendens. Jumblatt har en national politisk styrke, og han kontrollerer visse bjerg-områder. Historisk har druserne spillet en vigtig rolle i kampen mod de franske kolonialister, hvorimod maronitterne hentede støtte hos franskmændene, og som belønning blev indsat til at regere landet. Således har Jumblatt, som ledende repræsentant for Drusersekten, erhvervet en progressiv historisk rolle.

I Beirut er små nasseristiske grupper vokset i popularitet, fordi de har udgjort en vigtig del af kampene. Dette er vigtigt, fordi masserne ser med sympati på dem som kæmper. Disse nasserister er imod Sadat og for visse reformer i Libanon. De betragter den palæsti-

nensiske bevægelse som en del af den større arabiske nationale bevægelse og Libanon som en integreret del af den arabiske verden. Det er den traditionelle nasseristiske holdning uden Sadat-modifikationerne.

Desuden er der Shia-bevægelsen, som i lighed med PLO har en højre og venstre fløj. Iman Musa Sadr, Shia-sektens religiøse leder, er på den højre, men der er mange Shia-venstreorienterede i andre organisationer. Hans indflydelse baseres på hans religiøse position, hvilket er vigtigt at holde sig for øje. Libanons konfessionelle natur medfører, at de religiøse ledere spiller en vigtig rolle i løsningen af konflikten.

Arab Communist Action Organization, ledet af Mohsen Ibrahim, er en lille men vigtig organisation. Den er tæt forbundet med Den Demokratiske Front (DFLP) og talte på et tidspunkt om en sammenslutning. Deres stilling er overhovedet ikke forskellig fra kommunistpartiets, og de har især deres basis blandt studenter.

I syden dominerer nasseristerne i Saida, men det irakiske Baath har ligeledes en relativ god basis. Naturligvis er der den palæstinensiske modstandsbevægelse, og jo længere sydpå man tager, jo mere dominerende bliver modstandsbevægelsen, pga dens bevæbnede tilstedeværelse.

Dette giver en løs skitse af de eksisterende politiske tendenser og indicerer ligeledes vanskeligheden ved at danne en national front eller ved at fremlægge et avanceret politisk program. Et veludviklet politisk program afhænger af sammenhold, og eftersom sammenhold mangler, må man være tilfreds med et minimumsprogram for reformer, hvilket nu er de progressive kræfters position. Ydermere finder de progressive kræfter sig lejlighedsvis i alliance med Rashid Karami og Abdulla Yaffi (en tidligere premierminister). Dette er en alliance baseret på konfessionalisme. Dette giver en ide om situationens kompleksitet og om betingelserne for de progressive kræfter i Libanon. Ud af alt det skal vi sammensætte en national front, så ønsk os held og lykke.

SP.: *Du omtalte, at da kampene blev genoptaget denne sommer tog de en mere sekterisk karakter, at religiøse forskelle blev vigtige-*

re end klasseforskelle. Hvorfor skete det, og hvad blev der gjort for at rette det?

SV.: Som en generel kritik af den militære dimension, anser jeg at karakteren af krigsførelsen i august og september var delvis skyld i, at situationen forværredes til en kamp mellem muhamedanere og kristne. Kampen blev domineret af raketskydning. Det væsentlige kendetegn for kampene i Beirut er urban krigsførelse, men den anvendte taktik er den anvendelige for bjergene, dvs. bombning fra en bjergtop til en anden. Men i Beirut er der en masse huse, og civilpersoner mellem bjergtoppene. Dette gav troværdighed til al Kataebs analyse, at det er en kamp mellem kristne og muhamedanere. En bombe kan ikke skelne mellem en progressiv og reaktionær kristen. Nu må denne taktik forandres. PFLP har foreslået en militær taktik, hvor små kommandogrupper angriber specielle mål, hvilket vil forårsage mere moralsk og psykologisk skade. Dette ville også styrke den palæstinensiske modstandsbevægelse i det libanesiske folks øjne, hvilket er vigtigt. Den største bombning blev udført af modstandsbevægelsen, fordi de progressive kræfter ikke råder over artilleri. De, som har artilleri, er Sa'iqa og Yarmouk styrker, som er en del af den palæstinensiske befrielseshær (PLA). PLA er formelt under PLOs kontrol, men har egen ledelse og bureaukrati.

På den anden side har et vigtigt aspekt af modstandsbevægelsens rolle været dens politiske arbejde under og efter kampene. Under kampene var modstandsbevægelsen i stand til at åbne en dialog med de libanesiske masser, som den ikke havde nået før. De områder som er fortrinsvis befolket med libanesere, er meget frugtbar jordbund for politisk arbejde. Et hovedproblem under de sidste kampe var, at de progressive kræfter og modstandsbevægelsen ikke havde nogen parole, ingen klar politisk linie. Masserne var forvirrede, og denne mangel på en virkelig, klar parole forhindrede effektiv politisk mobilisering. Noget af skaden er ved at blive repareret. De progressive kræfter har foreslået demokratiske reformer i forfatningen, i valglove og indenfor militærets struktur. Modstandsbevægelsen er ikke kommet med nogen udtalelse angående disse

reformer, undtagen ved at sige, at vi støtter de progressive kræfter. Dette er en korrekt holdning at indtage, fordi i det lange løb kan vi ikke sætte vores bevidsthed i stedet for de progressive kræfters. Det er en del af deres udviklings dialektik at forøge deres politiske krav. Så længe Jumblatt er en førende leder blandt de progressive kræfter, vil kravene være i overensstemmelse med hans ideologiske perspektiv.

Den borgerkrig som nu forekommer er 100 gange større end 1958-borgerkrigen i Libanon. Mht dens historiske betydning er den langt vigtigere på ethvert niveau, fordi den er et udtryk for en begyndende forandring i det libanesiske system. Denne forandring er ikke noget, som sker i løbet af en dag eller to. Det kan tage adskillige år. Efterhånden som modsætningerne bliver skarpe og polariseringen finder sted, prøver højrefløjen altid at holde den historiske proces tilbage. Det kan de ikke, så de bliver nødt til at svare med militære angreb.

SP.: *Hvorledes har borgerkrigen i Libanon påvirket modstandsbevægelsen?*

SV.: I løbet af de sidste måneder har de sekundære slag vi har været engageret i, i virkeligheden været forsøg på at aflede vores opmærksomhed fra den primære strategiske kamp vi står overfor i de besatte områder. Dette forsøg er ikke lykkedes. Der har været operationer, men der har ikke været tid til de nødvendige politiske diskussioner angående »freds«-løsningen. Dette skyldes, at vi i virkeligheden var i en situation, hvor vi må forsvare vor eksistens. Det har ikke været nogen nem sag. Jeg ønsker at indprente for jer, at kampene i Libanon ikke var enkle. De er historisk vigtige. Deres udfald vil bestemme vores fremtid, om vi vil blive i stand til at eksistere over jorden eller ikke. At miste vores base i Libanon vil være et stort tilbageslag for modstandsbevægelsen, fordi Libanon er et spejlbillede af de progressive kræfter i den arabiske verden.

Det er et lille land, men det har vigtige faciliteter. Det har aviser og politiske partier fra hele den arabiske verden. Det er et vigtigt mødested, ligesom Ægypten under den algierske krig tjente som et centrum. I dag

tjener Beirut som sådan et centrum. Men hvad der er mere vigtigt, der er visse områder af Libanon hvor regimet ikke har nogen myndighed over os. Betegnelsen »befriet område« kunne anvendes i en begrænset betydning om hele den vestlige del af Beirut, fordi der ikke er nogen statslig myndighed eller statslig magt der.

Borgerkrigen har optaget os. At påstå andet ville virkelig være at narre os selv. Den har optaget vores kræfter. Det er grunden til at den »fredelige« løsning er langt mere ødelæggende end man skulle forestille sig. Den er en del af processen at prøve at likvidere os gennem interne kampe, ved at forhale diskussionerne om en demokratisk løsning. Vi har ikke tiden til en politisk og ideologisk diskussion. Så længe at vi er optaget af den slags overlevelseskampe, har vi vanskeligt ved at fremskynde processen for modstandsbevægelsens politiske udvikling.

Sammensværgelsen fortsætter

Januar - februar 76, PFLP Bulletin nr. 21.

For øjeblikket er slaget om Libanon standset, og der foretages bestræbelser, især syriske, ud fra det grundlag, at den nuværende våbenstilstand vil blive vedvarende. Dette håb baseres på den påstand, at en ny endelig »aftale« er blevet proklameret. »Aftalen«, som skal træde i stedet for Pagten af 1943, blev proklameret af den libanesiske præsident Suleiman Franjeh. Men den folkelige bevægelse i Libanon, der har kæmpet i 10 måneder, opnår langt fra at få tilfredsstillet sine krav gennem denne »ny aftale«. De vigtigste punkter i den »ny aftale« er følgende:

1. Parlamentariske mandater fordeles ligeligt mellem kristne og muhammedanere på grundlag af en fordeling 50-50. Den nuværende fordeling sker efter forholdet 6-5, til fordel for de kristne.
2. Premierministeren bliver valgt af Parlamentet, ved numerisk flertal. Forøjeblikket bliver premierministeren valgt af republikkens præsident.
3. Dekonfessionalisering af administrationen, undtagen de øverste embedsmænd, dvs 140 stillinger.
4. Dannelse af en konstitutionel højesteret, som altid har været foreskrevet i den libanesiske forfatning men som aldrig er blevet forordnet.
5. Alle dekretter og love, som bliver udstedt, vil bære såvel præsidentens som premierministerens underskrift. De bliver nu udstedt alene gennem præsidentens bemyndigelse.

Det øjeblikkelige og klare resultat af denne ny aftale er, at det muhamedanske borgerskab har styrket sin position og forøget sin repræsentation i den politiske struktur, især ved at styrke premierministerens stilling.

Det kan let konstateres, at ingen af det libanesiske folks krav bliver imødegået i den »ny aftale«, og heller ikke reform-programmet fra Fronten af Nationale og

aftale på den syriske fornt, og Rabins afslag om at fremlægge detaljer fra samtalerne i Washington.

Som resultat kan det konkluderes, at vi er nået til et nyt stadium, som har bragt nye faktorer frem i konflikten i Libanon, og i den foreslåede aftale i Mellemøsten. Kortfattet kan vi opsummere de kommende begivenheder således:

1. Der vil blive gjort nye forsøg på at slå den palæstinensiske befrielsesbevægelse, ved at tvinge den til at acceptere strenge betingelser, der mindsker dens slagkraft både på det militære og på det politiske niveau.
2. Den libanesiske folkelige bevægelse vil endnu engang betale en pris for manglen på en revolutionær ledelse, som er i stand til at beskytte dens resultater.
3. Efter 10 måneder med sammenstød vil størstedelen af det libanesiske folk være tilfredse med våbenhvilen. Men understregningen af konfessionalismen vil vedblive at være årsag til kamp på forskellige niveauer.
4. Den palæstinensiske arena vil vidne om nye alliancer, som et resultat af den syriske trussel.

Udtalelse fra ASAP*-Libanon

April 1976

Siden marts dette år er den nationale libanesiske og progressive bevægelse vokset, både kvalitativt og kvantitativt. Kampene viste sig at blive en prøve for mange af de progressive organisationer. Mange af dem bevæbnede sig, da de så sig truet af angreb fra fascisterne og regimets styrker.

Selv om den nationale bevægelse førte én krig mod én fjende, havde det ikke et fælles program på det politiske og praktiske niveau; den nødvendige betingelse for effektivitet og en militær fremgang, som sikrer sejr. Men dette er ikke tiden eller stedet at opregne disse fejltagelser, dette vil vi betragte som en udflugt. Så længe disse styrker opfylder minimumskravet af enhed, vil vi fortsætte med at kæmpe under samme tag.

Den libanesiske nationale bevægelse er sammensat af mange organisationer. Ulykkeligtvis er nogle af de kræfter, som er mest effektive til at tage politiske beslutninger, de mindst effektive på slagmarken. Det Arabiske Socialistiske Aktions Parti (ASAP)-Libanon er ikke formelt en del af den Nationale Progressive Front, men er den lokale afdeling af en pan-arabisk organisation og søster til PFLP. Den har spillet en fremtrædende rolle under kampene og har ledt de nationale kræfter på flere måder.

Den afgørende politiske forskel mellem ASAP og andre nationale libanesiske organisationer (det betyder ikke at ASAP står alene) er den kendsgerning, at det ikke accepterer kompromisser med de fascistiske elementer inden for regimet. Vel vidende, at på dette niveau er situationen endnu ikke moden til at stille krav om etablering af et nyt styre, er det ikke desto mindre vigtigt at fortælle masserne, at deres skæbne vil blive bestemt af deres bestræbelser for at forsvare sig og af hvilket niveau, kampen udkæmpes på.

Det er ironisk, at indtil den første uge i december,

*Arab Socialist Action Party

var det de fascistiske styrker, som bestemte tidspunktet og våbenhvilens karakter. Dette er i modsætning til den nationale rolle, som den revolutionære bevægelse skulle indtage. De socialistiske partier skulle være i offensiven for at opfylde massernes aspirationer - ingen af de tidligere våbenhvile-aftaler har været baseret på det minimumskrav af reformer, som er grundlæggende for den nye situation i Libanon. Det er en kendsgerning, at i denne henseende er de kæmpende masser forud for lederskabet af den nationale bevægelse.

Den anden forskel er militært. Imens de fleste organisationer havde antaget en defensiv taktik, var det nødvendigt at indtage en defensiv-offensiv taktik for hårdt og seriøst at rette slag mod de fascistiske styrker, således at de ville give efter for massernes krav på grund af den nationale bevægelses styrkede positioner, politisk og militært. Dette blev tydeligt i den første uge af december, da kæmperne fra den nationale bevægelse optrappede deres angreb og tvang fascisterne til retræte på grund af store tab. Den tidligere taktik tillod fascisterne at omrokere deres tropper og at opnå den »tillid«, som de havde mistet i begyndelsen af kampene. Det er åbenbart, at i perioder med våbenhvile-aftaler havde den nationale bevægelse illusioner om, at den kunne opnå nogle resultater gennem forsoning og tilbagetrækning af styrker og afvæbning af masserne. ASAP udsendte følgende erklæring:

»Vi opfordrer medlemmerne af organisationerne og de væbnede masser i alle områder til at forblive bevæbnede og stå fast i konfrontationen med fascisterne. Vi advarer mod faren for fortsat retræte overfor de fascistiske styrker, som fortsætter deres forberedelser på at presse den nationale bevægelse ind i flere tilbagetog«.

Dette understreger den kendsgerning, at de fascistiske reaktionæres vold ikke kan stoppes ved tilbagetog, men kun gennem organiseret revolutionær vold.

Et andet stridspunkt er stillingen overfor de liberale højrekræfter. Disse er bedst repræsenteret igennem premierminister Rashid Karamis person. Disse kræfter, som udgør den liberale højrefløj, kan ikke helt isolere sig fra den nationale bevægelse, fordi den har sin oprindelige basis i de lavere sociale klasser. Således bliver

dens hovedformål og sigte bevarelsen af systemets status quo. Derfor har den været fortalende for våbenhvile-aftaler, som ikke garanterede eller sikrede opfyldelsen af nogle af kravene. Dens metoder kan bedst beskrives som familie-forsoningens. I dette spørgsmål udsendte ASAP et communiqué, som fastslog:

»Kampen ført af vores masser er en klassekamp....det undertrykte Libanons kamp mod monopolistiske købmænd, kapitalister og statsembetsmænd....vores masser, som bærer våben til at forsvare sig og den palæstinske revolution, tror ikke et sekund på at situationen kan bringes til ophør gennem forsoning mellem præsidenten og premierministeren eller nogle andre ledere....«

»Tilbagestrækningsmetoden, også kaldet Karami-planen, er kun en måde at blokere massernes krav, efter at de højre-liberale kræfters forsøg på at knuse massernes kamp, ved hjælp af de reaktionære fascistiske styrker, er mislykket...«

»Lad os erklære vores fordømmelse af »familie«-forsoningen og forberede os på den næste runde af kampen....«

»Vi vil fortsætte vores politiske kamp under forsvaret af vores kæmperes våben....«

De følgende begivenheder viste det korrekte i den af os oven-anførte position. Fascisterne forsøgte kun at vinde tid til at slå til igen og skabe en gunstig atmosfære, som kunne tillade hærens intervention med fuld styrke i kampene.

»Hærens indsættelse lidt efter lidt, som det skete i mord og i Bekaa-området, indførelse af militær undtagelsestilstand, gennemførelse af statskup, er alle forskellige aspekter af den samme sag....konspiration mod masserne«.

På baggrund af dette var det nødvendigt, at den revolutionære og radikale fløj førte sin linie ud i livet under de seneste kampe og ledte kampen i overensstemmelse med følgende:

11. At rette hårde slag mod fjendens styrker.
22. At afsløre regimets politik, som sikrer beskyttelse af de trængte fjendtlige styrker.
33. At afvise ethvert forlig, som ikke er baseret på poli-

tiske reformer og på antagelsen af den nationale bevægelses krav.

4. At afskære alle politiske fordele, som fascisterne måtte opnå gennem forlig med de reformistiske kræfter.

Det er således vigtigt at ramme fascisterne hårdt, indtil de indrømmer deres militære nederlag, og dette får konsekvenser for deres politiske positioner overfor massernes krav.

Analyse af klassekræfterne og klassekampens udvikling i Libanon

Juni 1976, Mellemøstenbulletin nr. 4.

Konfliktens indhold og perspektiver er mangesidige. For den nationale og demokratiske bevægelse er det et opgør med den konfessionelle stat, som er perspektivet i massernes kampe, ud over forsvaret af sin blotte eksistens over for Falangisternes terror. De konflikter, som er skabt af den kunstige konservering af det konfessionelle system og Libanons placering i den imperialistiske kæde som undertrykt nation, kan grundlæggende ændres gennem mobiliseringen af de libanesiske masser. Hvis venstrefrøsternes styrke og militære positioner skal afspejles i det politiske system, må dette systems fundament ændres og tyngdepunktet forrykkes til massernes fordel. Dvs den libanesiske forfatning må ændres.

For den palæstinensiske befrielsesbevægelse er indholdet i kampene, dels det direkte forsvar over for de imperialistiske 'freds'planer, dels kampen for at opbygge en pan-arabisk front vendt mod imperialismen, zionismen og arabisk reaktion. For de revolutionære kræfter i befrielsesbevægelsen drejer det sig yderligere om at styrke sine positioner og fastholde det politiske mål for kampen: det totale brud med det imperialistiske verdenssystem og et socialistisk Mellemøsten.

Dette betyder ikke, at kampen i den aktuelle fase er kampen for etableringen af et nationalt-demokratisk regime; dertil står de revolutionære kræfter for svagt. men kampene har et revolutionært perspektiv, fordi massemobiliseringen har radikaliseret den nationale bevægelse. Situationen i Libanon begunstiger udviklingen af massernes revolutionære bevidsthed og erfaringer, således at betingelserne for dannelsen af et revolutionært, socialistisk parti med fast forankring i de libanesiske masser er til stede.

Den syriske invasion har ikke ændret, men skærpet de grundlæggende modsætninger i konfrontationen. Invasionen har forrykket styrkeforholdet til de reaktionære kræfters fordel på det militære plan, men uden

dette har ført til en entydig militær sejr for højrekræfterne og Syrien. På den anden side har invasionen fremmet den politiske radikaliserings, både i den libanesiske nationale bevægelse og i den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Enhver illusion om støtte fra 'progressive' arabiske regimer i kampen mod fascismen og den imperialistiske 'fred' er sønderbrudt.

En politisk og social fred i Libanon, i overensstemmelse med de imperialistiske interesser, bliver vanskelig at etablere, selvom reaktionens samlede kraft sættes ind på det. Det kræver en demobilisering og undertrykkelse af de libanesiske og palæstinensiske masser, hvilket i den nuværende situation ikke lader sig gøre uden folkemord.

De sociale kræfter i Libanon

Kompradorborgerskabet og landaristokratiet indtager den ubetingede ledende rolle i de herskende klasser i Libanon. Økonomien er domineret af finanstransaktioner og transithandel, landbruget er en kombination af tilbagestående semi-feudal produktion og kapitalistisk storbrug og den nationale industri er kun i ringe omfang udviklet. Dette betyder, dels at Libanon i økonomisk henseende er meget sårbar overfor kriser i det imperialistiske verdenssystem, dels at den politiske magt tilhører et overudviklet kompradorborgerskab, hvis interesser helt og holdent er knyttet til de imperialistiske borgerskabers. Denne magt sikres igennem et politisk system, som pga den konfessionelle struktur er usmidigt overfor justeringer, som kan opfange og isolere de sociale konflikter. Konfrontationerne har vist, at det libanesiske statsapparat ikke har været et effektivt redskab for den herskende klasse, og denne deler sig derfor i politiske fraktioner, som dels er udtryk for interesseforskelle på det økonomiske plan, men som først og fremmest udtrykker forskellige strategier angående reetableringen af et stærkt statsapparat. Der kan udskilles tre fraktioner, selvom der er visse politiske forskelle indenfor hver af dem, og selvom disse fraktioner i bestemte situationer forfølger samme mål. Det er:

De militant reaktionære kræfter

1. De kristne, militant-reaktionære kræfter, som har

størst fordel af den eksisterende politiske struktur. Samtidig med, at det er disse kræfter, der er tættest knyttet til imperialismen og som sætter deres forhåbninger til de imperialistiske fredsplaner, er det den mest udsatte fraktion, stillet over for massernes rejsninger. På den politiske og militære scene repræsenteres de først og fremmest af Falangist Partiet, ledet af Pierre Gemayel. Det er karakteristisk, at Falangist Partiets ledelse entydigt rekrutteres blandt eliten i det libanesiske klassesamfund, hvorimod basis udgøres af det kristne småborgerskab, der er økonomisk såvel som politisk domineret af kompradorerne. Disse militant-reaktionære kræfter omfatter endvidere det National-Liberale Parti, ledet af Camille Chamoun, den forhenværende præsident, der i 58 under borgerkrigen tilkaldte de amerikanske marinere for at genoprette ro og orden, Fronten af Ceder-træets Vogtere og andre, mindre ikke-regulære enheder af reaktionære småhære, private militser. Denne fraktion støttes imidlertid af de traditionelle, kristne konfessionelle ledere: en politisk-ideologisk baseret særlig fraktion af borgerskabet, der ikke nærer tiltro til de militant-reaktionæres politik og som frygter deres dominans, men som samtidig ender i et dilemma alene af den grund, at kun de militant-reaktionære er i stand til at garantere eksistensen af det konfessionelle politiske system, som disse traditionelle politiske religiøse ledere overhovedet eksisterer på grundlag af, under kompradorernes hegemoni.

De moderat reaktionære kræfter

2. De kristne, liberale kræfter, der støtter det konfessionelle system som grundlag for det borgerlige diktatur, men som samtidig befinder sig i en meget underordnet position i forhold til kompradorborgerskabet. Disse liberale kræfter har så vidt muligt holdt sig uden for de militære kampe og satset på politiske løsninger, der indebærer visse ændringer af diktaturet og det parlamentariske spil, men dog fastholder dets konfessionelle basis. Den sociale basis for disse kræfter er det nationale borger- og småborgerskab, der økonomisk såvel som politisk er i modsætning til de militant-reaktionære og de klasseinteresser, som denne retning repræsenterer:

imperialismens og kompradorernes. Men som på grund af sin ringe betydning rent økonomisk kun er meget svagt repræsenteret politisk og parlamentarisk, idet kun den tidligere præsidentkandidat ved forårets »afstemning« i parlamentet, Raymond Edde og hans Nationale Blok, kan siges at repræsentere denne politiske retning.

Det muhamedanske reaktionære borgerskab

3. De traditionelle, reaktionære muhamedanske ledere, som indtog og stadig indtager en vaklende og usikker position inden for det konfessionelle system, om ikke andet så på grund af de kristnes dominans. Det er de traditionelle, muhamedanske ledere, såsom den forhenværende premierminister Rashid Karami, som repræsenterer disse kræfter politisk. Disse reaktionære kræfter har i løbet af kampene direkte måttet lade sig presse ind i en alliance med de nationale og demokratiske kræfter på tidspunkter, hvor de muhamedanske ledere trods deres berettigede frygt for radikale løsninger, af hensyn til deres traditionelle basis blandt den muhamedanske del af den progressive bevægelse, har måttet gå imod deres klasseallierede: de Kristne Konfessionelle ledere. Det er nok denne fraktion af borger- og småborgerskabet, der kan få mindst ud af en skrap klassekonfrontation med en afgørelse af det reelle styrkeforhold og sejrherrenes efterfølgende politiske dominans. Idet de, hvis de militant-reaktionære kræfter vinder i løbet af konfrontationerne, vil være nødsaget til helt og holdent at underordne sig de kristnes og reaktionæres dominans, samt se det konfessionelle system fortsætte med kristen favorisering. Og på den anden side, hvis det skulle lykkes den demokratiske og nationale bevægelse at svække de militant-reaktionære, ville det på samme tid også svække disse reaktionære muhamedanske kræfter, da det ville betyde radikale ændringer af det politiske system, som disse traditionelle ledere er afhængige af.

Det må understreges, at der, som det skulle fremgå, ikke er tale om en »ren økonomisk« fraktionering af de herskende klasser: delingen af disse klassekræfter angår

primært den generelle politiske strategi for fastholdelsen og konsolideringen af det borgerlige diktatur.

Der er den militante politik, der trodser borgerskabets kortsigtede økonomiske interesser til gengæld for en mere langsigtet, politisk strategi. Med Falangist Partiet som den ledende kraft vil de for enhver pris forsøge at gennemføre et opgør med de libanesiske venstrekræfter og den palæstinensiske modstandsbevægelse. Denne linie går ud fra den helt korrekte antagelse, at den nationale og demokratiske bevægelses demobilisering, delvis knusning, delvise integrering, er en absolut forudsætning, hvis Libanons politiske-ideologiske og økonomiske struktur skal fastholdes på længere sigt. Det libanesiske borgerskabs interesser er, qua det imperialistiske system, definitivt knyttet til den amerikanske imperialismes og dens fredsplaner for området: nedkæmpelse af enhver anti-imperialistisk opposition.

Og på den anden side er der den mere »moderate« borgerlige linie, der under opgøret har satset på et kraftigt lynangreb på venstrepositionerne på grundlag af Falangisternes terror, en linie, der fejlagtigt gik ud fra, at massebevægelsen kunne likvideres uden større konsekvenser for det politiske og økonomiske liv, og fra, at de vaklende og opportunistiske dele af den nationale og demokratiske bevægelse kunne vindes og presses til at begå forræderi mod bevægelsens folkelige basis. Dels har man på grundlag af denne »moderate linie« søgt en parlamentarisk forhandlingsløsning, der på samme tid udsætter det nødvendige klasseopgør og bevarer Libanon fra sammenbrud. Det er, hvad der er vigtigt, klasseinteresserne bag denne linie, der har været hårdest ramt rent økonomisk af kampenes langvarige udstrækning; - kompradorerne lider ingen nød, men store dele af det nationale produktionsapparat ligger selvfølgelig øde.

Blandt den nationale og demokratiske front af kæmpende palæstinensere og libanesere går den principielle skillelinie mellem de traditionelle kræfter og PLO-ledelsen på den ene side. Og på den anden de militante og revolutionære, anti-imperialistiske kræfter både blandt de palæstinensiske og de libanesiske masser.

De traditionelle venstrepartier

4. De traditionelle, patriotiske libanesiske kræfter, nemlig det Progressive Socialistparti, hvis leder - Kamal Jumblatt samtidig er leder af den libanesiske støttefront for palæstinenserne; det Libanesiske Kommunist Parti (revisionistisk); det Nationale Socialist Parti (pro-syrisk); afdelinger af de pro-syriske og de pro-irakiske dele af den pan-arabiske Baath-bevægelse. Det gælder om dem alle, at de trods indbyrdes forskelle kan karakteriseres som reformistiske partier, der fører en svingende politisk linie, bestemt af styrkeforholdet mellem de reaktionære og de revolutionære kræfter. Især for det Progressive Socialist Partis vedkommende gælder det, at det var en integreret del af det reaktionære regime før kampene, og at det, hvis kampene standser og masserne demobiliseres, kan integreres i et nyt, borgerligt regime sammen med og underordnet de »moderate« borgerlige kræfter. Alle disse traditionelle venstrepartier og -organisationer har rejst kravet om ændring af de vigtigste institutioner og forfatningsgrundlaget, for derigennem at udvikle Libanon til en moderne, ikke-konfessionalistisk stat på et kapitalistisk grundlag. Men disse partier, der har eksisteret i årevis, dog nogen i illegalitet, har ikke været i stand til at mobilisere de libanesiske masser i en aktiv kamp, ej heller at opstille de nødvendige krav, der ville kunne opfylde massernes interesser. Disse traditionelle venstrekræfters svingende kurs illustreres af udviklingen under kampene og i årene op til dem. Partierne svingede til mere radikale positioner gennem de libanesiske massers intervention under den libanesiske hærs likvidationsforsøg i 73 mod den palæstinensiske eksistens. Og mod højre igen under indtryk af den generelle styrkelse af den arabiske reaktion i årene efter oktober-krigen i 73. Og mod indtagelsen af mere militante standpunkter og bevæbningen af deres medlemmer her under kampene efter falangisternes overgreb på palæstinenserne.

De militante venstrepartier

5. De libanesiske radikale og militant-revolutionære grupperinger, er alle af relativ ny herkomst. Disse

kræfter har indtaget en meget klar stilling over for regimet og de reaktionære klassekræfter, og tror - i modsætning til de traditionelle venstrepartier - på den revolutionære vold og massernes mobilisering som den eneste metode til at nå frem til radikale ændringer af det libanesiske samfund. Målet for deres anstrengelser er på længere sigt etableringen af et nationalt-demokratisk regime i stedet for det nuværende reaktionære, og bruddet med den imperialistiske dominans. Blandt disse partier kan vi fremhæve det Arabiske Socialistiske Aktions Parti - Libanesiske Afdeling, hvor PFLP er den palæstinensiske afdeling, Arbejderligaen og delvis det libanesiske kommunistparti.

Den Afvisende Front

6. De militante og revolutionære kræfter blandt de palæstinensiske masser med Den Afvisende Front i spidsen. Denne samling af organisationer tæller Folkefronten til Palæstinas Befrielse (PFLP), PFLP-General Command, ALF¹ den Arabiske Befrielses Front (pro-iraqisk) og PSF: den folkelige kamp front. Det har været imod disse organisationer, Falangisternes bestræbelser især har rettet sig, idet disse organisationer hele tiden under deres tilstedeværelse i Libanon har indtaget en klar politisk stilling til de imperialistiske fredsplaner for området og betingelserne for deres tilstedeværelse på Libanesiske territorium: at et angreb på det libanesiske venstre ville blive anset for et angreb på den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Derved har Den Afvisende Front opstillet en politisk strategi for opbygningen af en stærk alliance med den demokratiske og nationale bevægelse i Libanon, samt for afvisningen af enhver afhængighed af arabiske regimer.

PLO ledelsen

7. De vaklende og »moderate« kræfter inden for modstandsbevægelsen, med PLOs ledelse i spidsen. Disse kræfter har ført en meget svingende og opportunistisk kurs, der har ligget meget tæt op ad de traditionelle libanesiske venstrepartiers politik. PLO-ledelsen har forgæves forsøgt at holde de palæstinensiske masser uden

for kampene, PLO-ledelsens organisatoriske basis har været: Al Fatah, den pro-syriske Sa'iq'a-organisation og den Demokratiske Front (tidligere DPFLP). (PLO er en paraply-organisation, hvor ledelsen af disse tre organisationer i det store og hele også udgør ledelsen - eksekutivkomiteen - i PLO). Men kampenes udvikling viste endnu engang splittelsen og de politiske modsætninger inden for den palæstinensiske befrielsesbevægelse her under indtryk af den libanesiske reaktions angreb. Ikke som en politisk splittelse mellem organisationerne som sådan; men en modsætning mellem PLO-ledelsen og bevægelsens basis som sådan. På grund af det nødvendige for PLO-ledelsen i at tage hensyn til organisationernes basis, blev Al-Fatahs ledelse presset af massernes positioner til at indtage klare standpunkter til kampenes problemer og inddrage organisationen fuldt i kampene.

Kampenes forskellige faser

Kampene kan, efter nu over 15 måneders politiske og militære konfrontationer, groft inddeles i fire faser; hvad der adskiller disse faser kvalitativt fra hinanden, er styrkeforholdene mellem de militant-reaktionære kræfter og den forenede front af libanesiske-palæstinensiske progressive kræfter. Den første fase kan karakteriseres som Falangist-Partiets og de National-Liberales offensiv-fase, hvor venstrekræfterne var i en defensiv situation, hvor det gjaldt om at forsvare sine positioner og udvide sin massebasis. Denne periode varer til november-december 75, hvor de forenede venstrekræfter antog den offensive, militære strategi over for de reaktionære og vandt en række militære sejre. Den syriske intervention i april 76 markerede overgangen til den tredje fase, hvor Falangisterne fortsatte deres offensive politik under dække af den syriske hærts tilstedeværelse, og hvor venstrekræfterne måtte kæmpe mod både den syriske og den libanesiske reaktion på samme tid. Den syriske tilbagetrækning efter det politiske nederlag ved det første interventionsforsøg, og indsættelsen af »nye« syriske enheder i kampene som »fredsbevarende« styrker sammen med andre, arabiske hærenheder, sammen med de libanesiske reaktionæres fortsatte forsøg

på en offensiv politik, betegner det vigtigste indhold af denne, den nuværende periode.

De militant reaktionæres offensiv

I den første periode er den militære udvikling karakteriseret af Falangisternes offensiv over for især de revolutionære kræfter inden for både modstandsbevægelsen og de libanesiske nationale og demokratiske bevægelse. Det drejer sig for Falangisterne og snart også for de National-Liberale om at knuse de revolutionære elementer, for derigennem at svække venstrekræfterne generelt. Det er betegnende, at Falangens offensiv blev åbnet med et frontalt angreb på netop Den Afvisende Fronts positioner i de palæstinensiske flygtningelejre på Beirut-egnen. De reaktionære militser direkte angreb på den palæstinensiske modstandsbevægelse mislykkedes, idet den samlede basis for modstandsbevægelsen sluttede op omkring Den Afvisende Front i afvisning af de reaktionære overgreb. Samtidig mobiliseredes den demokratiske og nationale bevægelse både politisk og militært i forsvaret over for Falangisterne.

Falangistpartiet satte derefter sine militser ind i en ny offensiv; denne gang især rettet mod de libanesiske, revolutionære kræfter; men resultatet forblev det samme militært. Om det var palæstinensere eller libanesere, Falangen angreb, svaret blev det samme, nemlig en enig militær samling af de revolutionære palæstinensere og libanesere.

De generelle effekter af Falangisternes og de andre reaktionæres angreb var en omsiggribende mobilisering af de undertrykte libanesiske masser og de revolutionæres organisationers samling i kampen. For det andet, og som en reaktion på det første, ændringen af den falangistiske teknik fra velrettede angreb på begrænsede mål til indsættelsen af en generel masse-terror fra militsernes side. Med eskaleringen af de terroristiske og fascistiske gerninger håbede Falangisterne at skabe et sådant kaos, at en større del af det libanesiske samfund ville kunne acceptere den libanesiske hærs indblanding i kampene for at sikre »opretholdelsen af ro og orden«. For det tredje, en tendens til kampenes

spredning geografisk først fra et område til et andet, dernæst tilbage til det første, etc. Fra Beirut til Tripoli til andre, både større og mindre byer, hvor den ene part stod stærkt.

Som det kan ses, ændredes målene for den falangistiske offensiv i denne periode fra først at være palæstinensere til at være libanesere. Denne ændring var en effekt af den generelle, politiske strategi, de militant-reaktionære har antaget gennem alle kampenes faser. At koncentrere sine angreb mod den del af den revolutionære palæstinensiske-libanesiske alliance, man anså for at være den svageste, og at vinde de moderate og vaklende elementer af venstrekræfterne over på de reaktionæres side ved at få dem til at indtage en »neutral«, ikke-kæmpende position i forhold til kampene. Det lykkedes ikke at splitte den palæstinensisk-libanesiske kampalliance ved denne taktik, idet masserne af både palæstinensere og libanesere blev mobiliseret og kastede sig ind i kampene.

For de moderate og vaklende dele af venstrefløjen - ledelserne af de traditionelle venstrepartier og PLO - var effekterne af de militant-reaktionæres offensiv tve-tydig. For det første måtte de, på grund af deres faktiske massebasis, lade sig radikalisere gennem massernes mobilisering, hvis de ikke åbent skulle svingte deres basis. Men for det andet øgedes deres desperate anstrengelser for at søge sammen med de moderat-reaktionære om tilfredsstillende kompromisløsninger, der kunne være i stand til både at demobilisere masserne og isolere de militant reaktionære. Derved blev de vaklendes positioner endnu mere vaklende under indtryk af de militant-reaktionæres offensiv og massernes rejsninger.

Regimets udspil: våbenhviler

Regimets stillingtagen til udviklingen af kampene anskueliggør udmærket forholdet mellem det politisk-parlamentariske plan og det militære plan i en sådan situation. For det var regimet og de moderat-reaktionære, både kristne og muhamedanske kræfter, der, sammen med de reformistiske eller vaklende ledere af de traditionelle venstrepartier og PLO, stod for de gen-

tagne våbenhvileforsøg, der altid brød sammen under Falangisternes genoptagelse af kampene efter korte perioder af stilstand.

De initiativer, som var resultatet af de skiftende alliancer på regimeplan i perioden op til kampene, havde ikke vist sig i stand til at løse de sociale problemer eller at dæmme op for massernes utilfredshed. Regimets traditionelle politik kunne således ikke modstå massernes pres. Derfor måtte et nyt element bringes ind på scenen i konfrontationen med masserne. Alliancen mellem regimet og Falangist Partiets militser bragte dette nye element med sig i repression over for masserne, men udvidede også kampens virkefelt til det militære plan til supplerung af det traditionelle politiske plan. Sammenbruddet for Falangisternes militære taktik - dvs lynangrebs umulighed - var samtidig regimets sidste, desperate forsøg på at løse den politiske krise. For en tid medførte dette opløsningen af den konfessionelle, parlamentariske alliance og indsættelsen af en militær regering. Men regimets repressive og militante politik led sit totale sammenbrud under det samlede pres fra de moderate, progressive og de traditionelle, konfessionelle kræfter. Denne afsløring af regimets fatale fejlvurdering af styrkeforholdet tvang regimet ind i en mere moderat, konfessionel alliance med den muhammedanske del af borgerskabet og derved genetablering af det parlamentariske spil på den politiske scene: Parlamentarikernes sidste forsøg på en konfessionel status-quo-løsning.

Det er betegnende, at den politiske scenes funktioner sættes ud af spillet i en skarp klassekampssituation med gentagne konfrontationer; det eneste, der kan lykkes i en sådan situation, er at skabe korte ophold i klassernes åbne sammenstød.

I forhold til de moderat-reaktionære kræfter var effekterne af den militære offensiv fra de militant-reaktionæres side ganske klar i denne fase; på grund af Falangist-Partiets positioner på den militære scene måtte de mere moderate dele af den herskende klasse lade sig underordne Falangist-Partiets dominans.

Det er politisk set de moderat-reaktionæres interesser, der søges varetaget ved forsøgene på etablering af våbenhviler, støttet af PLO-ledelsen og ledelsen af det

Progressive Socialist Parti. Regimet og de kristne, moderat-reaktionære sammen med de traditionelle, muhamedanske konfessionelle ledere søger at bevare deres egne positioner og det konfessionelle system, ved at gå uden om de militant-reaktionære rent taktisk og etablere klasse»fred« på grundlag af lettere justeringer af det politiske system. Hvis dette var lykkedes, ville det betyde en styrkelse af det muhamedanske borgerskab og af de mere moderate dele af det kristne. Samtidig ville det eventuelt kunne demobilisere den demokratiske og nationale bevægelse ved at knytte de traditionelle ledere af venstrepartierne til denne »centrumsalliance«. Men det var en absolut forudsætning for disse forsøgs succes, at masserne accepterede våbenhvilernes resultat: intet, og at Falangisterne ophørte med deres angreb. Dette skete ikke.

Som det kom til at udvikle sig, betød disse våbenhviler kun en politisk og militær styrkelse af de militant-reaktionæres positioner. Politisk, fordi det gav Falangisterne og de andre reaktionære kræfter tid til at øge deres bestræbelser for at splitte den palæstinensiske-libanesiske kampfront ved at udnytte modsætningerne mellem de revolutionære og de reformistiske kræfter. Militært, idet de militant-reaktionære fik tid til at reorganisere sig og genetablere de forsyningslinjer, der var blevet afbrudt under kampene. Derved kom udspillene fra de moderat-reaktionære og regimet i forbindelse med våbenhvilerne kun Falangisterne til gavn.

PLO's positioner

Også PLO-ledelsen blev direkte involveret i våbenhvileanstrengelserne og derved bl.a. i de sikkerhedsstyrker, der skulle overvåge dens opretholdelse vendt mod de progressive masser. Årsagen til dette engagement ligger i, at PLO-ledelsens positioner har været knyttet til dens interesse i en ikke-indblandingspolitik i forhold til de »interne« libanesiske kampe. PLO-ledelsen har ingen umiddelbare interesser at varetage i retning af ændring i det konfessionelle system i Libanon. Derfor indtager disse borgerlige, palæstinensiske kræfter samme taktiske position, som det muhamedanske, libanesiske borgerskab. Det centrale, politiske dilemma for

begge disse kræfter under kampene er det samme: På den ene side det muhamedanske borgerskabs direkte, og PLO-ledelsens indirekte (gennem ikke-indblandingspolitikken) støtte til det konfessionelle system, som massernes mobilisering retter sig imod at ændre. Og på den anden side: at begge disse borgerlige grupperinger i bestemte situationer må lade sig presse af de mobiliserede masser, palæstinensiske såvel som libanesiske, for ikke at afsløre sig selv åbenlyst og helt miste betydning indenfor eller overfor massebevægelsen. Men for PLO-ledelsen gælder det endvidere, at en sådan accept af massernes politiske positioner og en anerkendelse af deres kampevne vil være et tilbageskridt for PLO-ledelsens politiske positioner. Positioner, hvor en diplomatisk kamp om anerkendelse siden oktoberkrigen 73 er sat i stedet for forberedelsen af den langvarige folkekrig, hvor støtten fra de arabiske regimer især det syriske, blev erstatningen for de mobiliserede massers støtte.

Vi kan konkludere, at denne defensive periode for venstrefløjen ender med, at det parlamentariske system er sat delvist ud af spillet, og afgørelserne foregår på det militære plan.

Venstrebevægelsens offensive periode

Falangisternes offensiv blev i perioden fra november-december frem til den syriske intervention modsvaret af en offensiv fra massebevægelsens side. Udviklingen af en ægte massebevægelse, som reaktion på Falangisternes offensiv, må betragtes som den vigtigste effekt af den foregående periodes kampe. Ethvert våbenhvileforsøg var derfor dødsdømt fra begyndelsen: Så længe de revolutionære og militante venstrekræfters styrke var voksende (i kraft af massemobiliseringens egen dynamik) - og de derved var i stand til at øge presset på de vaklende elementer indenfor den progressive libanesiske-palæstinensiske kampalliance - kunne regimets udspil ikke standse kampene. Våbenhvilerne kom hver gang i stand før Falangisterne var slået militært. Derfor måtte kampene gå videre, til en eller anden afgørelse af styrkeforholdet kom i stand på grundlag af de to parter militære evner, en afgørelse, som begge parter måtte acceptere.

Falangisterne havde de facto lidt et militært nederlag i den foregående periode, og hermed et diplomatisk nederlag overfor visse af de reaktionære elementer inden for borgerskabet, der hidtil havde støttet dem. Det havde ikke været muligt for de militant-reaktionære hurtigt og enkelt at demonstrere deres politiks ufejlbarlighed i løsningen af de sociale problemer: - nedkæmpelsen af de revolutionære og militante kræfter; konsekvensen af dette var, at massebevægelsen allerede under Falangisternes offensiv kunne tilføje dem dette nederlag.

Det var derfor en samlet venstrefløj, der i december 75 kunne gå til modoffensiv for at knuse de militant-reaktionæres militære positioner; allerede i november måned havde PLO-ledelsen og ledelsen af det Progressive Socialist Parti måttet bøje sig for massernes styrke og for en tid ændre deres taktiske position til en entydig støtte til massebevægelsens kampe og krav. Dette befæstede ganske klart de revolutionære kræfters selvstændige position inden for den progressive alliance på den militære/politiske front. Den libanesisk-palæstinensiske kampalliance vandt en række vigtige militære sejre under offensiven i december måned. De reaktionære militser blev bl.a. fortrængt fra de støttepunkter, de hidtil havde holdt, i det mondæne hotel- og forretningskvarter i Beirut.

Regimets svar på denne vellykkede offensiv var indsættelsen af den libanesiske hær for at tvinge våbenhviler igennem. Men dette rejste yderligere problemer for det borgerlige regime. Politisk set kunne den libanesiske hær ikke holde sig neutral under klassekampenes udvikling, hvad der tidligere havde fået regimet til at undlade at kaste hæren ind i den politiske og militære kamp. Polariseringen i den libanesiske hær, som umuliggjorde dens effektive indsættelse som en kontrarevolutionær styrke, må ses på baggrund af dens konfessionelle og klassemæssige opbygning: Avancementsmulighederne var udelukkende konfessionalistisk bestemt, og dette, sammen med dens sociale rekrutteringsbasis, var med til at skabe modsætninger mellem dens reaktionære, kristne officerslag og de muhamedanske menige. Det reaktionære pres på hæren for at deltage i

kampene på Falangens side var årsagen til, at større og større enheder brød ud og dannede den Libanesisk-Arabiske Hær i alliance med den nationale og demokratiske bevægelse. Hærens indsættelse førte således til hærens opløsning og regimet stod uden magtmidler.

Venstrekræfternes voksende militære styrke betød samtidig et øget politisk pres for at opnå de reformer, masserne krævede, og den omfattende polarisering havde ført til kravenes skærpelse. De langvarige konfrontationers resultat - massernes væbnede mobilisering og styrkelsen af de revolutionære kræfters positioner - havde én gang for alle gjort op med illusionerne om muligheden for »freds«kompromisser på de reaktionære kræfters (muhamedanske og kristne) betingelser. De reformistiske partiers og grupperingers radikaliserings på grund af presset nedefra, tvang lederne bort fra deres parlamentariske illusioner, eller rettere fra de positioner, illusionerne resulterede i. Det blev klart for alle, at konflikten ikke kunne løses, uden at masserne blev stillet radikale ændringer i udsigt.

Det nationale samlingsprogram

Den nationale og progressive libanesiske bevægelse samlede sig derfor omkring et reformprogram, der må anskues som et minimumsprogram med det mindstemål af ændringer af den libanesiske samfundsstruktur, som ville være i overensstemmelse med massebevægelsens styrke:

- planlægningen af en national økonomisk udvikling.
- total af-konfessionalisering af hele statsapparatet.
- anerkendelse af den palæstinensiske befrielsesbevægelses tilstedeværelse. (Stadfæstelse af Cairo-aftalen.)

Den konfessionelle blok og de militant-reaktionære kræfter var ude af stand til at acceptere de to politiske programpunkter, der ville indebære anerkendelsen af det endelige nederlag for det reaktionære regimes politik. Deres villighed til at forhandle om det første punkt, kravet om en national økonomisk udvikling, skal udelukkende ses som en taktisk position under våbenhvileforhandlingerne.

Derimod var både de moderat-reaktionære og på

den politiske scene fraktionen omkring det kristne, konfessionelle lederskab udtrykt i Franjieh med deres »reform« vilje rede til at acceptere en styrkelse af det reaktionære, muslimske borgerskab i den konfessionelle mosaik, det vil sige f.eks. 1/1 fordeling i parlamentet religiøst set i stedet for den eksisterende 5 til 6 kvote til det kristne borgerskabs fordel. Dette blev selvfølgelig støttet af de kristne liberale kræfter og det muhammedanske borgerskab.

For det første var det et reaktionært status quo, der, hvis det blev accepteret som vigtigste resultat af kampene, kun ville cementere det konfessionelle system. For det andet, hensigten var tydeligt nok, at den traditionelle muhammedanske ledelse skulle udøve deres indflydelse i de mobiliserede muhammedanske masser, og dermed splitte den nationale bevægelse ved at isolere de revolutionære kræfter.

At det ikke lykkedes beviste kun, at det ikke mere var muligt for det konfessionelle lederskab at vildlede masserne og at tilsløre klassekampens realitet bag religiøst tågesnak. Den reaktionære Franjiehs taktiske »vilje« til konfessionelle justeringer førte derfor ikke til noget politisk resultat, mens dens militær-taktiske effekter var reelle. Idet forhandlingerne endnu engang mellem de reformistiske ledere af venstrepartierne og de forskellige, reaktionære fraktioner indebar mulighederne for et tiltrængt pusterum for de militant-reaktionære militser. Også på dette tidspunkt blev forhandlingerne afbrudt af de reaktionæres angreb, og Franjiehs rolle i libanesisk politik var dermed endegyldigt udspillet.

Dannelsen af en centrum-alliance under den lange våbenhvile i januar-februar måned fik derfor ikke nogle varige konsekvenser i det politisk/militære spil. Det blev demonstreret, at massernes pres var for stort til, at de traditionelle venstrepartier var i stand til at indgå konfessionelle kompromisser med de moderat-reaktionære. Dette må forklares udfra styrkeforholdet mellem de reaktionære og de progressive kræfter, hvor de national-demokratiske kræfters offensiv fik som resultat, at de reaktionære kræfters positioner blev svækket. Den nationale bevægelse stod samlet, og intet spillerum for politiske løsninger udenom denne kendsgerning var tilstede.

Våbenhvilen i januar-februar måned indebar helt klart at alliancen mellem falangisterne og de national-liberale på den ene side, og de uorganiserede, moderate reaktionære kræfter af både kristne og muhamedansk observans på den anden for en tid var gået i opløsning. Det var en alliance, indgået i kampens hede, hvor alle de reaktionære kræfter så sig nødsaget til at støtte og underlægge sig falangisternes, såvel militære som politiske dominans. Det var aldrig og kunne ikke blive en modsætningsløs alliance: men da regimet og den konfessionelle blok tidligere ikke havde været i stand til at løse det sociale spørgsmål, overlod man initiativet til Falangens militser. Det vakte ikke udelt begejstring under perioden med de militant-reaktionæres offensiv, at det lykkedes for en så ukontrollabel kraft som de militant-reaktionære militser at optræde politisk dominerende. Og da det var blevet tydeligt demonstreret, at Falangen og de National-Liberale ikke formåede at likvidere venstre-oppositionen uden videre, måtte de moderat-reaktionære foretage et politisk udspil.

De progressive kræfters positioner

Det karakteristiske ved udviklingen på venstrefløjen under først de reaktionæres, dernæst også de progressive kræfters offensiv, var opblomstringen af det nye, revolutionære og militante venstre ved siden af de traditionelle reformpartier. Denne opblomstring havde sin sociale basis i den uhyre mobilisering, som de reaktionæres offensiv medførte, som et modsvar på de reaktionæres vilkårlige terror. Men i løbet af kampene udviklede denne defensive mobilisering sig videre, polariseringen af det libanesiske klassesamfund fik masserne til at tage det sociale spørgsmål i deres egne hænder og spontant tage kampen op for at løse deres problemer. Dannelsen af mindre, væbnede kampgrupper uden for de parlamentariske og traditionelle politiske organisationer, beboerkomiteer etc. Polariseringen gav derfor kampene et revolutionært perspektiv, idet de traditionelle nationale småborgerlige kræfter, som politisk-organisatorisk er langt stærkere end de organiserede revolutionære kræfter, var tvunget til en fortsættelse af kampene. Det libanesiske samfund havde nået punktet

»of no return«, den konfessionelle status quo eller noget lignende kunne ikke etableres. Denne situation er en styrkelse af de revolutionære kræfter på langt sigt, og det revolutionære perspektiv i kampene kan kun fastholdes, så længe initiativet ligger i massernes hænder.

Men massebevægelsens udvikling fik to forskellige effekter på hhv. den palæstinensiske og den libanesiske traditionelle ledelse af venstrefløjen. På grund af det Progressive Socialist Partis afhængighed af sin libanesiske massebasis, måtte Jumblatt allerede på dette tidspunkt erkende, at det var umuligt for partiet at indgå i nogen som helst politisk-parlamentarisk alliance med de moderat-reaktionære, hvis de militant-reaktionære samtidig skulle deltage. En våbenhvile på et tidspunkt, hvor Falangisterne ikke var blevet svækket militært i den grad, at også de moderat-reaktionære ville kunne støtte Falangist Partiets totale udelukkelse fra den politiske scene, kunne under ingen omstændigheder støttes af det Progressive Socialist Parti og de andre, traditionelt patriotiske kræfter. Derfor måtte disse kræfter støtte massebevægelsens fortsatte, militære offensiv. Med det endelige mål, definitivt at gøre op med de militant-reaktionære militseres tilstedeværelse.

I modsætning hertil, var PLO-ledelsens interesser knyttede til afviklingen af det palæstinensiske engagement på det libanesiske plan, og forsøg på konsolideringen af den vaklende ledelses positioner inden for modstandsbevægelsen over for Den Afvisende Fronts. PLO-ledelsens centrale politiske dilemma under indtryk af de revolutionære kræfters styrke og de palæstinensiske massers fortsatte og nødvendige deltagelse i kampene var dette: Afhængigheden af det syriske og det ægyptiske regime, som var nødvendig for at styrke PLOs rolle inden for de amerikanske 'freds'planer, førte, sammen med frygten for de revolutionære kræfters voksende styrke, til tendenser til højredrejning af PLOs positioner. Samtidig forsøgte den pro-syriske Sa'iqa-organisation inden for modstandsbevægelsen at dominere PLO-ledelsen på grundlag af Syriens traditionelt stærke positioner på det libanesiske plan, samt PLO-ledelsens afhængighed af Assads støtte. Sammen med nødvendigheden af at tage kravene fra den palæstinen-

siske massebasis alvorligt førte dette til en usikker politisk balanceakt fra PLO-ledelsens side. Den måtte på en gang forsøge at styrke sig over for både højres og venstres truende positioner inden for modstandsbevægelsen. Balanceakten gav sig udtryk i en radikal og militant retorik og stillingtagen, hvad angik resultaterne af det palæstinensiske-libanesiske engagement i kampene. Og en vaklende og kapitulerende stillingtagen over for imperialismen på det internationalt-politiske og diplomatiske plan. Dette medførte, at mens de palæstinensiske masser indtog en offensiv position, indskrænkede PLO-ledelsen sig til en defensiv stillingtagen til kampene. I situationer, hvor den palæstinensiske modstandsbevægelse direkte var truet under Falangisternes militære offensiver, støttede PLO-ledelsen massernes initiativer. I situationer med stilstand på den militære front søgte PLO-ledelsen forhandlingsløsninger med det konfessionelle regime og de moderat-reaktionære.

De Syrisk-Amerikanske initiativer

Udviklingen af styrkeforholdet i løbet af klassekampene måtte føre til initiativer fra den amerikanske imperialisme, hvis internationale interesser var truet af konfrontationens udvikling, selve betingelserne for de imperialistiske 'freds' planer ville være truet, hvis de revolutionære kræfter fortsat gik styrket ud af sammenstødene med de militante-reaktionære. Og fra det syriske regime, hvis interesser gik i retning af bevarelsen af status quo i Libanon.

USA-imperialismens strategi i Mellemøsten for at erobre den imperialistiske kontrol med området har været at styrke de reaktionære arabiske kræfter og derigennem at opnå den arabiske accept af den israelske stats eksistens. Herigennem skulle fundamentet for en reaktionær politisk stabilitet og garantien for de imperialistiske interesser i området sikres. I starten af denne proces har Israel spillet den vigtigste rolle i nedkampelsen af de nationale arabiske kræfter, i den senere periode af processen har de reaktionære arabiske kræfter selv deltaget.

Rammen for denne tilnærmelsesproces mellem Isra-

el og de arabiske regimer er pt. den imperialistiske 'freds'løsning. Selve 'freds'løsningens program: Israelsk tilbagetrækning fra de i 1967 besatte områder og herunder oprettelsen af en palæstinensisk marionetstat på Vestbredden, har aldrig været særlig realistisk. Programmet må snarere opfattes som en nødvendighed for at inddrage borgerlige og småborgerlige nationale arabiske kræfter i tilnærmelsesprocessen.

Den israelske kolonisation af Vestbredden og Golan-højderne er så fremskreden, at en afståelse af disse områder ville give Israel store vanskeligheder både økonomisk og politisk. Israel vil modsætte sig denne afståelse til det sidste, med mindre der kun bliver tale om en formel afståelse - altså en afståelse, der sikrer Israels fortsatte politiske og økonomiske kontrol med områderne.

Alligevel har programmet for 'freds'løsningen spillet en reel politisk rolle; det har kunnet legitimere den arabiske kapitulation, og dermed sikret splittelsen af den arabiske nationale bevægelse. En del af den palæstinensiske befrielsesbevægelse har opfattet 'kampen' for en palæstinensisk stat på Vestbredden som et slag mod zionismen og en 'etape' i befrielseskampen. Denne opfattelse kunne kun fastholdes så længe zionismen anses for hovedfjenden, de arabiske regimer som den palæstinensiske befrielseskamps allierede og den arabiske opposition mod disse regimer som ikke-eksisterende. Det er hele denne konstruktion, der er brudt sammen gennem klassekampene i Libanon. Udviklingen af disse kampe har afsløret 'freds'programmets reelle indhold. En fortsættelse af konflikten vil tvinge imperialismen til at opstille nye rammer for en tilnærmelsesproces, samtidig med at konstellationen af modsætninger i Mellemøsten gør dette særdeles vanskeligt.

Da det lykkedes USA at gennemføre bilaterale aftaler i 'freds'forhandlingerne, blev Syrien - hvis krav om tilbagegivelsen af Golanhøjderne vedrører vigtige israelske militærstrategiske og økonomiske interesser - stillet i en svag forhandlingsposition. Syriens modtræk var at arbejde for dannelsen af en 'stærk' østarabisk front, hvor både Hussein og PLO-ledelsen skulle inddrages under syrisk lederskab, og hvor forhandlingspositionen skulle styrkes ved at sammenkæde spørgsmålet om

Vestbredden og Golanhøjderne. En forudsætning for denne politik var, at PLO-ledelsen kunne holde Den Afvisende Front stangen; dette er en af grundene til Syriens interesse i politisk status quo i Libanon.

Syrien har gjort sin indflydelse gældende på den libanesiske politiske scene gennem pres og diplomatisk spillfægteri både overfor den del af borgerskabets ledere, der stod i modsætning til Falangisk-Partiet og de andre militant-reaktionære kræfter. Og over for lederne af de traditionelle venstrepartier PSP, LCP, etc. Men ud over det militære pres og »ruslen« om lukning af grænsen, koncentrerede de syriske bestræbelser sig om den politiske scene indenfor det konfessionelle system og om PLO-ledelsen. Dette rejser nogle problemer for opfyldelsen af Assad-regimets intentioner - jo mere polariseret situationen udviklede sig, jo skarpere konfrontationerne og modsætningerne bliver, desto mindre betydning og effekter får det, hvad der foregår på den politisk/parlamentariske scene inden for systemets rammer.

Det syriske regimes standpunkt til klassekampens udvikling i Libanon kan sammenfattes til: »ingen sejrende, ingen besejrede«. Dette angiver det strategiske felt, som Assad-regimets taktiske politiske/militære positioner har bevæget sig indenfor. Den betingede støtte til den palæstinensiske modstandsbevægelse og de traditionelle venstrekræfter i Libanon, i kampens første fase, - og dernæst i de senere faser den politisk-militære støtte til højremilitserne, fulgt op af den væbnede intervention vendt netop imod den palæstinensiske modstandsbevægelse og de libanesiske venstrekræfter, - denne zig-zag kurs går mod opfyldelsen af samme strategiske mål. Assad-regimets ændrede taktiske positioner har kun fulgt det ændrede styrkeforhold på den libanesiske klassekampscene.

Men udviklingen af klassekræfterne, massernes deltagelse i kampene og de militære og politiske sejre, som de nationale og progressive kræfter vandt, betød et endeligt nederlag for den syriske taktik. Det var status quo, det syriske regime bestræbte sig på at bevare - hvad de fik, var det politiske systems sammenbrud. Denne udvikling udgjorde en uoverstigelig hindring for den imperialistiske 'freds'løsning i Mellemøsten.

Polariseringen og de militære kampes udgang stålsatte og styrkede netop de klassekræfter, der står i antagonistisk modsætningsforhold til 'freds'planen.

Forudsætningen for den syriske invasion i Libanon har været en vurdering af styrkeforholdet i Mellemøsten, hvor de arabiske regimer har vanskeligt ved at reagere som en samlet politisk blok. Syrien har været på det rene med, at invasionen ikke kunne møde væsentlig arabisk modstand, højst nogle spillægterier for at holde det diplomatiske skind på næsen. Det er samtidig klart, at USA har givet Syrien garantier for, at Israel ikke ville reagere på invasionen, selvom syriske tropper nær Israels sårbare nordlige grænse, kunne give den svage Rabin-regering politiske vanskeligheder.

Den militære invasion kom efter et nederlag for det amerikanske diplomati overfor Libanon. Den amerikanske udsending forelagde i april i år de palæstinske og libanesiske ledere den amerikanske fredsplan for Libanon. Denne plan måtte imødegå den styrkede radikale massebevægelse, og den forsøgte derfor at splitte den nationale alliance ved at tilfredsstille de småborgerlige kræfters behov, selvom dette betød en tilsidesættelse af de militant-reaktionæres krav om konsolideringen af det konfessionelle system. Forslaget indeholdt visse reformer - ikke drastiske ændringer - der skulle give det Libanesiske system en ny make-up. Indholdet i forslaget var:

- økonomisk genopbygning på basis af amerikansk kapital. En marshallhjælp, der skulle styrke USA's greb om landet.
- indsættelse af en international, evt. arabisk 'freds'-styrke under et eller andet mandat, for at adskille fronterne og neutralisere massebevægelsen.
- genopbygning af den libanesiske hær, denne gang som en stærk, moderne hær, der ville være i stand til at forsvare det »ny« system mod massernes fremtidige rejsninger. Hæren skulle udgøre det centrale fundament for den ny, borgerlige stat.
- den politiske modernisering af staten på basis af en alliance omkring det politiske centrum.

Formålet med dette forslag var at neutralisere de traditionelle nationale partier (PSP & LCP) politisk, demo-

bilisere massebevægelsen igennem dens afvæbning, isolere og likvidere de revolutionære libanesiske kræfter. Den palæstinensiske befrielsesbevægelse skulle neutraliseres gennem et internationalt diplomatisk pres: PLO-ledelsen og modstandsbevægelsens højrefløj skulle stilles i en situation, så de kunne frigøre sig fra engagementet i Libanon og selv gøre op med de revolutionære kræfter i modstandsbevægelsen.

Dette syrisk-amerikanske initiativ blev afvist af den nationale bevægelse og den palæstinensiske befrielsesbevægelse på grund af massebevægelsens styrke og positioner, og det blev klart, at imperialismens og det syriske regimes bestræbelser ikke kunne lykkes på det politisk diplomatiske plan. Kun et militært udspil var i overensstemmelse med situationen. Dette blev Syriens opgave - Nixondoktrinen praktiseres endnu engang overfor en national-demokratisk bevægelse. Målet for syriens intervention er at skabe betingelserne for det amerikanske 'freds'forslags gennemførelse.

»Palæstinensisk« invasion

Syriens første militære skridt var rettet mod den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Den palæstinensiske organisation Sa'iqā, som er under syrisk kontrol, støttet af en enhed fra den Palæstinensiske befrielseshær, der er under syrisk militær kommando, suppleret med syriske tropper forklædt som Sa'iqā enheder blev sat ind i en samlet offensiv sammen med Falangisterne. Arbejdsdelingen var klar: det var Sa'iqā's opgave at knuse de revolutionære, palæstinensiske kræfter, mens falangisterne skulle slå til over for den libanesiske nationale bevægelse.

Syrien forsøgte derved at udnytte sine positioner i den palæstinensiske modstandsbevægelse direkte mod de revolutionære kræfter, men dette resulterede i en politisk svækkelse af det PLO-lederskab, der var Syriens bedste kort på hånden i 'freds'forhandlingerne. Sa'iqā's kadre og massebasis forlod organisationen i protest mod dens forræderi og gik direkte over i enten Al-Fatah eller Den Afvisende Fronts organisationer. Den palæstinensiske organisation DFLP (Democratic Front for Liberation of Palestine), der støttede det syriske initia-

tiv, blev isoleret, og al Fatahs tidligere gode relationer til det syriske regime blev ødelagt, idet ledelsen var tvunget til at gå imod det syriske initiativ. Dette betød, at PLO-ledelsens hidtidige organisatoriske basis blev indskrænket til al Fatahs basis, hvorimod Den Afvisende Fronts politiske positioner stadig styrkes. Alt i alt var resultatet en styrkelse af de revolutionære kræfter indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse - stik imod det syriske regimes intentioner. Samtidig havde falangisterne ingen succes i offensiven overfor den libanesiske nationale bevægelse.

Syrisk invasion

Dette tvang Syrien til at spille sit sidste kort ud: den direkte militære invasion. Forudsætningen for at dette træk kunne føre til reetableringen af den borgerlige stat i Libanon var, at den palæstinensisk-libanesiske kampalliance ikke kunne stå politisk og militært samlet overfor denne trussel, og at invasionen derfor ville blive af kortere varighed.

Det umiddelbare mål for den syriske invasion i klassekampene direkte på Falangisternes og de andre militant-reaktionæres side var iværksættelsen af de amerikansk-syriske fredsinitiativer på et nyt og højere niveau. Det centrale spørgsmål, man søgte løst ved dette skridt, var reorganiseringen af det borgerlige, libanesiske statsapparat. Den foregående periodes konsekvenser viste sig jo bl.a. netop i, at den libanesiske stat så at sige faldt fra hinanden under indtryk af massernes pres. Kun højremilitserne fungerede som de sidste rester for opretholdelsen af det borgerlige diktatur. Derved blev spørgsmålet om at få det politiske system til igen at fungere særdeles presserende. Da den politiske fraktion omkring Franjeh havde afsløret sig i for høj grad overfor de progressive kræfter, måtte en ny præsident »vælges« som samlingspunkt for de reaktionæres bestræbelser under den syriske hærns paraply. Gennem »valget« af en ny, designeret præsident og hans indsættelse og derved gennem skabelsen af en alliance mellem det libanesiske regime og det syriske skulle de reaktionære tilføres tilstrækkelig styrke til effektivt at rette anslag mod massebevægelsen. Gennem at knuse den

virkelige styrke, massebevægelsen var i besiddelse af, dens militære styrke og effektivitet.

Præsident»valget«

Derfor »valgte« det »gamle« parlament den 8. maj Elias Sarkis til ny, designeret præsident efter Franjieh. Den syriske hær transporterede lige den reaktionære del af parlamentssamlingen til »det historiske valg« - 2/3 af samlingen - som USA og Syrien var sikre på ville vælge deres kandidat til posten. De moderat reaktionære og progressives boykot af valget af den på forhånd bestemte »syriske« kandidat, må ses ud fra venstrekræfternes taktiske støtte til den - i libanesiske forstand - moderate, borgerlige fraktion repræsenteret ved Raymond Ede. Deres taktiske støtte var baseret på følgende forhold:

- Ede var imod den syriske indblanding i libanesiske anliggender.
- På grund af Eddes modsætningsforhold til det reaktionære triumvirat: Gemayel, Chamoun, og Kassis, samt den senile præsident Franjieh.
- Fordi den nationale, borgerlige fraktion, som Ede repræsenterede, var den politisk og økonomisk svageste af de borgerlige fraktioner. Sarkis, derimod repræsenterer bedst de syriske og imperialistiske »freds« mål ved at være en garanti for amerikansk hjælp til genrejsning af det konfessionelle statsapparat under kompradorborgerskabets entydige dominans.

Men »valget« som sådan løste i sig selv ingen problemer. Det var stadig resultat af de militære konfrontationer, der ville afgøre, om parlamentet under Sarkis skulle komme til at fungere.

Den syriske invasions effekter

Den vigtigste effekt af den syriske invasion er skærpelsen af klassefronterne mellem den militant-reaktionære og den progressive bevægelse. På den ene side er de militant reaktionære kræfter styrket militært af den syriske hær. På den anden side er den nationale libanesiske bevægelse og den palæstinensiske befrielsesbevægelse

se tvunget ud i en politisk radikalisering. Denne påtvungne ideologisk-politiske frigørelse fra det syriske regime har nedbrudt enhver illusion om støtte fra de arabiske regimer. Hele den progressive bevægelse har lært, at den eneste vej til opfyldelsen af dens interesser er mobiliseringen af de libanesiske og palæstinensiske masser og ingen anden.

Kampalliancen mellem de libanesiske og palæstinensiske masser har vist sin eksistensberettigelse og effektivitet, og samtidig har invasionen styrket de revolutionære kræfters positioner, fordi kampen er nået et punkt, hvor den har direkte revolutionære perspektiver.

Derved bliver den anden vigtige effekt på den samlede libanesiske klassekampssituation, at det er umuligt at danne en alliance af det politiske centrum, fundamentet for de syrisk-amerikanske planer. Polariseringen af det libanesiske samfund er nået langt ud over det punkt, hvor det vil være muligt at forene de moderate kræfter på højre- og venstrefløj. Tværtimod er den nationale libanesiske bevægelse samlet om et totalt opgør med de militant reaktionære kræfter. Kampene har udviklet sig til det punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.

Klassekonfrontationens udvikling har medført en kvalitativ ændring af de libanesiske revolutionære organisationers styrke og status på det politiske niveau i Libanon. I løbet af den fortsatte polariserings udvikling har en række organisationer udviklet sig politisk samtidig med, at deres basis blandt de udbyttede og undertrykte klasser er blevet udvidet. Det er blevet klart, at organisationerne har kunnet manifestere deres evne til at indtage selvstændige politiske standpunkter over for det borgerlige regime og også over for de traditionelle venstreparter (PSP og LCP). Derved blev det traditionelle politiske systems hegemoni - med dets udgangspunkt i det konfessionelle system - brudt til fordel for udviklingen af massebevægelsens og de revolutionære organisationers vækst.

Når vi taler om de revolutionære libanesiske organisationer, taler vi om det arabiske socialistiske aktionsparti (ASAP), der arbejder hen imod opbyggelsen af et pan-arabisk kommunistparti. Det libanesiske kommu-

nistparti (LCP), der er et traditionelt Moskvatro parti, men som under indtryk af opblomstringen af massebevægelsen som en selvstændig faktor på det politiske plan, har måttet bryde med en del af partiets tidligere småborgerlige elementer, for at bringe sig i overensstemmelse med basis. Det må bemærkes, at det libanesiske kommunistparti er det eneste af de traditionelle kommunistiske partier i Mellemøsten idag, som er under våben og som går ind for den væbnede massemobilisering. Og sidst, arbejderligaen, hvis programpunkter direkte baseres på de krav, som de militante masser har rejst i de folkelige organer såsom beboerkomiteerne o.a.. Det har været som en direkte effekt af de revolutionære organisationers aktive rolle på det politiske plan, hvor de har været i stand til at bearbejde og udvikle massernes erfaringer, - at de revolutionære kræfter idag har fået et vist tag i de libanesiske masser.

Udviklingen af organisationerne og deres politiske programmer har naturligt ført til ihærdige samlingsbestræbelser inden for de revolutionæres rækker. Målet er dannelsen af en egentlig, national front under de revolutionære marxister-leninisters ledelse. For at anskueliggøre på hvilke politiske krav og standpunkter, denne udvikling finder sted, vil vi nævne disse centrale krav formuleret af ASAP:

1. Fortsættelsen af den væbnede massemobilisering. - Kun massernes direkte politiske deltagelse i klassekampen under våben vil være i stand til at sikre de demokratiske og nationale kræfter mod den lokale og udenlandske reaktions likvidationsforsøg, der er, og også i fremtiden vil være, en logisk konsekvens af polariseringen. Massebevægelsens eksistens som en kraft både på det alment-politiske og det militært-politiske plan er på langt sigt en betingelse for, at de revolutionære kræfter vil kunne udvikle sig som en avantgardekraft inden for masserne og udbygge sin basis på grundlag af klare, politiske krav.
2. Udarbejdelsen af et nyt politisk program, hvilket inkluderer en taktisk og strategisk afvisning af det nuværende reformprogram, der anses for utilstrækkeligt. At forlade det reformprogram, som de samlede progressive kræfter støtter, er på langt sigt en nødvendighed for

netop de *revolutionære* kræfter indenfor den nationale og demokratiske bevægelse. Det nuværende reformprogram med dets uafklarede forhold til, hvilke klassekræfter, der skal være de ledende i den revolutionære proces, hvilke klassekræfter, der støtter og kan støtte hvilke krav, overlader reelt det politiske initiativ til dele af borgerskabet. Ved stadsfæstelsen af klarere, mere afklarede programpunkter, vil de revolutionære kræfter være i stand til at imødegå de vaklende og de borgerlige kræfters fremtidige anslag mod massebevægelsen, der søger at lede bevægelsen på afveje og fjerne de langsigtede, revolutionære perspektiver ved mobiliseringen.

3. Løsningen af allianceproblemet mellem de revolutionære kræfter og de progressive-borgerlige klassekræfter ved opbyggelsen af en progressiv kampfront inkluderende alle progressive kræfter. Dvs. at inddrage de bredest mulige lag i kampen under revolutionære kræfters ledelse.

Desuden indeholder programmet en lang række krav til sociale forandringer på grundlag af massernes krav og massebevægelsens styrke.

Udviklingen af de revolutionære kræfters positioner såvel indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse som blandt de revolutionære libanesiske organisationer og afsløringen af de syriske interesser, har fastlåst situationen i Libanon. PLO-ledelsen må i dag åbent modsætte sig de imperialistiske 'freds'planer. Det er simpelt hen umuligt for PLO at deltage i forberedelserne til Geneve-konferencen om en 'freds'løsning med Israel.

Forudsætningen for en imperialistisk løsning i Libanon, er nu den totale likvidering af de libanesiske og palæstinensiske masser; og denne opgave ligger ganske uden for hvad Syrien og højrekræfterne i Libanon magter.

Tel-al Zaatar, lejrens fald svækker ikke kampen

september 1976, leder i Socialisten

Den palæstinensiske flygtningelejr Tel-al-Zaatar er efter et par måneders belejring og hårde kampe faldet i falangisternes hænder. Men det er ikke kun omkring Tel-al-Zaatar, der kæmpes. Kampene foregår i hele Libanon, og mange steder er højrekræfterne og falangisterne trængt. Samtidig er det ikke muligt for palæstinenserne og de libanesiske venstrekræfter at omrokere deres styrker, fordi størstedelen af vejene kontrolleres af Syrisk militær. Den libanesiske og palæstinensiske bevægelse er ikke en hær, der kan flyttes rundt, men en befolkning, der kæmper for at forsvare sin eksistens.

Dette er en af grundene til, at det var umuligt at undsætte Tel-al-Zaatar. En anden grund er, at lejren ligger som en isoleret enklave i det område af Beirut, som er en af højrekræfternes stærkeste bastioner. For at undsætte Tel-al-Zaatar måtte hele området erobres, og dette kunne kun foregå fra den af venstrekræfterne kontrollerede del af Beirut, som er afskåret fra resten af Libanon af syrisk militær og falangisternes område.

Tel-al-Zaatars fald fortæller om højrekræfternes desperation, hvor kun konflikt og en total udryddelse af palæstinenserne kan sikre højrekræfternes fortsatte politiske indflydelse.

Hvor den borgerlige presse kun har fokuseret på Tel-al-Zaatar og givet indtryk af, at kampen omkring denne lejr var det afgørende punkt i den libanesiske klassekonflikt. - Hvor pressen har svælget i de palæstinensiske flygtninges sult og trængsler, - Der har den samtidig, med en slet dulgt støtte til højrekræfterne, fortiet, at den syriske hær ikke er i stand til at indtage palæstinensiske og venstrelibanesiske positioner, at falangisterne og andre højrekræfter er trængt i deres højborg Zahlé, og at den væbnede mobilisering af de palæstinensiske og libanesiske masser er total. Den har fortiet, at Syriens militære invasion, trods den relative styrkelse af højrekræfterne som resultat, er slået fejl. Den er slået

fejl, fordi Syrien er ude af stand til at fortsætte et totalt militært engagement i længere tid, hvilket er nødvendigt, hvis de reaktionære kræfter skal gøre sig håb om sejr.

Den libanesiske nationale bevægelse og den palæstinensiske befrielsesbevægelse er ikke slået militært. Det er efterhånden klart, at det er en omfattende opgave, der vil kræve et mere direkte imperialistisk engagement, at stoppe den revolutionære proces i Libanon.

Overfor denne situation er den politiske proces indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse og den libanesiske nationale bevægelse af afgørende betydning - konfrontationens udvikling rejser spørgsmålet om de revolutionære kræfters lederskab i befrielseskampen.

Indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse eksisterer to linier i befrielseskampen, hvor den ene sætter mere på den diplomatiske/politiske kamp end på den væbnede mobilisering af de palæstinensiske masser. Denne politiske linie, som har været dominerende i PLO, er igennem konfrontationens udvikling i Libanon blevet afsløret som en nederlagslinie, og dette har styrket de revolutionære kræfter indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse.

Den libanesiske klassekamps udvikling har for den palæstinensiske befrielsesbevægelse haft to centrale effekter: for det første er det blevet bevist gang på gang, at kun den væbnede kamp og massernes mobilisering er vejen frem for befrielsesbevægelsen - ikke den diplomatiske kamp - ikke den parlamentariske politiske kamp - men kun den væbnede kamp kan være det centrale udgangspunkt for udviklingen af bevægelsens politiske positioner.

For det andet er det endnu en gang blevet fastslået, at modstandsbevægelsens reelle og egentlige styrke ligger i de palæstinensiske masser og deres aktive deltagelse i den politiske og militære kamp. Ikke i alliancerne med forskellige arabiske udenlandske regimer og klassekræfter. Tværtimod må selvstændigheden, håndhævet som en central position over for regimerne, være grundlaget for enhver alliance og forbindelserne udadtil.

I fortsættelse af dette har udviklingen endnu engang

demonstreret, at den palæstinensiske kamp er intimt forbundet med andre arabiske folks kamp, og den har vist, at den palæstinensiske nationale og demokratiske bevægelse ikke bør isolere sig i forhold til andre progressive og revolutionære kræfter på det arabiske plan, men tværtimod aktivt gå i spidsen for opbyggelsen af alliancer med disse kræfter.

Alliancen med det syriske regime, som PLO-ledelsen tidligere gik ind for, viste sig at være en direkte trussel for modstandsbevægelsen, idet den indebar de palæstinensiske massers isolering i forhold til den libanesiske massebevægelse i kampenes tidlige faser. Derimod var det den stærke alliance, der blev opbygget under kampene mellem palæstinensiske og libanesiske kæmpende kræfter, der sikrede begges politiske overlevelse under al Kataeb falangens gentagne offensiver.

Den syriske invasion har fremmet denne udvikling og styrket de revolutionære kræfters stilling overfor PLO-ledelsen. Den syriske invasion førte ikke til demobilisering, men til enighed om, at det eneste mulige svar var fortsættelsen af den væbnede kamp.

PLOs dilemma

Oktober 1976, Socialisten nr. 33

Højrekræfterne i Libanon og den syriske hær er påbegyndt endnu en offensiv. Det startede med, at flere falangistiske enheder, som har været i militær træning i Israel, overskred grænsen mellem Israel og Libanon, støttet af israelsk artilleri. Det er i det sydlige Libanon, at den palæstinensiske befrielsesbevægelse og de libanesiske venstrekræfter står stærkest og har fuld kontrol over området - en kontrol gentagne syriske-jordanske offensiver ikke har kunnet bryde. Helt op til den israelske grænse eksisterer nogle mindre områder, domineret af højrekræfterne, men det har ikke tidligere været muligt at gennemføre nogle angreb herfra. Det er tilsyneladende her den nuværende offensiv er startet.

På samme tid var der forhandlinger mellem Syrien og PLO i den syrisk kontrollerede del af Libanon, og offensiven i Sydlibanon må ses som et forsøg på at presse PLO i en defensiv forhandlingsposition. Samtidig er offensivens mål at få forbindelse til det område i Midtlibanon, der kontrolleres af højrekræfterne og derigennem omringe venstrekræfternes positioner, så et angreb kan åbnes på flere fronter. Hensigten med presset på PLO er endnu et forsøg på at splitte den libanesiske palæstinensiske kampalliance og skærpe modsætningerne i den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Dette forsøg er ligesom alle tidligere strandet på den væbnede massemobilisering. PLO-ledelsen har stået alene i sin forhandlingsiver, både den libanesiske bevægelse, inclusive PSP, og Den Afvisende Front har nægtet enhver forhandling, før de syriske tropper er trukket ud af Libanon. Dette betyder, at selvom PLO og Syrien var nået til en aftale, ville dette ikke stoppe den væbnede kamp, men afgjort svække venstrekræfterne politisk og militært, idet de ville være tvunget ud i en kamp inden for egne rækker for at isolere PLO-ledelsen.

PLOs struktur, som ikke principielt er blevet ændret siden PLO blev oprettet af det ægyptiske regime som et

instrument til at opfange og kontrollere den begyndende palæstinensiske organisering, hindrer massebevægelsens og befrielsesorganisationernes direkte indflydelse på PLO-ledelsen. Trods al-Sa'iqa er politisk og militært opløst som befrielsesorganisation, sidder al-Sa'iqa's ledere stadig i PLOs ledelse. Det samme gælder DFLPs repræsentant. Desuden sidder der såkaldte uafhængige repræsentanter, flere direkte reaktionære med positioner i PLO fra organisationens oprettelse. Syrien søger at udnytte denne situation til det yderste. Syrien har forhandlet med PLO-repræsentanter i Damaskus, repræsentanter som er Syriens agenter i PLO, og har derefter offentliggjort aftaler, som PLOs formand Yassir Arafat måtte dementere PLOs ansvarlighed for. Alligevel har højrefløjen i PLO-ledelsen igennem slige manøvrer været i stand til at presse PLO til en defensiv politik over for Syrien. Dette har skabt stærke modsætninger i al Fatah, den største af befrielsesorganisationerne, og kun fordi det klart er Syriens hensigt om muligt at vælte Yassir Arafat som formand, er en sprængning af al Fatah hidtil undgået. Sprænges al Fatah i denne situation bliver det ikke i to, men mange dele, hvilket afgørende ville svække den palæstinensiske befrielsesbevægelse politisk og militært.

Syriens åbenlyse forsøg på at underlægge sig PLO-ledelsen og samtidig svække PLOs politiske og militære positioner har skabt nye modsætninger i PLO-ledelsen, hvor det endnu ikke er lykkedes de pro-syriske kræfter at drage PLO ind i en forhandlingsløsning.

Forhandlingerne brød sammen, og umiddelbart efter eskaleredes den påbegyndte offensiv, med syrisk-falangistisk angreb på to nye fronter: området syd for Beirut, og byen Roum, som ligger på vejen fra Jezzín til Saida. Jezzín er i den sidste tid opbygget til en af de stærkeste syrisk-falangistiske militærbaser. Saida er venstrekræfternes forsyningshavn og har været udsat for adskillige angreb, som er blevet slået effektivt tilbage med store tab for Syrien. Området syd for Beirut og dermed kontrollen over vejen mellem Beirut og Saida er ligeledes blevet fastholdt af venstrekræfterne, trods gentagne reaktionære offensiver.

De palæstinensiske og libanesiske masser står ikke blot overfor en ny reaktionær offensiv. Den militære

nedkæmpning af de palæstinensiske og libanesiske masser er kun mulig gennem folkemord, hvis kampalliancen hos venstrekræfterne fastholdes. Den politiske undertrykkelse af kampen er kun mulig, hvis venstrekræfterne splittes, demobiliseres og afvæbnes. Derfor er det nødvendigt for de reaktionære kræfter at eskalere aggressionerne, og den internationale politiske konjunktur giver kun de reaktionære, pro-imperialistiske kræfter alt for gode muligheder for at gennemføre et folkemord i Libanon. Hvilken regering har reageret imod nedslagtningen af masserne i Libanon? Hvilke såkaldt socialistiske og kommunistiske partier, eller internationale progressive organisationer? Den omfattende internationale solidaritetsbevægelse, som i Vietnamkrigens sidste år lagde USA-imperialismen hindringer i vejen for en fortsat eskalering af aggressionen i Vietnam, eksisterer ikke som støtte for de palæstinensiske og libanesiske massers anti-imperialistiske kamp. USA-imperialismen er internationalt rehabiliteret og dens aggressioner effektivt tilsløret igennem lokale agents villighed til at gøre det grove arbejde.

Herhjemme må venstrefløjen tage sin del af ansvaret for, at solidaritetsarbejdet har ringe gennemslagskraft og at solidaritetsbevægelsen er demobiliseret. At hovedkonfrontationen stadig står mellem imperialismen og de udbyttede og undertrykte folk i den globale klassekamp, - at den internationale solidaritet derfor helt klart ikke blot er en revolutionær pligt, men har afgørende betydning for udviklingen af en revolutionær politik og organisering, har ingen eller blot ringe betydning i størstedelen af venstrefløjens politiske praksis. Kampenes udvikling i Libanon, som har afgørende betydning for den anti-imperialistiske kamps positioner i hele det mellemste østen, har afsløret det fatale i denne brist og stiller kravet om eskaleringen af den politiske og materielle solidaritet med de palæstinensiske og libanesiske masser - her og nu!

Interview med repræsentant for PFLP

22. oktober 1976

SP.: *Topmodet i Riyeed har udformet et 13-punktsprogram for 'fred' i Libanon, hvad er det væsentligste indhold i disse punkter?*

SV.: Først og fremmest opfatter vi denne aftale som et nyt skridt i forsøget på at likvidere den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Det er en politisk aftale, der forsøger at opnå, hvad syrisk militær og fascistiske militser har forfejlet indtil nu, den palæstinensiske befrielsesbevægelses og den nationale libanesiske bevægelses underkastelse. Aftalen forsøger at skabe mulighed for dette ved:

1. At få den palæstinensiske befrielsesbevægelse tilbage til flygtningelejrene og andre udpegede områder, således at befrielsesbevægelsen koncentrerer sig i afgrænsede områder. Dette vil i fremtiden lette fjendens likvidationsplaner. Det var en tilsvarende aftale, der gav Hussein mulighed for helt at knuse befrielsesbevægelsens åbne tilstedeværelse i Jordan i juli 1971.

2. Dette følges op af den del af aftalen, der inviterer omkring 30.000 arabiske tropper til Libanon, og stiller dem under direkte ledelse af præsidenten Sarkis. Dette er vigtigt, fordi Sarkis er en syrisk marionet, og aftalen således accepterer syrisk dominans i Libanon. Samtidig vil disse styrker rekrutteres fra de arabiske regimer, der er i stærkest modsætningsforhold til befrielsesbevægelsen og har direkte planer om overgreb på det palæstinensiske folk. Disse regimer er direkte eller indirekte allierede med den syrisk-fascistiske aggression mod de palæstinensiske og libanesiske masser. En sådan styrke bliver en politistyrke, som i første omgang skal kontrollere og indlemme den palæstinensiske befrielsesbevægelse under sig, i næste omgang likvidere den i overensstemmelse med betingelserne for 'freds'løsningen.

3. En anden vigtig faktor i aftalen er, at den overhovedet ikke nævner den syriske invasion i Libanon eller behandler en syrisk tilbagemænkning - spørgsmålet ignoreres - hvilket betyder, at Syrien kan beholde sine

tropper i Libanon, selv efter den foreslåede arabiske fredsstyrkes ankomst. Syrien kan altså fortsætte sine aggressioner overfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse og den nationale libanesiske bevægelse.

SP.: *Hvorfor bliver topmødet i Riyeed afholdt netop nu? Hvad er grunden til, at de reaktionære arabiske regimer kan nære tiltro til en politisk løsning, når tidligere bestræbelser i den retning har lidt nederlag?*

SV.: Saudiarabien, som er den politisk ledende kraft i det arabiske område nu, trækker i trådene bag de arabiske regimer. Saudiarabien har presset Syrien til et arabisk topmøde. Grunden til det er, at de militære kampe i Libanon havde nået et niveau, hvor sammenstødene accelererede kraftigt. Dette har to aspekter, dels at PLO-ledelsen er blevet svækket gennem kampene, dels at stadig større dele af de palæstinensiske masser militariseres, og at det derfor er opportunt at udnytte PLOs svækkede position nu til at inddrage den i de kompromisser, som er nødvendige for 'freds'løsningen. Det er vigtigt, at PLO ikke likvideres fuldstændigt, men i stedet opbygges omkring visse hovedfigurer, som kan kontrolleres af de arabiske regimer og 'repræsentere' det palæstinensiske folk i 'freds'løsningen.

Vi tror ikke, at denne plan lykkes, men vi må se det som en overgangsperiode med en vis stilstand i kampene, hvor man vil prøve at opnå en politisk løsning i Libanon. Det er et forsøg på at undgå en militarisering af de palæstinensiske masser, fordi den palæstinensiske befrielsesbevægelse har givet den syriske hær virkelige problemer i dens fremmarch. Denne politik, med kampe i forskellig styrke og våbenhviler, har til hensigt at nedbryde de kæmpendes moral, og PLO-lederskabet har deltaget i dette før, f.ex. i Bandoun, hvor PLO opgav og trak sine styrker tilbage efter en overenskomst med Syrien.

SP.: *Hvad er Syriens optimale mål mht. Libanon?*

SV.: Syrien vil etablere et regime i Libanon under Sarkis, som er loyal overfor Syrien. Et regime, der er baseret på et nyt militærapparat. Et sådant regime kan ikke

etableres uden at nedkæmpe den palæstinensiske befrielsesbevægelse og den nationale libanesiske bevægelse. Fascisterne i Libanon er også i modsætning til de syriske ambitioner, men fascisterne kan ikke alene nedkæmpe de progressive kræfter og må derfor acceptere syrisk dominans. Fascisterne kan være uenige i visse ting og afvise visse ting, f.eks. afvise arabiske styrkers tilstedeværelse i de områder, de kontrollerer, men uenigheden mellem Syrien og visse fascistiske grupperinger spiller ingen afgørende rolle og træder ikke åbent frem, før den palæstinensiske og nationale libanesiske bevægelse er nedkæmpet, hvilket den ikke bliver. Uenighederne hindrer på ingen måde offensiven overfor de progressive kræfter - alle kræfter, der er interesseret i likvideringen af de progressive kræfter, må acceptere Syriens rolle.

SP.: *Hvad er modsætningerne mellem Ægypten og Syrien og kan de virke hæmmende for gennemførelsen af Riyeed-modets beslutninger?*

SV.: Modsætningerne mellem Syrien og Ægypten er modsætninger imellem to kræfter, der arbejder for at opnå de samme mål: den imperialistiske 'freds'løsning for området. Modsætningerne koncentrerer sig om, hvem der kan opnå størst fordele, og forskellighederne drejer sig mere om metoder end om hensigten.

Syrien forsøger at danne en stærk østlig alliance, omfattende Syrien, Libanon, Jordan og PLO som et alternativ til den ægyptiske front. Den palæstinensiske befrielsesbevægelse og de palæstinensiske masser lokaliserer sig hovedsagelig i Jordan, Libanon og Syrien, og det giver Syrien de bedste muligheder for at kontrollere PLO. På den anden side har modsætningerne mellem en del af PLO-ledelsen og Syrien medvirket til, at Ægypten tager disse ledesers parti - ikke i den palæstinensiske befrielsesbevægelses interesse - men klart i Ægyptens egne snævre interesser. Når Syrien kræver udskiftning af PLO-ledelsen, mener Ægypten, at den nuværende ledelse kan inddrages i 'freds'løsningen.

I en 'freds'løsning hører spørgsmålet om alle de besatte områder sammen, og dette er rammen for de politiske spilfægtier mellem Ægypten og Syrien. Samti-

dig er Ægypten - ligesom de andre arabiske regimer, som arbejder for den imperialistiske 'freds'løsning - nødt til at acceptere Syriens rolle i Libanon.

SP.: *Vil Israel kunne acceptere en politisk styrkelse af Syriens position?*

SV.: Israel er først og fremmest interesseret i likvideringen af den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Israel antager korrekt, at Syriens voksende politiske indflydelse inden for 'freds'løsningens rammer ikke på nogen måde er til fordel for de kræfter, der afviser 'freds'løsningen. Alt i alt er den politiske magt, Syrien kan få gennem kontrollen med Jordan, Libanon og et marionet-PLO fuldstændig uden indhold, hvis den ikke anskues indenfor rammerne af de imperialistiske planer, og som sådan er en styrkelse af Syrien, en styrkelse af imperialistisk dominans. Hvem har gjort det muligt for Syrien at kontrollere og skabe alliancer med disse kræfter - det har imperialismen. Hvad har bragt Hussein sammen med Assad? - det har deres velkendte position som imperialismens allierede og trofaste tjenere. Således forholder det sig også med de libanesiske reaktionære kræfter.

Samtidig styrkes Israels militære magt kraftigt med den seneste hjælp fra USA og løfter om en kraftig forøgelse af hjælpen. Militært vil Israel kunne slå Syrien, og i det hele taget har Israel den fulde militære kontrol over området. Dette giver Israel en garanti, selvom en militær konfrontation mellem Israel og Syrien ikke er aktuel.

SP.: *Den afgørende hindring for gennemførelsen af Riyead-mødets beslutninger og den imperialistiske 'freds'plan er den nationale libanesiske bevægelse og den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Hvad har kampene betydet for disse kræfter?*

SV.: De palæstinensiske og libanesiske masser vil afvise Riyead-mødets planer og vil fortsætte kampen og afvise alle former for overgreb. Det væsentligste krav fra masserne er syriske troppers tilbagetrækning fra libanesiske område.

De libanesiske progressive kræfters positioner: Før den syriske

invasion kontrollerede de libanesiske progressive kræfter størstedelen af Libanon (80%), hvor de havde støtte fra størstedelen af de libanesiske masser - en støtte som stadig eksisterer. De progressive kræfter er den største bevægelse i Libanon og repræsenterer de libanesiske massers krav. Den syriske invasion har tvunget disse kræfter tilbage fra flere positioner, således at de progressive kræfter er koncentreret i visse geografiske områder, der som sådan er begrænsede. Ligeledes er forbindelsen mellem de libanesiske masser udenfor de kontrollerede områder og den nationale libanesiske bevægelse delvis afskåret.

Et vigtigt problem, som den libanesiske progressive bevægelse står overfor er, at den er opdelt på mange partier og organisationer, som endnu ikke koordinerer deres bestræbelser fuldt ud. På det seneste er flere af disse forhindringer løst og samlingen af de fælles kræfter eskaleres. Det er nu planen at opbygge en libanesiske folkehær, som vil være den nationale progressive bevægelses hær. Denne folkearmé bliver hovedkraften i beskyttelsen af det libanesiske område fra overgreb og aggressioner - syriske eller israelske. Den bliver samtidig hovedkraften i generobringen af de områder, der er under syrisk eller fascistisk kontrol. Dette under forudsætning af, at planerne gennemføres, hvilket er snævert forbundet med konfrontationens videre forløb. Hvis der etableres en længere våbenhvile, vil den progressive bevægelse udvikle sig og være i stand til at forene styrkerne til en sådan folkearmé. På den anden side, hvis kampene fortsætter, må de progressive kæmpe med den styrke, de er i stand til at mobilisere i øjeblikket, og det vil give store problemer i omorganiseringen af styrkerne til en folkearmé og i oprettelsen af en lokal administration i de områder, den progressive bevægelse kontrollerer.

Den nationale libanesiske bevægelse har som helhed udviklet sig under kampene og har nået overordentlig meget på den korte periode. Hovedkraften i den nuværende nationale bevægelse - ikke hele bevægelsen - har tidligere kæmpet på den politiske scene og altså deltaget i det traditionelle politiske liv. Da kampene i Libanon tog sin begyndelse fandt disse kræfter sig selv under våben; det var den eneste reelle mulighed, og dette

har radikalt ændret deres kampform. Deres opfattelse af modsætningerne i Libanon, og hvordan de skal løses, har ændret sig radikalt.

Dette er det ene aspekt: den hurtige omstrukturering af den nationale libanesiske bevægelse, som har fundet sted gennem bevæbningen og den aktive kamp mod fascisterne og den syriske hær. Men de institutionelle apparater og organisationsformer har ikke udviklet sig i en grad, der svarer til den væbnede kamps betingelser, og udviklingen af dette er en nødvendig forudsætning for fastholdelsen af den nationale bevægelses styrke.

Det andet aspekt er det pludselige og totale sammenbrud i det libanesiske statsapparat, som skabte et politisk-administrativt vakuum. Den nationale libanesiske bevægelse var ikke parat til at overtage myndigheden på alle niveauer i de områder, den reelt kontrollerede og opbygge en administration og social service, der kunne varetage befolkningens interesser. Et andet eksempel er den libanesiske-arabiske hær, som kontrollerede hovedparten af den libanesiske hærs støttepunkter, og som stod uden politisk ledelse. En opgave, der tilkom den nationale bevægelse, men som den var ude af stand til at påtage sig. Hvorfor? Fordi den libanesiske hærs totale sammenbrud kom bag på den nationale bevægelse. Masserne har krævet, at den nationale bevægelse udvikler en politisk myndighed, og nu er denne proces i gang.

De progressive kræfters styrke er, at de er spredt ud over hele Libanon, og at de repræsenterer de undertrykte klassers krav. Bevægelsen har ikke en konfessionel struktur, som den fascistiske bevægelse.

De progressive kræfters svaghed er den ufuldstændige koordinering, men en stærk enhedsproces er i gang, selvom der er politiske forskelle indenfor bevægelsen. Samlingsbestræbelserne vanskeliggøres af, at en del organisationer historisk har deres basis i bestemte, geografisk afgrænsede områder; det er kun PSP og LKP, samt nogle af de nyere revolutionære libanesiske organisationer, som har fodfæste i alle dele af Libanon. Der har været visse uenigheder om forholdet til en forhandlingsløsning, baseret på accepten af det konfessionelle system, men der er stærk enighed om, at ingen

forhandling er mulig, før de syriske tropper trækker sig ud af Libanon. Derfor er de andre problemer uaktuelle. Samtidig ændres de politiske holdninger, således at partier, som tidligere var parat til at acceptere ændringer indenfor det konfessionelle system, nu seriøst kræver dannelsen af et demokratisk styre i Libanon - uenigheden kan så gå på opfattelsen af demokratisk.

Opsummerende må understreges, at den nationale libanesiske bevægelse står samlet om de afgørende politiske punkter, som er:

1. Kampen mod syrisk invasion.
2. Beskyttelsen af den palæstinensiske befrielsesbevægelses rettigheder og tilstedeværelse i Libanon, samt dens bevægelsesfrihed.
3. At enhver fredsordning må opfylde den nationale libanesiske bevægelses krav.

Den palæstinensiske befrielsesbevægelses positioner: Den nuværende politiske aftales hensigt er at bringe PLO total ind i 'freds'løsningens aspirationer for at befrielsesbevægelsen skal opgive den væbnede kamp. Når der eksisterer kræfter indenfor befrielsesbevægelsen, især Den Afvisende Front og kræfter indenfor andre organisationers basis, frihedskæmperne og de palæstinensiske masser, som fortsat vil afvise aftalen, så må det syriske regime og de fascistiske kræfter forsøge at udslutte befrielsesbevægelsen og den nationale libanesiske bevægelse for at fremtvinge en accept af aftalen. Aftalen vil ikke kunne gennemføres, selvom de første skridt kan tages, og sammenstøddene vil fortsætte i Libanon fremover.

Splittelsen i befrielsesbevægelsen giver alvorlige problemer, og på nuværende tidspunkt er det de forskellige opfattelser af Syrien, der er afgørende. Der er det kapitulerende synspunkt, der anskuer det nuværende forhold mellem Syrien og befrielsesbevægelsen som sådan, som byggende på en slags misforståelse, og at uoverensstemmelsen kan løses gennem visse aftaler. Denne opfattelse repræsenteres af Jabriel, tidligere leder i PFLP-GC, som blev ekskluderet af organisationen, Hawatmeh, leder af DFLP og et antal ledere af Al Fatah - i særdeleshed de, som opholder sig i Syrien - samt en del 'uafhængige' i PLO f.eks. Masher Abu Maesher.

Der er det revolutionære synspunkt, der har analyseret Syriens rolle i 'freds'løsningen i forhold til invasionen i Libanon, og forstår, at Syriens hensigt er at likvidere den palæstinensiske befrielsesbevægelse og omforme PLO til en lydige marionet i 'freds'forhandlingerne. De kræfter, der står bag denne opfattelse, afviser en hvilken som helst kontakt med Syrien, før en fuldstændig tilbagetrækning har fundet sted fra Libanon. Det er umuligt at afskære befrielssbevægelsens kamp mod den imperialistiske 'freds'løsning fra befrielsesbevægelsens forhold til Syrien. Det er dette, de kapitulerende kræfter forsøger, og det er den samme kapitulerende opfattelse, som førte til nederlaget i Jordan. De kapitulerende kræfter forsøger at vildføre befrielsesbevægelsen til at begå nøjagtig de samme fejltagelser endnu en gang. Denne politik fører PLO lige lukt ind i 'freds'løsningens fælde. Uoverensstemmelserne i den palæstinensiske befrielsesbevægelse angående Syrien er fundamentalt sammenhængende med de politiske uoverensstemmelser angående befrielsesbevægelsens forhold til 'freds'løsningen.

Efter 1953 (vedtagelsen af et radikalt politisk program i PLO, red.) og udviklingen af Den Afvisende Fronts opfattelse er det tydeligt, at de palæstinensiske masser, frihedskæmperne og den palæstinensiske revolutions kadre afviser den imperialistiske 'freds'løsning, dvs majoriteten af den palæstinensiske basis, og afviser ethvert palæstinensisk lederskab, der måtte deltage i en sådan. Det vil blive udstødt af de palæstinensiske masser, frihedskæmpere og kadre. På nuværende tidspunkt er det alligevel en trussel, hvis dele af PLO bliver inddraget i 'freds'løsningen. PLO vil sønderbrydes og ikke eksistere mere som PLO. Den Afvisende Front har indtil nu forholdt sig taktisk til splittelsen i PLO og fastholdt den politiske kamp indenfor PLOs rammer, men hvis PLO-ledelsen drages ind i forhandlingerne på den palæstinensiske befrielsesbevægelses og det palæstinensiske folks vegne, må vi forholde os strategisk til splittelsen. I det øjeblik kan PLO-ledelsen ikke betragtes som en del af den palæstinensiske befrielsesbevægelse. En sådan situation vil på kort sigt svække befrielsesbevægelsens positioner, fordi det nødvendige opgør både politisk og militært vil slå ind i alle de enkelte organisationer.

Vi vil stadig foretrække, at PLO-ledelsen igennem de palæstinensiske masser og den Afvisende Fronts pres ikke bliver draget ind i 'freds'løsningen. Et åbent brud vil på den anden side styrke befrielseskampen på længere sigt, idet det bliver udgangspunktet for en revolutionær enhed i befrielsesbevægelsen.

Erfaringerne fra Sa'iqa, og den rolle Sa'iqa prøvede at spille, burde være en lærestreg for mange palæstinensiske ledere. De, der var rigtige frihedskæmpere i Sa'iqa, forlod organisationen, da de opdagede dens rolle, og sluttede op om andre organisationer. Det samme gjorde sig gældende i PFLP-GC, som smed Jabriel ud pga hans holdning til det syriske regime. Den samme skæbne vil overgå andre palæstinensiske ledere, hvad enten grunden er deres holdning til Syrien eller til 'freds'løsningen i det hele taget.

SP.: *Har Syriens invasion radikalt ændret den palæstinensiske bevidsthed angående forholdet til de arabiske regimer og styrket forståelsen for, at national enhed i den palæstinensiske befrielsesbevægelse hænger sammen med uafhængighed fra de arabiske regimer?*

SV.: De arabiske regimers holdning har altid været klar. Deres støtte og hjælp, - især til PLO - har haft til hensigt på et givent tidspunkt at underlægge sig og kontrollere PLO. Denne hjælp og den såkaldte politiske støtte til PLO på arabisk og internationalt plan, har haft til hensigt at transformere PLO fra en revolutionær organisation til et politisk halehæng til de arabiske regimer. PLO har ikke kunnet underkaste sig, selvom visse ledere har ønsket det, dertil har den palæstinensiske mobilisering været for omfattende. Dette viser, at det palæstinensiske folks kamp ikke er en kamp, der adskiller det fra de arabiske masser. Den palæstinensiske befrielseskamp er en integreret del af de arabiske massers befrielseskamp som helhed. Det bestemmende for alliancen er ikke regimer eller masser, det bestemmende er regimernes klassekarakter.

Det jordanske og nu det syriske eksempel er et bevis på dette. Vi kan ikke adskille det syriske angreb på de palæstinensiske masser og libanesiske masser fra, hvad der foregår f.eks. i Kuwait, hvor de reaktionære kapita-

listiske kræfter har rettet angreb på de demokratiske kræfter (parlamentet afsat, pressen lukket, tilsidesættelse af de demokratiske rettigheder, arrestationer og henrettelser) eller Oman og Vestsahara. Den arabiske reaktions bestræbelser er rettet imod alle de arabiske masser, og de arabiske progressive og anti-imperialistiske kræfter står fælles i kampen mod den imperialistiske dominans i området. En aktuel og direkte bekræftelse på dette er kampene i Libanon.

den palæstinensiske befrielses- bevægelse

V. De politiske linier i den palæstinensiske befrielsesbevægelse

Indhold

Diskussionen om 'marionet-stat' og Genevekonferencen forud for mødet i Cairo i Det Palæstinensiske Nationale Råd, juli 1974, Falastin Bulletin nr. 12	166
Det Nationale Råds møde i Cairo, december 1974, Falastin Bulletin nr. 13	170
PFLP Presseudtalelse, september 1974	179
PFLP trækker sig ud af PLOs eksekutivkomite, presseudtalelse november 1974	183
PLOs tilbagetog, december 1974, PFLP-Bulletin	188
PLO - ikke sprængning, men skærpelse af den politiske kamp, december 1974, Falastin Bulletin nr. 13	193
PLO, knæfald for imperialismen - eller revolutionær enhed, februar 1976, International Bulletin nr. 6	199

Artiklerne i dette afsnit koncentrerer sig om perioden fra det Palæstinensiske National Råds møde i juni 1974 og frem til Den Afvisende Fronts udtrædelse af PLOs eksekutivkomite. Den politiske uenighed, som eksisterer indenfor befrielsesbevægelsen, har rødder tilbage til befrielseskampens udspring pga de forskellige organisationers historiske tilknytning til forskellige linier i den arabiske nationale bevægelse. Den politiske kamp i den palæstinensiske befrielsesbevægelse om strategien for den palæstinensiske revolution repræsenterer forskellige klasseinteresser i det palæstinensiske folk og må ses som en nødvendig fase i opbygningen af en national enhed.

Det nuværende opgør har afgørende strategisk betydning for befrielseskampen, og det er derfor vi har valgt at koncentrere afsnittet om de forskellige organisationers positioner i dette opgør. Det endelige resultat af opgøret bliver enten PLOs omstrukturering til en revolutionær national front, der leder kampen for befrielsen af Palæstina, eller en sprængning af PLO, hvor Den Afvisende Front vil være ledende i opbygningen af en ny revolutionær national front. En sprængning af PLO bliver uundgåelig, hvis PLO-ledelsen endeligt inddrages i 'freds'forhandlingerne, idet denne situation kræver en markant afvisning af, at PLO-ledelsen repræsenterer den palæstinensiske befrielsesbevægelse og det palæstinensiske folk.

Diskussionen om »marionet-stat« og Genevekonferencen forud for mødet i Cairo i Det Palæstinensiske Nationalråd

1974, Falastin Bulletin 12

Forud for Cairokonferencen foregik der en politisk og ideologisk kamp indenfor PLO, indenfor enkelte partisorganisationer og i det palæstinensiske folk i og udenfor det besatte Palæstina. Kampens indhold var palæstinenserne's stillingtagen til Geneve-konferencen og til forslaget om en »Palæstina-stat«. Desuden fremførtes forskellige strategiske og taktiske vurderinger af den nuværende situation og forskellige synspunkter angående forholdet mellem den national/demokratiske befrielseskamp og den socialistiske revolution.

Trods manglende informationer kan man få et begrænset indtryk af debatten og dens forløb fra nogle artikler som er bragt i aviser i Mellemøsten efter kongressens første udsættelse i februar.

Beiruts »Financial Times« offentliggjorde d. 18.3 en fælleserklæring fra 5 af de 9 medlemmer af PLOs forretningsudvalg. De 5 var: Zuheir Mohsen fra Al Sa'iq'a (tilknyttet det syriske Baath-parti), Ahmed Yamani fra PFLP, Abdel Wahhab Kayyali fra Arab Liberation Front, AFL (tilknyttet det irakiiske Baathparti), og 2 uafhængige: Dr. Yusif Sayigh, kasserer for den palæstinensiske nationalfond, og Zuhdi Nashashibi. Erklæringen havde til formål at tilbagevise en artikel i Cairo-avisen Al Ahram, som påstod at PLOs formand Yasser Arafat ville deltage i Geneve forhandlingerne og at han godkendte Sadat's strategi. I erklæringen blev påstanden om PLOs samarbejde med Ægypten omkring en fredsløsning med Israel tilbagevist som værende falsk. Videre tilkendegav de 5 at PLO ikke ville deltage i nogen som helst konference baseret på Sikkerhedsrådets resolution nr. 242. Artiklen i »Financial Times« tilføjede, at »observatører her bemærker, at Yasser Arafat aldrig har sagt at han vil deltage i Geneve-konferencen og at artiklen i Al Ahram var en del af kampagnen der blev kørt i Cairo's statskontrollerede nyhedsorganer for at

give et rosenrødt billede af fredsforhandlingerne. Denne kampagne kom åbenlyst til udtryk for nogle måne der siden med Sadats udskiftning af Al Ahrams chefredaktør Heikal netop efter at han havde kritiseret Sadats »nye« kapitulationspolitik i forhandlingerne med USA.»

En af de få offentlige kommentarer PLO selv har udsendt om organisationens stillingtagen i den nuværende situation blev bragt i lederen i PLOs tidsskrift »Fala-stin Ath-Thawrah« d. 20.2 og omtalte »den nuværende vanskelige fase som Palæstinens sag befinder sig i«. Lederen fortsatte »Nu påbegynder den palæstinensiske revolution en ny fase i sin lange kamp« og nævnte et »foreløbigt handlingsprogram« som »præciserer de nationale opgaver der må gennemføres i denne fase for at opbygge revolutionens basis på palæstinensisk jord - jord som vil blive befriet fra den zionistiske besættelse.« Det »foreløbige handlingsprogram« blev godkendt af al Fatah, DFLP (Den Demokratiske Front) og Al Sa'iqa, mens PFLP og ALF modsatte sig programmet.

I programmet står der at »den palæstinensiske revolutions fundamentale opgave i denne fase ... er at kæmpe for at fordrive den zionistiske besættelse af palæstinensisk territorium erobret i 1967 og at forhindre det jordanske regime i at vende tilbage til dette territorium og tilintetgøre den uafhængige nationale eksistens af det palæstinensiske folk. Det eneste alternativ til besættelsen og til jordansk »beskyttelse« er en palæstinensisk national suverænitet over disse områder og en erklæring om national uafhængighed for ethvert stykke jord befriet for besættelse. Det palæstinensiske folk må udøve dets nationale suverænitet under ledelse af PLO, det palæstinensiske folks eneste legitime repræsentant«. Erklæringen tilføjer, at der må være »fortsat kamp for at befri al palæstinensisk jord så at det palæstinensiske folk kan udøve dets fulde ret til selvbestemmelse over hele dets territorium og til at oprette en demokratisk stat i Palæstina.«

Der har ikke været nogle offentlige udtalelser mht dannelsen af en palæstinensisk eksilregering selvom »Financial Times« d. 6.3. meddelte, at der var blevet opnået enighed blandt palæstinensiske ledere omkring nogle »generelle retningslinier« som gav mulighed for etablering af en eksilregering. »Financial Times« artikel

oplyste, at 103 lande havde givet tilsagn om at de vil anerkende en palæstinensisk eksilregering som efter forlydender skulle placeres i Cairo. Støtten kommer fra Kina, Sovjetunionen og de fleste 3. verdens lande. Ingen vestlige lande som man har henvendt sig til, har givet tilsagn om anerkendelse af regeringen.

Fra det besatte Jerusalem meddeltes det d. 11.3 at palæstinenserne i de besatte områder har lavet udkast til et program for »et højeste palæstinensisk råd« som forspil til oprettelsen af en uafhængig palæstinensisk stat. En artikel dagen før i den arabiske avis »Al Quds« oplyste, at den planlagte nye stat skulle bestå af Vestbredden og Gaza. En overgangsregering vil styre landet i 5 år inden afholdelsen af et nationalt valg. Regeringen skulle bestå af nogle lokale borgere, som ikke havde nogen tilknytning til den palæstinensiske modstandsbevægelse. Her savner man oplysninger om præcist hvem disse »palæstinensere i de besatte områder« er, men ud fra programmets indhold kan man formode, at de repræsenterer borgerlige og småborgerlige kræfter som kunne udnytte en »uafhængig« Palæstina-stat på nuværende tidspunkt i deres egen classes politiske og økonomiske interesser.

Modsætningerne indenfor selve PLO er af større interesse. Nogle nøgleord i det »foreløbige handlingsprogram« kan belyse disse modsætninger mht de forskellige vurderinger som ligger bagved. Det »foreløbige handlingsprogram« taler om at opbygge revolutionens basis (en Palæstina-stat) på områder befriet fra zionistisk besættelse. Spørgsmålet er, hvad menes der med befriede områder i den nuværende situation? Hvordan bliver disse områder befriet? Det er ikke præciseret i det »foreløbige handlingsprogram«, men når programmet sættes i sammenhæng med den nuværende debat omkring Geneve-forhandlingerne, kan der kun være tale om områder der er »befriet« ved forhandlingsbordet. Al Fatah, Al Sa'iqa og DFLP mener, at sådanne områder kunne benyttes som revolutionens basis hvorfra kampen kunne fortsættes.

PFLPs stilling er, at med det nuværende styrkeforhold, vil territorium kun blive overgivet til palæstinenserne under forudsætning af at disse områders udvikling nøje bliver kontrolleret af Israel og Jordan, dvs at

der ikke bliver opnået nogen som helst mulighed for den uafhængighed og selvbestemmelsesret som programmet taler om. Endvidere mener PFLP at selve deltagelsen i forhandlingerne indebærer accept af Israels grænser, netop de grænser som de palæstinensiske befrielsesstyrker skulle trænge ind over fra den basis i »befriede områder«, som programmet mener skal oprettes.

Det »foreløbige program« nævner også kampen for at fordrive den zionistiske besættelse men præciserer ikke kampens form. Og selv indgåelse i forhandlinger om en Palæstina-stat kræver en politisk og diplomatisk kampform. PFLP mener at det er den militære kamp som må prioriteres på nuværende tidspunkt i forholdet til Israel for overhovedet at bevæge sig fremad mod den strategiske målsætning om nedkæmpning af det zionistiske magtapparat og oprettelsen af en demokratisk stat i Palæstina.

PFLP fastholdt PLOs politiske program hvor det son en af organisationens målsætninger fremhæves:

»At bekæmpe kompromis-mentalitet og sådanne planer som den giver anledning til, som enten står i modsætning til vort folks nationale befrielsessag eller som sigter på at likvidere denne sag ved »foreslåede palæstinensiske enheder« eller ved *en palæstinensisk stat på en del af det palæstinensiske nationale territorium*, Endvidere at modstå disse planer gennem væbnet kamp og politisk kamp«.

Oprettelse af en palæstinensisk mini-stat kunne, for en overfladisk betragtning, synes at opfylde enkelte af den national/demokratiske befrielseskamps krav. Men i og med at der højest kan forventes en »national« stat regeret af et nationalt småborgerskab underkastet reaktionære kræfters kontrol, kan statens oprettelse kun være hæmmende for udviklingen af den socialistiske revolution i området. Som revolutionær organisation på marxistisk grundlag har PFLP været den ledende kraft indenfor PLO i kampen mod oprettelsen af en imperialistisk dirigeret palæstinensisk marionet-stat.

Det nationale råds møde i Cairo

December 1974, Falastinbulletin nr. 13

Det kompromis mellem venstre- og højrekræfterne, som blev opnået på Den Palæstinensiske Befrielsesorganisations Nationalkongres i Cairo i begyndelsen af juni 74, skjuler en voksende konflikt i befrielsesbevægelsen. Hvert kompromis har sin bestemte karakter, og ganske vist udtrykker de vedtagne 10 punkter i handlingsprogrammet ikke en klar politisk linie i den aktuelle situation, men det indeholder heller intet, som højrekræfterne kan udnytte i forsvaret af underkastelsen i Geneve eller i accepten af et 'Mini-Palæstina'. Handlingsprogrammet ligesom PLOs politiske program fra 1973 kan tværtimod anvendes af venstrekræfterne i deres propaganda mod en sådan underkastelse. Men et er et vedtaget handlingsprogram, et andet er PLO-ledelsens konkrete politik, som fortsætter ad forhandlingens vej uden smålige hensyn til resolutioner og beslutninger taget af Det Nationale Råd, masseorganisationernes kongresser osv.

Den følgende artikel er en summarisk oversættelse af PFLP-bulletin fra juli-august: PLO, Where to?

Efter fem udsættelser afholdtes det palæstinensiske Nationalråds 12. samling i Cairo fra d. 1. til d. 9. juni 1974. Udsættelserne begyndte allerede i januar, dels med den begrundelse at det var nødvendigt at afvente Ægyptens og Syriens politiske beslutninger, dels med det påskud at den palæstinensiske befrielsesbevægelse måtte have tid til at gennemdiskutere den nye situation. Udsættelserne af Samlingen var et led i PLO-ledelsens egen politik, og det indebar at PLO afslog at tage stilling til så vigtige spørgsmål som tilbagetræknin-gen af de arabiske tropper, den tiltagende amerikanisering af det arabiske område og det politiske grundlag for 'freds'konferencen i Geneve. Først da den imperialistiske løsning på konflikten var igangsat i nøje overensstemmelse med Henry Kissingers og Nixons drejebog, en løsning der med Cairos og Riyadh's billigelse vil sikre Israels velstand, anerkendelse og sikkerhed, først da blev Samlingen indkaldt. PLOs ledelse opfordrede til vedtagelsen af et fler-fase program, som forudsatte

en koordinering af Ægyptens, Syriens og PLOs politik angående en politisk løsning på den arabiske-israelske konflikt. Mens PLOs diplomater rejste fra den ene hovedstad i den arabiske verden til den anden og soledede sig i illusionerne om den mulige statsdannelse, fik PLO sine tilhængere travlt beskæftiget med mængder af symposier, forummer, debatter og endeløse diskussioner, der skulle retfærdiggøre den lange ventetid. Da det endelig viste sig at Samlingen ikke kunne udskydes længere, nedsatte PLOs ledelse en syvmandskomite, bestående af partisanbevægelsens ledere (8.-19. maj), som fremlagde et 'arbejdsrapport' til diskussionen af den nye politik, som skulle vedtages af det Palæstinensiske Nationalråd. Dette 'arbejdsrapport' blev både før og under mødet fremstillet som et politisk program, som Rådsmødet bare kunne vedtage i den foreliggende form, men forsøgene på således at standse debatten blev effektivt saboteret af PFLP og andre deltagere.

I det hele taget forsøgte PLOs ledelse på enhver mulig måde at forhindre den politiske debat på Rådsmødet, og arbejdede på at få vedtaget et ineffektivt og uforpligtende program, men denne politik fra ledelsens side blev afsløret i mødets første timer. Man prøvede at tilsidesætte de hilsner fra de forskellige faglige organisationer og masseorganisationer, som støttede Folkefrontens og de andre revolutionæres stillingtagen til Geneve-konferencen og forslaget om 'marionet'staten', men repræsentanterne viste deres vrede over denne cencur og fik gennemtvunget en oplæsning af hilsnerne. Masseorganisationernes repræsentanter gjorde livet surt for PLO-ledelsen under hele mødet ved ubarmhjertigt og med logisk uangribelighed at pille ledelsens argumenter for deres kapitulationistiske politik fra hinanden og tilbagegive dem på den mest metodiske måde.

Sadat ville have mødt personligt op ved Rådsmødet, men opgav dette efter et møde med Yassir Arafat, idet de begge frygtede, at hans tilstedeværelse ville gøre mere skade end gavn. Istedet sendte han et budskab til Rådsmødet, hvoraf vi vil citere det væsentligste:

»Troppeadskillelsen ved den ægyptiske og syriske front er kun begyndelsen, ikke afslutningen, og det er

kun et rent militært skridt på tærsklen til, at vi vinder en vigtig runde. Vi fortsætter fremad med udbyggelsen af vores militære kapacitet, så vi bliver i stand til at kunne konfrontere alle de fremtidige muligheder.»

»Det vigtigste spørgsmål, som vil rejse sig helt naturligt, er hvordan man skal behandle kernen i det palæstinensiske problem, der i så lang tid har været overskygget af andre begivenheder.«

»Den ny situation betyder, at jeres konference konfronteres med et stort historisk ansvar, som jeg udmærket godt ved ikke blot er tungt, men også afgørende. Men jeg er sikker på, at I vil skuldre dette ansvar på en ikke mindre modig måde, end I har gjort det i kampens og ofringens timer.«

»Jeg vil gerne understrege nogle opfattelser, som efter vor mening er af principiel art, som man ikke kan afvige fra:

Ægypten respekterer fuldt ud jeres frihed til at vedtage enhver resolution, I ønsker, og vi synes, at resolutionerne skal være helt og holdent palæstinensiske. Mens det er ethvert arabisk partis pligt, at tilbyde jer deres synspunkter, er det ikke tilladt noget arabisk parti at udøve pres på jer under nogen form.«

»Sammen med vore arabiske brødre, der deltog i topmødet i Algeriet i november 73 enedes vi om, at PLO er den eneste legitime repræsentant for det palæstinensiske folks rettigheder, og vi fastholder denne overbevisning.«

»Vi har gentagne gange erklæret, at I er de eneste, der har ret til at tale på palæstinenserne vegne, og vi fastholder denne vor overbevisning. Vi har altid holdt fast på, at der ikke må finde nogen tilsidesættelse sted af det palæstinensiske folks rettigheder - udtrykt ved deres egne repræsentanter -, og vi fastholder denne udtalelse. Erfaringen har vist at den arabiske solidaritet er et af de mest effektive våben, og det har gjort os i stand til at stå ansigt til ansigt med hele verden ud fra en ny og styrket position. Derfor vores fortsatte anstrengelser for at fastholde denne solidaritet, derfor alle mulige anstrengelser for at vore rækker ikke skal brydes igen uanset omstændighederne. Især da det stadium, vi har foran os ikke er mindre farligt end det, vi har overstået.«

»Arabisk solidaritet skal blive mere effektiv og stærkere, end det vi allerede har nået.«

»Vi tror på, at jeres beslutning uden tvivl vil fremhæve enheden i de palæstinensiske rækker som værende et af de mest effektive våben, og at I vil træffe beslutninger samtidig med, at I vil kæmpe for dem.«

»Endelig - og jeg tvivler ikke på, at hele den arabiske nation deler mit syn, når jeg siger, at det palæstinensiske folks rettigheder er blevet os betroet, og at palæstinenserne på Vestbredden, i Gaza og lejrene er en del af os. Dette ansvar overfor det palæstinensiske folk er hverken af forbigående art eller afhængig af opnåelsen af deres legitime rettigheder. Det er et fortidigt og fremtidigt ansvar, som forener os, en fælles arv og tradition, der strækker sig langt ud i fremtiden.«

Sadats forsøg på manipulationer blev ikke blot illustreret ved hans fravær fra mødet, indholdet i udtalelsen, men også gennem de opfordringer til 'realisme' som blev viderebragt af hans nyerehvervede redaktør Ahmed Baha Eddin og tidsskriftet Rose El Yusif, der bragte en lang artikel under mødets afholdelse, der opfordrede til anerkendelse af Israel. Som var de daglige opfordringer, bønner og insinuationer ikke nok tillige med instruktioner fra hans udsendinge, påtog det ægyptiske Gazette sig den opgave at angribe PFLP, for dens negativisme og mangel på fleksibilitet. Det hævdede, at det bestemt ville være bedre at tage til Geneve, endskønt man ikke var blevet indbudt, for at fremføre den palæstinensiske sag med yderste energi, fremfor at indtage en ikke-konstruktiv holdning, delvis baseret på voldsanvendelse af den forkerte type. Hvad de palæstinensiske repræsentanter burde gøre er, at udgøre en værdifuld og konstruktiv faktor ved enhver given lejlighed, ... endvidere tilbød Gazette gratis råd og vejledning, pakket ind i følgende fornærmende og provinciale bemærkninger: »Den holdning der hersker er mærkelig i betragtning af, at palæstinenserne er den mest involverede part. Dette, at Israel har besat ægyptisk og syrisk territorium, såvel som Vestbredden af Jordan i juni 1967 indebærer ikke, at palæstinenserne's rettigheder som den først tilskadekomne part er blevet mindre. Ægypten og Syrien har kæmpet for palæstinenserne i lige så høj grad, som de har kæmpet for at

tilbagevinde deres tabte territorium. Var det ikke for den palæstinensiske sag, var hverken Ægypten eller Syrien, ej heller noget andet arabisk land blevet involveret i den mellemøstlige konflikt. Det var fordi Israel voldeligt tilsidesatte palæstinenserne rettigheder, at de arabiske lande kom i krig med Israel fra første færd. Denne situation kulminerede i den totale besættelse af Palæstina, da Vestbredden og Gaza kom under israelsk besættelse i 1967. Det var først ved oktoberkrigen, at Israel led et nederlag, men det var et nederlag der ændrede hele situationen, og vejen er nu lagt åben for en løsning i overensstemmelse med FNs resolutioner, som kun kan blive iværksat, når Israel trækker sig tilbage fra de besatte områder og giver palæstinenserne deres rettigheder tilbage.« I sin sidste vurderende leder angående Rådets beslutninger, bemærker Gazette:

»Palæstinenserne skulle sandelig kunne indse, at Geneveforhandlingerne er livsvigtige for deres fremtid. Hvis de kæmper, som de påstår de gør, skulle de benytte sig af ethvert forum for at kæmpe for deres sag. Hvis fredsforhandlingerne mislykkes, vil palæstinenserne ikke have tabt noget som helst, idet kampen så føres videre. Men det ville være tåbeligt at lade en sådan lejlighed gå til spilde, en lejlighed til at præsentere deres sag for et verdensforum på en konference, der netop afholdes for at give araberne - og frem for alle palæstinenserne - deres rettigheder.«

PLOs ledelse havde således fuld rygdækning for deres massive angreb på den 'afvisende front'.

På Rådsmødet afviste dirigenten Fahoum efter instruktion fra Arafat at oplæse et memorandum, udarbejdet af Yahya Hamouda og Bahjat Abu Gharbya, begge tidligere medlemmer af Nationalrådets eksekutivkomite. Men det må have irriteret de Geneveglade diplomater, at dette memorandum allerede var blevet offentliggjort i en kuwaitisk avis Al-Siassa i slutningen af maj måned. Memorandumet redegør klart for den enkle kendsgerning, at modstandsbevægelsen er stillet overfor spørgsmålet, hvorvidt den fortsat skal eksistere eller skal lade sig likvidere pga den politiske løsning. Forfatterne betragter tendenserne indenfor modstandsbevægelsen således: »Dem som desperat planlægger at tage til Geneve betragter dem, som kræver befri-

else som totale negativister. Højlydt lyder der stemmer, der opfordrer til fler-fasede mål, minimums- og maksimumsmål. Alle disse slagord bliver brugt for at retfærdiggøre sig, fordelingen af Palæstina f.eks, som blev afvist af palæstinenserne i 1947, er nu blevet et nødvendigt delmål, en dannelse af en national autoritet på ethvert territorium, hvor fjenden trækker sig tilbage hævdes at være et kortsigtet mål. Indtil for nylig blev blot diskussionen af sådanne ting anset for at være et forræderi, og dem som fremførte det, blev anset for at gå imod de nationale interesser. Men idag betragter kapitulationisterne stolt forrædderiet som værende planlægning og fremlæggelse af programmer, og de ved at sådanne slogans er både bedrageriske og forkerte. Alligevel bliver disse ting pakket tiltrækkende ind for at bane vejen for kapitulation og modstandens endelige likvidering i Geneve og den evige omklamring fra zionisterne, imperialisterne og den arabiske reaktions side.«

Trods de mange forsøg på at censurere debatten på Rådsmødet og censurere PLOs tidsskrifter før mødet, manifesterede den 'afvisende front' sig stærkt på Rådsmødets sidste dage. Mange uafhængige og medlemmer af al Fatah støttede den 'afvisende front', således at den viste sig at være det sande revolutionære alternativ til den kapitulerende linie. Den 'afvisende front' blev ledet af PFLP, som mødte ideologisk og politisk velbevæbnet op og førte diskussionen efter de retningslinier PFLP har udstukket lige efter Oktoberkrigen, senest skitseret af George Habash d. 17. december i et undertrykt nummer af »Palæstina, revolutionen«, som tidligere var PLOs forenede informationskomites organ.

Den 'afvisende front' tvang kapitulationisterne til at argumentere for deres synspunkter, og det vigtigste argument var, at der under forhandlingerne er tale om en arabisk-sovjetisk front og en imperialistisk-zionistisk front. Det var derfor vigtigt at palæstinenserne deltog og øvede mest mulig indflydelse på den arabisk-sovjetiske front. Imens den imperialistiske presse og dens efterstakkere bragte løse rygter til torvs om en sprængning af PLO, lykkedes det mødet at opnå enighed d. 8 juni, og offentliggøre deres overenskomst d. 9 juni. I aftalen stilles som betingelse, at Rådsmødet bliver øje-

blikkelig indkaldt, hvis der bliver rejst spørgsmål af afgørende karakter for den palæstinensiske revolution. Og det blev understreget, at PFLP under ingen omstændigheder vil anerkende resolution nr. 242 og ikke vil overholde dens betingelser. Ti-punktsprogrammet blev vedtaget med kun fire stemmer imod.

For at konsolidere sine positioner, for at fortsætte revolutionen i stedet for at indynde sig hos den amerikanske imperialisme, fremlagde PFLP sin fortolkning af de ti punkter ved Rådsmødet.

Der findes stadig folk indenfor PLO, der er villige til at tage til Geneve, hvis resolution 242 bliver erstattet af en anden 'international ramme'. Men ved Rådsmødet viste det sig, at modstanden mod denne kapitulerende linie er voksende. Venstrefløjen indenfor al Fatah og al Sa'iqa manifesterede sig kraftigt i debatten. Lederne i begge disse organisationer støttede ubetinget de 10 punkter, men Attari, næstkommanderende i al Sa'iqa, støttede PFLPs linie, og Abu Iyad, næstkommanderende i al Fatah fastslog, at modstandsbevægelsen skal koncentrere sig om fortsættelsen af den væbnede kamp og ikke om planer i forbindelse med Geneve-forhandlingerne. Den øgede israelske militære aktivitet i denne periode kan medvirke til, at modstanden mod de kapitulerende planer øges.

Imidlertid fungerer det program, som blev vedtaget af Rådet som en samlende faktor både indenfor og udenfor de besatte områder.

I appendix har vi bragt 10punktsprogrammet, samt PFLPs fortolkning af det. Her bringes et alternativt forslag, som PFLP fremlagde på Rådsmødet.

1. At arbejde for en konsolidering af den palæstinensiske nationale enhed mellem alle organisationer i den palæstinensiske befrielsesbevægelse såvel som enheden mellem bevægelsen og masserne for at kunne modstå de konspirationer, der har til formål at splitte den palæstinensiske nationale bevægelse.
2. At beskytte det, som det palæstinensiske folk gennem mange års kamp har opnået, hvoraf det vigtigste er retten til fortsat at bære våben for at fortsætte kampen for en total befrielse af det palæstinensiske nationale territorium.

3. At mobilisere og organisere de palæstinensiske og arabiske masser og at styrke de bånd og den nationale enhed og kamp mellem vore masser både indenfor og udenfor de besatte områder. At opbygge den forenede nationale palæstinensiske front på grundlag af det palæstinensiske Nationalcharter (og PLOs politiske program). At bekæmpe alle sekterske tendenser indenfor vort folks rækker.
4. At isolere og bekæmpe alle reaktionære og deres lakajer, som opfordrer til at give Vestbredden tilbage til det jordanske regime. At kæmpe mod enhver løsning, som forsøges gennemført på bekostning af vort folks rettigheder af de reaktionære regimer, især planen om »det forenede Arabiske Kongedømme«. At afvise ethvert samarbejde med regimet.
5. At begynde på et seriøst videnskabeligt grundlag at etablere den palæstinensisk-jordanske nationale front, og at fortsætte kampen mod det jordanske marionet-styre for at styrte det og etablere et demokratisk-nationalt regime, som vil fremme den fortsatte kamp for Palæstinas befrielse.
6. At kæmpe seriøst for at forhindre Geneve-konferencen, som er baseret på resolution nr. 242, eller enhver anden konference, der indkaldes på grundlag af denne resolution. At tilintetgøre alle kapitulationistiske løsninger, som retter sig mod vort folks sag, forvandler denne til at dreje sig om såkaldte »autoriteter« eller »Palæstina-stater« på en del af Palæstina. At modstå sådanne forslag med væbnet kamp og massernes dermed forbundne politiske kamp
7. At sørge for, at PLO som den eneste legitime repræsentant for det palæstinensiske folk holdes uden for rammerne for enhver løsning som medfører forhandlinger med den zionistiske fjende eller anerkendelse af denne. At kæmpe mod enhver palæstinensisk gruppe der deltager i Geneve-forhandlingerne eller forhandlinger andre steder.
8. At påtvinge det arabisk-palæstinensiske folks suverænitet over ethvert stykke territorium, som bliver befriet, sådan at vort folk gennem dette vil fortsætte den væbnede kamp og den dermed forbundne politiske kamp for befrielsen af andre dele. At understrege, at enhver palæstinensisk autoritet, der etab-

leres på palæstinensisk jord, og som er et resultat af en politisk løsning baseret på resolution nr. 242 eller nr. 338, kun kan være reaktionær eller en kapitulerende autoritet. PLO kan ikke anerkende dette som repræsenterende den palæstinensiske nationale kamp.

9. At betragte den Arabiske front for Deltagelse i den Palæstinensiske Revolution som værende et redskab i kampen for at mobilisere masserne mod den imperialistiske konspiration, som vil likvidere den palæstinensiske sag. At opfordre til, at fastholde solidariteten og samarbejdet med den arabiske nationale befrielsesbevægelse. At samarbejde på det militære, politiske, kulturelle og institutionelle plan for at bekæmpe de reaktionære kræfter.
10. At understrege, at den palæstinensiske og arabiske kamp står fast og beslutsomt på de verdensrevolutionære kræfters side. Den arabiske kamps bidrag til løsningen af uenigheden i den verdensrevolutionære bevægelse bør primært foregå gennem løsning af dens egne problemer og de udfordringer som den står over for. At styrke alliancerne med de nationale befrielsesbevægelser og de demokratiske kræfter i de kapitalistiske lande og med alle de socialistiske lande, og at arbejde på opnåelse af deres støtte.

PFLP, presseudtalelse

September 1974

Til vore palæstinensiske masser!

Til vore kæmpende masser i den arabiske nation!

Den nuværende egyptiske-israelske aftale udgør en vigtig og farlig begivenhed, dette nødvendiggør, at især den palæstinensiske revolution, men også de progressive og patriotiske kræfter i den arabiske nation, indtager en klar og ansvarlig holdning. En holdning, som definerer denne aftales karakter, følgerne af den og det patriotiske standpunkt imod den. Dette vil føre til udviklingen af et program, som sætter vore masser i stand til at imødegå den fare, som aftalen indeholder, og erkende perspektivet i den palæstinensiske og arabiske kamp.

De, som er tavse eller spreder illusioner, - de, som forhåbningsfuldt viger udenom at klarlægge denne situation, er uansvarlige. Sådanne positioner er igennem historien blevet fordømt af masserne, fordi sådanne positioner aldrig udgør det svar, der kan afværge konspirationer.

Vore palæstinensiske og arabiske masser har erfaret de manøvrer og tricks, som fulgte i Oktoberkrigens kølvand; de er ikke længere rede til at mobiliseres omkring vage og obskure programmer og standpunkter. På den anden side vil de bestukne og forræderiske arabiske ledere ikke se nogen hindring for at bifalde sådanne programmer.

Den sidste egyptisk-israelske aftale har som aldrig før gjort følgende facts krystalklare:

1. Enhver løsning af den arabisk-israelske konflikt der er baseret på FNs Sikkerhedsråds Resolution 242 og forhandlinger indenfor dennes rammer, vurderet i lyset af det nuværende styrkeforhold, kan kun blive en forræderisk løsning, der tjener imperialistiske, zionistiske og reaktionære interesser. En sådan løsning vil åbne for konsolidering af Israels nuværende eksistens,

den vil åbne området for USA-imperialismens hegemoni. Den vil underminere de positioner, de arabiske masser har vundet, igennem at styrke de reaktionære og kapitulationistiske regimer i området.

Alt dette er blevet klart bevist, og levner ingen mulighed for polemisk diskussion.

2. Det er ikke muligt at opnå en 'foreløbig patriotisk løsning' gennem deltagelse i de eksisterende former for 'løsninger', hvadenten de er resultat af Genevekonferencen eller opnåes på anden måde.

De, som har postuleret muligheden af en 'foreløbig patriotisk løsning' under de nuværende betingelser, er stillet overfor at gøre op med dette standpunkt på ansvarlig vis i lyset af de sidste par års praktiske erfaringer.

3. Alliancen er opstået mellem de reaktionære kræfter og nogle patriotiske palæstinensiske og arabiske kræfter igennem de sidste par år. Den alliance, som har fremført et belejligt dække for det ægyptiske regimes forræderi. Den har endvidere fremhjulpet konsolideringen af de reaktionære regimer, den har udgjort et dække over disses konspirationer med USA-imperialismen. Den har på den anden side udgjort en faktor i svækkelsen af enheden i de arabiske og palæstinensiske patriotiske kræfter.

Resultatet af de sidste par års begivenheder er en desorganisering af de patriotiske kræfter og en konsolidering af den imperialistiske-reaktionære lejr.

De patriotiske kræfter som er ærlige over for sig selv og overfor masserne må på ny vurdere udviklingen igennem de sidste par år. Formålet med et sådant tilbageblik er modigt og klart at udlede de erfaringer og indtage de positioner, som gør det muligt for disse kræfter aktivt at mobilisere masserne i revolutionens forsvar og i dens udvikling mod realiseringen af dens historiske sejr.

Vi i PFLP erklærer hermed, at vi fuldt og ærligt er forberedt på at imødekomme enhver nyvurdering, hvis resultat bliver en klarlæggelse af massernes revolutionære vej.

PFLP erklærer hermed, at vi vil fortsætte kampen med alle dens anstrengelser, som en del af Den Afvi-

sende Front, för ansvarligt at behandle spørgsmålet om den palæstinensiske nationale enhed. Nu er tiden inde til dannelsen af en fælles platform og til at definere det virkelige indhold i denne enhed.

Nu da situationen er afklaret og ikke levner mulighed for illusioner, kræver vi af PLO's lederskab en total og endelig holdning til linien i de nuværende forhandlingsløsninger, og dermed en tilbagevenden til en klar kurs: kampen for at sætte 'løsningen' ud af kraft, kampen for revolutionens fremgang. Denne linies formål er at forene de palæstinensiske masser på et fælles politisk og militært program, der er baseret på den palæstinensiske revolutions og de palæstinensiske massers styrke, og på alliancen med de patriotiske og progressive arabiske kræfter. Vi afkræver PLO-lederskabet et brud med den reaktionære saudis-ægyptiske akse, en eskalering af kampen mod den zionistiske fjende for befrielsen af hele det palæstinensiske territorium, i nær alliance og samarbejde med de socialistiske lande.

PFLP vil som en integreret del af Den Afvisende Front ikke spare nogen anstrengelser for at realisere dette. Men det må samtidigt stå klart, at den palæstinensiske nationale enhed ikke kan baseres på en afvisning af 'løsningen', med den begrundelse, at 'den ikke indbefatter det palæstinensiske folk og PLO'. Betragtes en delløsning som kriminel, er en total løsning det blot endnu mere.

Dette standpunkt afkræves også det syriske regime. Vore masser vil kraftfuldt stå bag en politisk position, som afviser de nuværende 'løsninger', de vil ikke tillade, at de lejlighedsvis udnyttes i kapitulationistiske kræfters håb om at gøre den forræderiske 'løsning' total.

Vore syriske masser står overfor at klarlægge en radikal afvisende holdning til alle former for 'løsninger', en holdning der vil omforme Syrien til en kæmpende enhed, der kan aftvinge Israel en tilbagetrækning fra Golan uden syriske indrømmelser.

Det er alle progressive kræfters opgave, at deltage i denne proces.

De patriotiske og progressive arabiske regimer, ligesom de anti-imperialistiske kræfter i hele det arabiske område, står overfor at skabe de betingelser, der sætter

'den nordlige front' i stand til at overkomme alle 'løsningers' faldgrube. De står overfor at eskalere den kontinuerlige væbnede kamp mod den zionistiske fjende og give Syrien en grænseløs støtte i fortsættelsen af kampen. I en sådan situation vil de ægyptiske masser ikke forblive uberørt. De ægyptiske masser vil gøre Sadat og hans 'løsning' til et irrelevant øjeblik i det ægyptiske folks kamphistorie i den nyere tid.

Vi har hos os alle forudsætningerne for at sejre.

Lad enhver kraft, ethvert regime, ethvert lederskab stå ansigt til ansigt med deres historiske ansvar i denne kritiske fase i vores historiske befrielseskamp.

**LEVE DEN PALÆSTINENSISKE REVOLUTION
LEVE DEN ARABISKE SOCIALISTISKE REVOLUTION**

PFLP trækker sig tilbage fra PLO's eksekutivkomite

November 1974, presseudtalelse

PFLP erklærer herved, at den trækker sig ud af PLOs eksekutivkomite.

Vi har gjort dette for ikke at være medansvarlige for den historiske afvigelse, som PLOs lederskab går ind for, for at fortsætte vores kamp blandt masserne, for at ændre denne afvigelse, og for at udtrykke massernes vilje og påtvinge det lederskab, som viser sin underdanighed overfor de reaktionære og kapitulationistiske regimer den korrekte revolutionære linie.

PFLP har udelukkende taget dette skridt efter alvorlige forsøg på at styrke den nationale enhed på dette stade på et klart politisk grundlag. Efter disse alvorlige og samvittighedsfulde forsøg på at få PLOs lederskab til at følge den revolutionære linie, efter alvorlige forsøg, på at advare PLOs lederskab mod fortsat at følge den afvigende og underdanige linie; efter dette kan PFLP ikke forblive indenfor eksekutivkomiteen og bære ansvaret for den farefulde, gradvise afvigelse, der finder sted. De umiddelbart iøjnefaldende kontakter med amerikanerne, som vi fornylig har været istand til at kunne bekræfte, og den vildledende politik, der har været ført overfor vore masser, sigter mod, at bringe dem i en position, hvor de dag for dag vil synke ned i den imperialistiske sump af en 'løsning' planlagt af USA-imperialismen, den arabiske reaktion og kapitulationisterne. Denne politik sigter mod at nå frem til 'løsningen' gradvist og diskret, skridt for skridt, sådan at vore masser ikke vil kunne se graden af afvigelsen, som araberne og palæstinenserne vil følge.

Vi er overbevist om, at den 'løsning' der forberedes nu, ikke kan være andet end en likvidatorisk, imperialistisk plan, som vil medføre at USA-imperialismens indflydelse i området øges og som vil garantere 'Israels' fremtidige sikkerhed og stabilitet. Vi er overbeviste om, at der i nogen tid har været alvorlige anstrengelser i gang for at trække PLO ind som part i denne likvidatoriske, imperialistiske plan for at garantere, at de nye

betingelser vil kunne fastholdes længst muligt. Disse forsøg skal også dække over den kapitulationistiske stilling, som visse arabiske regimer indtager. Det står klart for os, at PLOs lederskab indvilliger i at være en del af denne »løsning« og endog kæmper hårdt for ikke at miste en sådan rolle.

I lyset af disse forklaringer og fakta, har PFLP kun én vej: at adskille sin politiske linie så klart som muligt fra den kapitulationistiske linie som PLOs lederskab står for. PFLP vil kæmpe blandt masserne for sin politiske linie; vil afsløre ethvert skridt mod afvigelse og vil afsløre ethvert taktisk bedrag, som forsøges af de kapitulerende kræfter, der prøver at fremlægge tilbageskridtene som sejre; i særdeleshed deltagelsen i Geneve-konferencen, som var det en stor sejr for vores folk og vores sag.

Af disse grunde er det yderst vigtigt, at vi fremkommer med vores grunde til at trække os ud af PLOs eksekutivkomite, for at forholdene klart skal fremgå, og sådan at vi kan fortsætte vore fredelige forpligtelser med at opstille den revolutionære vej for massebevægelsen:

Efter oktoberkrigen opstod nye arabiske og internationale betingelser, der åbnede for en såkaldt politisk løsning af den arabisk-israelske konflikt. USA var mest ivrig for at få denne »løsning« i stand, og fæstede i første omgang sin lid til den saudiarabiske og ægyptiske reaktions godkendelse.

Det var den palæstinensiske revolutions pligt at fremlægge en præcis analyse af denne situation overfor de palæstinensiske masser, en pligt at afsløre dens resultater, og at vise enhver at vores revolution er ledestjernen for millioner af araberes kamp i stedet for at være et dække over deres ledes kapitulation.

PFLP har siden afslutningen på oktoberkrigen, da den imperialistisk-likvidatoriske sammensværgelse trådte tydeligt frem - krævet at den palæstinensiske revolution fremsætter sine analyser af den nye politiske situation, sin opposition til den likvidatoriske løsning, og at den ikke vil tillade at PLO bliver brugt som en paraply, der skal dække over visse arabiske regimer. Man kunne have forventet at den palæstinensiske revolution skulle afsløre sandheden omkring Geneve-kon-

ferencen og sandheden om de resultater, den vil føre til; ligesom den stillede sig udenfor den likvidatoriske »løsning«, for at fortsætte mobiliseringen af masserne.

Den palæstinensiske revolutions store værdi ligger i, at den er eksemplet på, hvordan de arabiske masser gennem væbnet kamp og folkekrig kan overvinde modsætningerne til deres fjender i stedet for at kapitulere.

Ved at fastholde deres ikke-tagen-stilling-til-freds-konferencen mistede PLO muligheden for at få effektiv indflydelse i palæstinensiske, arabiske og internationale kredse.

Op til det palæstinensiske nationalråds 12. kongres i Cairo i juni 1974 talte PLOs ledelse om vigtigheden af national enhed især på dette stadium af revolutionen. PLO gjorde det også klart, at den var rede til at ændre sin ikke-tagen-stilling-position til en afvisende holdning (midlertidigt) til deltagelse i fredskonferencen Geneve. På det tidspunkt benyttede man en fordækt »taktik« som sigtede mod at vise de afvisende kræfter, at de kendte sandheden om denne likvidationistiske løsning, men de ønskede at undgå den gennem snedig taktik istedet for åben konfrontation. På dette tidspunkt, og udfra en ansvarlig holdning for ikke at miste nogen muligheder for national enhed, besluttede PFLP af udnytte denne chance og prøve dens resultater. Således accepterede vi 10-punkts programmet, skønt det repræsenterede et kompromis, en svag form for national enhed. Selv da, meddelte vi vor egen opfattelse af dette program, dvs at det forkaster Geneve-konferencen og placerer PLO udenfor den likvidatoriske løsning.

Efter den 12. samling i det palæstinensiske nationalråd blev det klart hvad der lå bag det kapitulationalistiske lederskabs tilslutning til 10-punkts programmet. De betragtede det som en legitim tilladelse til at følge afvigelsesnes og kapitulationens veje. De gav deres egne fortolkninger af 10-punkts programmet, en fortolkning der er imodstrid med PLOs charter og resolutionerne fra det nationale Råds møder inklusive det 11. og 12. møde.

Tricket blev afsløret, og hvad mere var, det blev af-

sløret, at de kapitulationistiske kræfters taktik sigtede imod at vildlede de kæmpende kammerater og masserne, ikke fjenden.

Vi fortsatte med at kæmpe indenfor PLO og dens eksekutivkomite for at fastholde den rigtige forståelse af det nationale charter og det Nationale Råds resolutioner. Men lidt efter lidt blev det helt klart, at PLOs ledelse var helt involveret i denne »freds«-løsning, og ønskede under dække af snak gradvist at følge afvigelsens proces for at kunne stille masserne overfor et fait-accompli.

PLO begyndte at fremføre sin mulige deltagelse i Geneve konferencen (sammensværgelsen) som en stor sejr over Jordan og Israel. På et eksekutivmøde, blev det besluttet at forhandle med det Jordanske lakajregime, hvis dette anerkendte PLO og Cairoaftalerne fra 1970. Disse Cairoaftaler stoppede ikke regimet i dets forsøg på at likvidere modstandsbevægelsen i september 70 og i 71, - men sådanne erfaringer tages ikke i betragtning. (afsnittet forkortet).

Kort tid efter den 12. samling i nationalrådet, og den efterfølgende politiske afvigelse, som sidestillede PLO med de kapitulationistiske regimer, blev det ægyptisk-jordanske kommunikue udsendt. Dette var et hårdt slag i ansigtet på dette lederskab og dets politiske linie.

Offentliggørelsen af dette kommunikue gav PLO-ledelsen lejlighed til en ny stillingtagen med hensyn til deres politik siden oktoberkrigen, og specielt siden Nationalrådets møde.

PLOs lederskab forbiså og afviste dette memorandum og fortsatte deres hidtidige politik. Det begyndte at betragte kampen, ikke som en kamp mod den likvidatoriske-imperialistiske løsning, for at fortsætte den palæstinensiske og arabiske kamp, men som en kamp for størrelsen af dets andel i 'løsningen' vis-a-vis det jordanske lakajregime.

Dette PLO-lederskab anstrenger sig for at fremstille kampen som værende en kamp mellem Israel og Jordan på den ene side og det selv på den anden. Derfor har de ret til at indgå alle slags alliancer og alligevel opnå massernes støtte. Vi erklærer kategorisk, at dette

er en farlig forvrængning af kampens karakter og en forkert anskuelse af modsætningerne.

Kampen fortsætter stadig med Israel, Jordan, den arabiske reaktion, imperialismen og de kapitulationistiske kræfter på den ene side, og de palæstinensiske og arabiske masser på den anden. Ingen magt er i stand til at skjule denne kendsgerning for masserne.

De palæstinensiske masser ønsker ikke at PLO skal vinde dets kamp mod det reaktionære Jordanske regime indenfor 'løsningens' rammer, for at konkurrere med den jordanske lakajkonge om, hvem der skal forhandle med den israelske fjende.

Samtidig er vi sikre på, at PLO-lederskabet, skønt det har benægtet det, har haft hemmelige forbindelser med USA (folkets fjende); vi har fremlagt vores oplysninger for centralkomiteen på dets sidste møde, og nu fremlægger vi det for masserne.

I betragtning af dette, hvordan kan vi da fortsætte med at bære ansvaret indenfor eksekutivkomiteen.

- Opsigelsen af vort medlemskab i eksekutivkomiteen er en nødvendighed.

(forkortet)

PLO's tilbagetog

December 1974, PFLP-Bulletin

»Skønt vi værdsætter FN's anstrengelser og den moralske og politiske værdi af FN's resolutioner, har vi ingen illusioner om den politiske effekt«

Amilcar Cabral

Det er enhver national befrielsesbevægelses ret at vælge alle veje til at propagandere for deres sag og deres folk. Derfor er det ikke Yassir Arafats optræden i FN, som må afvises som sådan. Tværtimod, det påpeges, at den kraft, der har bragt PLO frem i FN, nemlig den væbnede kamp, er hovedsagen til den diplomatiske succes. Derfor hævder vi, at det er den samme kraft, som ikke må fornægtes i kampen for at fremme og udvikle den palæstinensiske befrielsesbevægelse.

Det er indlysende for alle, at vi idag står ved en korsvej. Vi er konfronteret med vanskelige forhindringer, som kun kan overkommes gennem klar tænkning og forståelse af vores ansvar overfor at anvende vores massers potentielle, at udvikle en virkelig massebevægelse.

Hvad er de historiske omstændigheder, som har muliggjort, at Arafat og PLO paraderer som ledere af det palæstinensiske folk? De nuværende omstændigheder, med en sekundær sejr overfor den reaktionære, imperialistiske og zionistiske strategi?

Fremkomsten af Feisal-Sadat-aksen er baseret på opløsningen af den arabiske progressivitet og udviklingen af en stærk arabisk højrefløj. I lyset af oktoberkrigens resultater, har den reaktionære akse forsøgt at løse den såkaldte Mellemøstkonflikt ved åbenlyst at identificere den nationale politik med de imperialistiske interesser i området. Alle nødvendige skridt er blevet taget for at gøre sådan, og bliver taget for at modstå revolutionens bølge og bane vejen for den kapitalistiske udvikling. I praksis betyder det, at den imperialistiske strategi i Mellemøsten er formidlet gennem den »uhellige« alliances programmer, Israel, Iran og Saudiarabien (Sadat).

Hvor de sidste har erklæret en hellig modstand mod

zionismen, mener de i virkeligheden, at en løsning med Israel er en nødvendighed for at forpurre den revolutionære udvikling i det østarabiske område og i Den arabiske Golf. Hvad mere er, Sadats strategi er baseret på en tilflydende oliekapital fra Saudiarabien og en øget indtrængen af imperialistisk kapital. Dette skaber stabiliseringen i det østarabiske område, hvor Saudiarabien insisterer på forhandlinger mellem Ægypten, Syrien og Israel.

Der er allerede taget visse skridt, strækkende fra troppeadskillelsesbeslutninger til Sadats faktiske anerkendelse af Israels ret til eksistens, som en zionistisk, ekspansionistisk formation - en åbenlys benægtelse af palæstinensernes ret til selvbestemmelse. Der ikke blot trænges til palæstinensisk deltagelse, men det er en nødvendig del af succesen for ovenstående strategi.

Det er blevet klart, at Sadat og Feisal efter oktoberkrigen indledte en diplomatisk offensiv for at opnå international anerkendelse af et respektabelt PLO. Denne offensivs succes afhang fuldstændig af, at PLO afklædte sig sit revolutionære indhold og fremstod som en nydelig indpakket moderat organisation, der var villig til på et eller andet tidspunkt i den nærmeste fremtid at afsværge den væbnede kamp - den revolutionære vej. Oprindeligt blev dette opnået ved at Arafat og Hawatmeh accepterede den planlagte Palæstinastat (Vestbredden og Gaza), mens de kamuflerede deres tilbagetog med at betegne det national autoritet.

Da nu engang tilbagetogets proces var begyndt, blev små sejre som PLOs optagelse i FAO (FNs organisation for ernæring og landbrug) og UNESCO afbildet som strategiske sejre, og ikke som det de var, småkrummer til PLO for deres opgivelse af den revolutionære vej, den faktiske pris for disse 'sejre'.

Så kom det arabiske topmøde i Rabat, hvor PLO, ledet af Arafat, opnåede respektabilitet og blev officielt erklæret som det palæstinensiske folks legitime repræsentant. Hussein overdrog Vestbredden til PLO, da Feisal lovede ham 300 mill. til at udvikle og opruste Jordan. Til gengæld afstod Arafat fra ethvert forsøg på at afsætte Hussein - dette blev grundlaget for forbrødringen mellem Hussein og PLO.

For nylig opfordrede - i december 1974 - Abou Lutuf

(chef for PLOs politiske komite) og PDFLPs blad al Hurriya til en snarlig afholdelse af et arabisk mini-topmøde (Ægypten, Syrien, Jordan og PLO). Dette er klart i modstrid med modstandsbevægelsens identifikation af Hussein som en del af fjenden og den hidtidige politik: ingen forhandling eller forbrødring med Hussein, hvilket var et hovedpunkt i 10-punktsprogrammet fra det Nationale Råds samling i juni 1974. Det må noteres, at mini-topmødet er den scene, hvor PLO-lederskabet og Husseins forbrødring skal fastslås.

Efter at man afklædte PLO dets revolutionære indhold, overrakte Feisal på vanlig kongelig maner Arafat 50 mill. for at fremskynde PLOs tilbagetog og stoppe munden på PLO mht angreb på reaktionens fremmarch i Den arabiske Gold. En journalist på New York Times fangede kernen i udviklingen: 'Han pacificerede palæstinenserne for et øjeblik ved at overlade dem den metafysiske ret til at løse deres fremtid'. (New York Times, den 8. december 1974).

Efter at have udråbt Arafat til konge, var det næste træk i det taktiske spil, at den arabiske reaktion skulle overbevise imperialismen om nødvendigheden af at anerkende PLO, hvor imperialismen derefter skulle presse Israel til at følge samme kurs.

Abaron Yariv erklærede i juli 1974, at Israel muligvis ville forhandle med PLO hvis den forsværgede terrorismen og accepterede Israels ret til at eksistere. (Skønt han fik en næse, er betydningen af denne udtalelse klar). Den israelske ambassadør i Washington indrømmede senere åbent, at USAs pres på Israel er begyndt at gøre sig gældende. Hans erklæring blev fremsat efter at USAs ambassadør i FN, John Scali, udtalte: »De palæstinensiske interesser må bevæges ind i forhandlingsprocessens given og tagen«.

Drivkraften i tilbagetøget, først igangsat accelererer nødvendigvis, og hovedkræfterne i denne proces i den førnævnte reaktionære Feisal-Sadat.akse, hvis strategi siden Rabatmødet kan opsummeres som følger:

1. anvendelse af pression overfor USA for at få dets anerkendelse af PLO, gennem på sober måde at påminde USA om olievåbnet og muligheden, hvor fjerne de end er for fremtidige prisfald.
2. Holde Sovjetunionen udenfor gennem en total til-

- kobling af arabisk politik til den imperialistiske.
3. Forsøg på at sikre yderligere israelsk tilbagetrækning fra Sinai og Golan.

Hvad angår punkt 1, har Ismail Fahmi, ægyptens udenrigsminister, erklæret, at efter israelsk tilbagetrækning fra de i 1967 besatte områder og etableringen af en Palæstinastat, må Israel betale erstatninger til palæstinenserne for de sidste 26 år. På denne måde har han gentaget Ægyptens anerkendelse af den zionistiske stat, samt gået imod palæstinenserens ret til at vende hjem til deres land fra før 1948. Som en del af det taktiske forhandlingsspil, stillede han som forslag en standsning af jødisk immigration.

Det, der er vigtigt er, at Arafat ved at handle i overensstemmelse med Feisal-Sadat-aksen, reelt er igang med at give afskald på folkets ret til befrielse og selvbestemmelse - prisen for, at Arafat blev udråbt som leder. Denne udvikling tvinger PLO til at opgive sine oprindelige mål: befrielsen, implicit ved at gå med til sameksistens med Israel.

Hvad angår punkt 2, har Sadat allerede før Bresjnevs besøg i Ægypten, offentligt erklæret sin fulde tillid til Kissingers tidligere udtalte løfter.

Hvad angår punkt 3, kan Yigal Allons skitse af Israels strategi under hans Washington besøg, belyse nogle ting. (12.12.74). Strategien er opsummeret i det følgende:

1. En styrkelse af de israelske væbnede styrker og drage lære af oktoberkrigen, samt at forberede sig på enhver tænkelig udvikling.
2. Et forsøg på »fred« og mulighederne for at opnå en aftale med de omkringliggende arabiske lande.

For det første er både Israel og Sadat interesseret i forhandling. For det andet, vil Israels urokkelige holdning overfor PLO blive formindsket, efterhånden som Feisal-Sadat-aksen yderligere formår at fjerne det revolutionære indhold i PLO. Dette kunne ske ved en oprettelse af en provisorisk palæstinensisk regering inden for den nærmeste fremtid, hvis medlemmer kunne være »distingverede« palæstinensere uden revolutionær fortid. Som det fremgår af vores analyse, vil PLO blive

en del af et hold, som etableres af det arabiske topmøde i Rabat (Ægypten, Syrien, Jordan og PLO), og som sådan vil det politiske grundlag for deres deltagelse, være indenfor rammerne af den arabiske kapitulation, ledet af den reaktionære Feisal-Sadat-akse.

Ved at opnå »respektabilitet«, vil PLO og Arafat lidt efter lidt overgive sig på Yariivs betingelser, og Israel ville, omend ikke uden uro, anerkende en bourgeoisiorienteret PLO, ved at trække sig ud af sin »aldrig nogensinde« politik, som minder om Thieus »aldrig« til forhandlinger med nordvietnameserne og PRG.

Hver »sejr« som erklæres af PLO, er i virkeligheden kun et skridt længere hen mod den overvågede stat, dvs. palæstinenserne kirkegård.

Vores opgave må nu være at skelne mellem visse diplomatiske sejre og udnyttelsen af disse, for at accelerere tilbagesogsprocessen. Der er kun een vej: at udvikle vores kamp i de besatte områder; at danne en jordansk-palæstinensisk enhedsfront og en bredere arabisk front - ikke kun for at befri Palæstina, men også for reelt at underminere den reaktionære Feisal-Sadat-akse.

PLO - ikke sprængning men skærpelse af den politiske kamp

December 1974, Falastin Bulletin 13

Striden indenfor paraplyorganisationen PLO har nået en ny fase efter PFLPs, PFLP General Commands og ALFs udtrædelse af eksekutivkomiteen. Før udtrædelsen udsendte disse organisationer et fælles kommunikue, hvori det krævedes, at PLOs eksekutivkomite dels fulgte beslutningerne taget på det Nationale Råds møde i Cairo, dels startede en *åben* diskussion af den politiske linie. Ifølge Den Afvisende Front er grundlaget for en fastholden af forhandlingslinien bortfaldet, og dette begrundet det ultimative krav om en klar stillingtagen imod 'freds'forhandlingerne. Udtrædelsen er en følge af, at dette krav ikke blev efterkommet, men denne handling må ses som en del af den politiske kamp i PLO og ikke som en splittelse af PLO på nuværende tidspunkt. Den Afvisende Front har ikke brudt definitivt med PLO, dvs den er stadig repræsenteret i Centralkomiteen og det Nationale Råd, som er de øvrige besluttende organer, samt i PLOs 'arbejdende' organer: Planlægningscentret, undersøgelsescentret osv. Udtrædelsen af eksekutivkomiteen betyder, at Den Afvisende Front ikke vil være ansvarlig for den nuværende politiske linie, som PLOs ledelse følger i forholdet til de arabiske regimer og 'freds'forhandlingerne, og vil igennem at markere en afstandtagen til den politiske linie på denne måde vise 'kapitulationisterne' i PLO omfanget og styrken af de kræfter, som ikke kan gå ind for den palæstinensiske befrielsesbevægelses deltagelse i 'freds'forhandlingerne. Dette skridt vil rejse kravet om en politisk stillingtagen indenfor al Fatah, al Sa'iqa og PDFLP, idet disse organisationer også indeholder kræfter, som støtter Den Afvisende fronts politiske linie, og derved bliver udtrædelsen et forsøg på at fremtvinge den politiske stillingtagen, som PLOs ledelse har afvist, og en afsløring af ledelsens manipulationer. I denne forbindelse skal nævnes, at der i begyndelsen af august måned afholdtes kongres i den palæstinensiske Studenterunion, i kvindeunionen og i arbejderunio-

nen. Studenterunionen og kvindeunionen har præcist og klart udtalt deres støtte til Den afvisende Fronts politiske linie, arbejderunionen har udtalt en støtte til det 10-punkts program, som blev vedtaget på det Nationale Råds møde i Cairo, men samtidig understreget at resolution nr. 242 eller 'en international ramme' som ligner, under alle omstændigheder er uacceptabelt som forhandlingsgrundlag, samt understreget vigtigheden og nødvendigheden af, at fortsætte den væbnede kamp. Arbejderunionen placerer sig således hverken i Den Afvisende Front eller blandt 'kapitulationisterne'.

'Freds'forhandlinger - en progressiv arabisk front?

Inden det Nationale Råds møde i Cairo udsendte Palestine Research Center et dokument, der repræsenterer de forskellige synspunkter mht. den palæstinensiske befrielsesbevægelses deltagelse i 'freds'forhandlingerne. Argumentet for deltagelse i forhandlingerne baseres på denne opfattelse af styrkeforholdet i Mellemøsten:

At oktoberkrigen er en sejr for Ægypten og Syrien og dermed for hele den arabiske 'nation'; at dette styrker de arabiske staters positioner i forhandlingerne. At en fælles arabisk front bestående af Syrien, Ægypten (Jordan? - er uklart i dokumentet) og den palæstinensiske befrielsesbevægelse støttet af Sovjetunionen er i stand til at opnå omfattende indrømmelser fra den anden front, USA og Israel. Derfor kan palæstinenserne ved deltagelse i forhandlingerne opnå positive resultater, og det ændrede styrkeforhold vil garantere disse resultaters gennemførelse. Med den klar fornemmelse af, at denne vurdering af styrkeforholdet er så optimistisk (for at anvende den pæneste betegnelse) at det grænser til fantasier og luftkasteller fortsættes argumentationen: deltagelse i forhandlingerne vil betyde, at USA, Israel og alle de arabiske stater må anerkende PLO som den eneste retmæssige repræsentant for det palæstinensiske folk, dette vil være en stor taktisk sejr og derfor grund nok til at deltage, eftersom deltagelse i forhandlingerne jo ikke er ensbetydende med, at en politisk løsning bliver vedtaget, forhandlingerne kan jo bryde sammen ...

Som modstykke til den optimistiske vurdering af forhandlingsmulighederne fremsættes en pessimistisk vurdering af den palæstinensiske befrielsesbevægelses muligheder, hvis den nægter at deltage i forhandlingerne: det palæstinensiske folk vil ikke kunne modstå de forsøg på likvidation, som er en nødvendig del af en 'fredelig' løsning, idet de arabiske staters støtte til befrielsesbevægelsen vil ophøre. Alligevel mener 'kapitulationisterne' at de samme arabiske stater vil støtte dannelsen af en palæstinensisk stat, som ikke er en definitiv løsning, men et trin på vejen til befrielsen af *hele* det besatte hjemland. Dette betyder, at de arabiske regimer vil støtte en »statsdannelse« som sikrer den fortsatte mobilisering af det palæstinensiske folk, trods den zionistiske stats, det reaktionære jordanske regimes og imperialismens absolut modsatte interesser.

Argumentationen indeholder åbenlyse modsigelser, hvis man skal tage 'kapitulationisternes' udsagn alvorligt, om at den palæstinensiske befrielseskamps strategiske mål: befrielsen af *hele* det besatte palæstinensiske territorium stadig fastholdes. Men modsigelserne forsvinder ganske, hvis der i virkeligheden er tale om en afvigelse fra befrielseskampens strategiske mål, en afvigelse der adskiller det palæstinensiske spørgsmål fra den arabiske revolution. Det er et faktum, at dannelsen af 'Palæstina' staten kan tilfredsstille dele af det palæstinensiske borgerskabs og småborgerskabs interesser, ligesom det er et faktum at dens klasse-mæssige interesser er sammenfaldende med borgerskabet og småborgerskabet i de arabiske stater. I dette perspektiv bliver henholdsvis den optimistiske vurdering af de arabiske staters vilje og mulighed for at støtte den palæstinensiske befrielsesbevægelse i 'freds'forhandlingerne og undervurderingen af det palæstinensiske folks muligheder for at fortsætte kampen (herunder en total forbigåelse af muligheden for at samarbejde med de progressive arabiske kræfter) til klar tale.

Dette bliver fremført af Den Afvisende Front i sammenhæng med en ganske anden vurdering af styrkeforholdet i Mellemøsten: at styrkeforholdet har ændret sig efter oktoberkrigen, men ikke til fordel for den *arabiske nationale bevægelse*, tværtimod til fordel for imperialismen og de reaktionære arabiske kræfter. At der ikke

er tale om en fælles arabisk progressiv front, der ved forhandlingsbordet beslutsomt bekæmper de imperialistiske-zionistiske planer.

De faktiske begivenheder har placeret forestillingerne om en fælles arabisk front i fantasiernes verden. Forhandlingerne om troppeadskillelser mv. mellem Israel og Ægypten, med USA som iscenesætter og aktiv part, dernæst mellem Israel og Syrien, har gjort sådanne forestillinger til tankespind. USA er interesseret i bilaterale aftaler mellem Israel og de arabiske regimer, og USA er i stand til at gennemføre denne plan. Det giver helt klare fordele: en endelig 'freds' aftale mellem Ægypten og Israel hindres ikke af det mere spegede forhold mellem Syrien og Israel, Sovjetunionen udelukkes fra en indflydelse på forhandlingsresultaterne, og det prekärrø spørgsmål om konkretiseringen af det palæstinensiske folks rettigheder hindrer hverken en 'freds' aftale med Ægypten eller Syrien, men bliver først et akut problem, når spørgsmålet om Vestbredden skal behandles. Den tid - de sorger!

Imens kan USA; Israel og de arabiske regimer jo håbe på og hjælpe med til at ledelsen i PLO gennem sin forhandlingsiver og kapitulationspolitik skaber forvirring og usikkerhed indenfor de palæstinensiske rækker og sætter enheden i den palæstinensiske befrielsesbevægelse på spil. Samtidig kan Sadat og Assad legitimere deres deltagelse i 'freds' forhandlingerne overfor de ægyptiske og syriske masser gennem at henvise til, at palæstinenserne jo også vil deltage, og at det er PLO der skal forhandle om det palæstinensiske spørgsmål - selvfølgelig med Sadats og ASSads moralske og politiske støtte. Det er altså ikke ganske uforpligtende at acceptere en invitation til forhandlingsbordet, hvilket 'kapitulationisterne' hævder, tværtimod er de forhandlingsivrige kræfter i PLO blevet et effektivt alibi for Sadat og ASSads egen kapitulationspolitik. En enig og samlet afvisning af 'freds' forhandlingerne fra den palæstinensiske befrielsesbevægelse ville styrke og støtte de anti-zionistiske og anti-imperialistiske kræfter i de arabiske stater, de kræfter som både på kort og på langt sigt er det palæstinensiske folks virkelige allierede.

PLO - det palæstinensiske folks legitime repræsentant

I de mange argumenter for og imod PLO's deltagelse i 'freds'forhandlingerne spiller spørgsmålet om anerkendelsen af PLO en stor rolle. 'Kapitulationisterne' fremfører, at USAs og Israels anerkendelse af PLO og de arabiske staters anerkendelse af PLO vil være en taktisk sejr, og at dette kan opnås gennem at acceptere deltagelsen i 'freds'forhandlingerne. Dette rejser spørgsmålet: hvilken konkret og reel betydning ligger der i en anerkendelse af PLO, vil USA og Israel og de arabiske stater også anerkende et PLO, der ikke vil deltage i 'freds'forhandlingerne? Dette spørgsmål bliver ikke besvaret af 'kapitulationisterne', mens Den Afvisende Front udtaler, at det ville være en styrkelse af den palæstinensiske befrielsesbevægelse, hvis en anerkendelse af PLO er en betingelsesløs accept af PLOs ret til fastlæggelse af strategien og midlerne i kampen for opnåelse af det palæstinensiske folks historiske rettigheder. Det er ikke en sådan anerkendelse, der er på tale, men en studehandel, hvor PLO til gengæld for en 'anerkendelse' vil blive tvunget til at holde udsalg af det palæstinensiske folks rettigheder.

Formelt har de arabiske stater - undtagen Jordan - anerkendt PLO som det palæstinensiske folks eneste legitime repræsentant. Reelt er denne anerkendelse intet. Syrien har anerkendt PLO og alligevel forbudt organisationer der er repræsenteret i PLO, at arbejde i Syrien. Dette forbud har eksisteret længe og omfatter netop de organisationer, der er en del af Den Afvisende Front. Trods Sadats gentagne udtalelser (bl.a. til det Nationale Råds møde i Cairo) om ægyptisk anerkendelse af PLO, udsender Sadat og Hussein efter et møde i august 74 et fælles kommunikue, som udtaler at PLO repræsenterer alle palæstinensere - *undtagen* palæstinenserne i Jordan og i den besatte del af Jordan, Vestbredden. Efter PLOs skarpe reaktioner på dette kommunikue - også fra 'kapitulationisternes' side, fordi dette kommunikue truede med at vælte hele grundlaget for den forhandlingsvillige politik - udsendte Feisal og Sadat et nyt kommunikue, som ganske vist ikke tog afstand fra det foregående, men igen omtalte PLO som

det palæstinensiske folks retmæssige repræsentant og snildt undgik specificeringer om, hvorvidt det gjaldt *hele* det palæstinensiske folk. Disse spillægterier har intet at gøre med en reel anerkendelse af PLO

Den nationale enhed

Gennemførelsen af de bilaterale forhandlinger, den tydelige koordinering af politikken mellem de reaktionære arabiske regimer og Ægypten har efter Den Afvisende Fronts mening klart demonstreret et ændret grundlag for 'kapitulationisternes' politiske linie. Alligevel fortsættes forhandlingspolitikken, hvilket er en farlig og sårbar position dels for den palæstinensiske befrielsesbevægelse, dels for de anti-imperialistiske kræfter i det arabiske område. Enheden i den palæstinensiske befrielsesbevægelse er en vigtig opgave og en stor opgave, men en sådan enhed kan kun etableres på et klart anti-imperialistisk og anti-zionistisk grundlag. Den principløse enhed er ensbetydende med at opgive den revolutionære befrielseskamp. Kampen i PLO er en kamp for en revolutionær enhed i den palæstinensiske befrielsesbevægelse, en kamp for den fuldstændige frigørelse fra den imperialistiske, zionistiske og reaktionære undertrykkelse og udbytning.

**NEJ TIL IMPERIALISTISK FRED
NEJ TIL PALÆSTINENSISK MARIONETSTAT
FORTSÆT DEN VÆBNEDE KAMP**

PLO - knæfald for imperialism - eller revolutionær enhed

Februar 1976, International Bulletin nr. 6

Udviklingen indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse kan kun vurderes ud fra spørgsmålet om skabelsen af en national enhed, som er i stand til at lede befrielseskampen frem mod den endelige sejr - total befrielse fra den imperialistiske udbytning og undertrykkelse.

Skabelsen af en sådan enhed må baseres på en fælles opfattelse af de tre hovedpunkter:

1. Styrkeforholdet i Mellemøsten, og de dermed forbundne muligheder for kampens udvikling.
2. Den langvarige folkekrigsstrategi som den eneste vej til den totale befrielse.
3. Forholdet mellem den palæstinensiske befrielseskamp og den arabiske revolution, dvs en stillingtagen til klassekampen i den arabiske verden, og hvilken betydning denne har for den palæstinensiske befrielseskamp.

Skærpelsen af den politiske kamp indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse siden Oktoberkrigen (1973) har vist sig at dreje sig om ovenstående grundlæggende punkter, og fronterne har efterhånden klart udkrystaliseret sig. På den ene side PLO-lederskabet og deres 'marxistiske' ideologer DFLP - de såkaldte »kapitulationister«, og på den anden side Den Afvisende Front, bestående af PFLP, PFLP-General Command, ALF og Popular Struggle Front.

Styrkeforholdet i Mellemøsten

Begivenhederne under og efter Oktoberkrigen nødvendiggjorde, at den palæstinensiske befrielsesbevægelse inddrog vurderingen af den politiske situation i Mellemøsten som helhed, og lod denne indgå i striden om den fremtidige strategi for befrielseskampen. Det var uhyre vigtigt med en afklaring af forholdet imellem den palæstinensiske kamp og den såkaldte arabiske revolution.

Allerede på det tidspunkt eksisterede der to klart modstridende vurderinger af styrkeforholdet: På den ene side vurderingen, at Oktober-krigen var en sejr for Ægypten og Syrien og dermed en sejr for hele den arabiske 'nation', at dette styrkede de arabiske regimers positioner i fredsforhandlingerne med Israel, hvilket Sinai-aftalen iøvrigt klart har demonstreret, og at de i en fælles front med den palæstinensiske befrielsesbevægelse ville kunne opnå omfattende indrømmelser, bl.a. muligheden for oprettelsen af et palæstinensisk »nationalt styre«.

Heroverfor stod på den anden side opfattelsen af, at Oktober-krigen ikke ændrede styrkeforholdet til den arabiske nationale bevægelses fordel. Tværtimod var USA-imperialismen blevet styrket i Mellemøsten, dels igennem styrkelsen af de reaktionære arabiske regimer, dels gennem højredrejningen af tidligere nationale regimer (Ægypten og i anden række Syrien).

Det betød, at forhandlinger udelukkende kunne foregå på imperialismens betingelser, dvs FN-resolution 242, der indebærer anerkendelsen af den zionistiske stat. Oprettelsen af et palæstinensisk »nationalt styre« ville derfor være ensbetydende med accept af et reservat for de palæstinensiske masser, og gennemførelsen af en forhandlingsløsning ville indebære likvideringen af den palæstinensiske revolution.

PLO tog ikke klar stilling for eller imod fredsforhandlinger, men PLO-lederskabets accept af den første opfattelse førte til en konkret politik, som lagde op til palæstinensisk deltagelse i fredsforhandlingerne.

PFLP, PFLP-General Command, og ALF trak sig ud af PLOs Eksekutivkomite (november 74) for ikke at være medansvarlige for lederskabets handlinger, som bl.a. indbefattede forhandlinger med Jordans Hussein, og som var et brud på 10-punkts programmet vedtaget på det palæstinensiske Nationalråds møde (juni 74).

Folkekrigens strategi

Folkekrigens strategi kræver i praksis at der udstikkes en klar politisk linie som grundlag for massernes mobilisering. Til trods for gentagne erklæringer om fortsæt-

telsen af den væbnede kamp, tager PLO-lederskabet ikke åben stilling til fredsforhandlingerne, hvilket virker direkte demobiliserende på de palæstinensiske masser. Gennem alliance med det syriske regime og forhandlinger med Hussein (og hemmeligt med USA) kæmper de i virkeligheden for repræsentation i Geneve-fredsforhandlingerne snarere end for Palæstinas befrielse.

Kun ved at udvikle den massemobilisering, der er nødvendig for at kampen kan fortsætte, og kun gennem en væbnet befrielse af området, kan styrkeforholdet ændres.

Den palæstinensiske befrielseskamp og den arabiske revolution

Den palæstinensiske befrielseskamp har altid været uløseligt forbundet med situationen i den østlige arabiske verden. Dels fordi Palæstina-spørgsmålet har været en katalysator for den arabiske nationale bevægelse. Dels fordi palæstinenserne eksil-situation har medført, at de palæstinensiske masser og befrielsesorganisationer uundgåeligt er blevet involveret i klassekampen i de arabiske lande, hvor de har slået sig ned. (Senest illustreret i Libanon).

Dannelsen af partisanorganisationer og eskaleringen af den væbnede kamp sidst i 60'erne betød et opgør med en tidligere periode, hvor ansvaret for Palæstinas befrielse hovedsageligt lå hos de arabiske regimer ... Men det, at de palæstinensiske befrielsesorganisationer selv tog ledelsen af kampen, betød ikke en umiddelbar afklaring omkring forholdet imellem den palæstinensiske befrielseskamp og den arabiske revolution.

I dag eksisterer der to linier omkring dette spørgsmål, som kommer til udtryk dels i en stillingtagen til Palæstinastaten og dels i forbindelse med de nuværende kampe i Libanon.

Palæstinastaten

Kapitulationisternes accept af en Palæstinastat på en del af de besatte områder kan kun gavne de nationale interesser hos det palæstinensiske borgerskab og dele af småborgerskabet. Men oprettelsen af en sådan stat indebærer likvideringen af den palæstinensiske mod-

standskamp, og dermed afskæres de palæstinensiske masser fra deres fælles kamp med de øvrige arabiske masser for at befri området fra det imperialistiske system.

På den anden side står Den Afvisende Fronts konsekvente nej til Palæstina-staten, som PFLP allerede udtrykte det i 1970:

»På trods af, at det palæstinensiske folk har været det første mål for det imperialistiske-zionistiske anslag, hvilket gør det nødvendigt, at det bliver fortroppen i kampen mod dette anslag, er den grundlæggende og væsentlige konflikt stadig konflikten mellem på den ene side den progressive arabiske befrielsesbevægelse og på den anden side fjendens lejr, der omfatter verdensimperialismen med USA i spidsen, zionismen og Israel såvel som den arabiske reaktion. Denne forståelse betyder i praksis, at Palæstinas befrielse er forbundet med massernes befrielse i det mindste i de arabiske lande, der støder op til Palæstina. Palæstina vil blive befriet af en bred progressiv national bevægelse, hvis basis er langt større end de palæstinensiske masser.« (cit. PFLP, Om den demokratiske stat).

Kampene i Libanon

Kampene i Libanon har leveret en klar illustration af de to linjer:

Falangisternes angreb i april 75 mod Den Afvisende Front var bevidst tilrettelagt ud fra en tilsyneladende korrekt opfattelse af modsætningerne indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse. Deres udtalelse om forskellen mellem »de gode« palæstinensere og »de onde«, spillede også kapitulationisterne, repræsenteret ved Yassir Arafat, lige i hænderne på falangisterne:

At dette ikke lykkedes skyldtes den enhed, der var tilvejebragt i den palæstinensiske modstandsbevægelses basis og dennes alliance med de libanesiske venstrekræfter. Arafat har spillet en dobbelt, tilsyneladende modsætningsfyldt rolle. På den ene side har han stået for en udtalt isolationistisk linie, som f.eks. da han ved slutningen af den første runde i kampen erklærede at PLO støttede alle libanesere og ikke ønskede indblanding i et internt libanesisk opgør. Senere da kampen

havde udviklet sig til en konfrontation mellem venstre og højre i Libanon, forsøgte han at bestemme kampens udvikling ved at indgå i gentagne våbenhvile-aftaler, hvor han opfordrede både palæstinensere og det libanesiske venstre til at holde sig i ro.

Denne dobbelte rolle hænger nøje sammen med PLO-lederskabets internationale diplomatiske offensiv. De gentagne uroligheder i Libanon, og palæstinenserens engagement i disse, er en torn i øjet på kapitulationisterne, som siden efteråret 74 har prioriteret kampen for international accept i FN i deres forhold til landene, og dialogen med de arabiske reaktionære.

Derfor har PLOs lederskab gennemgående arbejdet for våbenhvile og dialog med højrefløjen i Libanon uden hensyn til styrkeforholdet i kampen og om det var i de progressive kræfters interesser at kampen blev standset på et bestemt tidspunkt eller ej.

At Arafats forhandlinger har været ude af takt med den konkrete udvikling kan ses i og med at de libanesiske progressive kræfter og palæstinenserne (inklusiv kadrer fra Fatah, Arafats egen organisation) ikke overholdt våbenhvilen i de tilfælde, hvor det umuliggjorde massernes selvforsvar overfor højrefløjens gentagne angreb.

Den Afvisende Front

At den kapitulationistiske linie ikke har ført til voksende misforståelser imellem palæstinenserne og de libanesiske progressive kræfter, skyldes hovedsagelig Den Afvisende Fronts udmærkede samarbejde med disse kræfter.

Denne alliance baserer sig på forståelsen af, at den palæstinensiske befrielseskamp er en del af klassekampen i den arabiske verden - og at den palæstinensiske befrielsesbevægelse og den libanesiske progressive bevægelse er en nødvendig og gensidig garanti for deres eksistens i Libanon.

Det betød at i juni 75, da de fleste palæstinensiske kræfter trak sig ud af kampen, fortsatte Den Afvisende Front sin aktive deltagelse. I modsætning til Arafat gjorde man det klart, at et angreb på den libanesiske nationale bevægelse ville blive betragtet som et angreb

på Den Afvisende Front og omvendt, hvilket gjorde det umuligt for falangisterne at spille palæstinenserne og libanenserne ud mod hinanden.

National enhed

Den konkrete udvikling i Mellemøsten siden Oktoberkrigen har skabt nye betingelser for dannelsen af enhed indenfor den palæstinensiske befrielsesbevægelse.

Ægyptens indgåelse af Sinai-aftalen har dels sprængt myten om en fælles arabisk front som kan gennemføre palæstinenserens krav, dels gjort det klart at styrkeforholdet ikke tillader oprettelsen af et palæstinensisk national-styre på nuværende tidspunkt. Samtidig har Falangisternes angreb i Libanon gjort det klart, at indholdet i den imperialistiske »freds«-løsning er likvidering af den palæstinensiske modstandsbevægelse.

Under indtryk af disse begivenheder er forståelsen blandt de palæstinensiske masser for nødvendigheden af en fortsættelse af den væbnede kamp blevet væsentligt styrket, ligesom en stadig politisk mobilisering på en konsekvent afvisning af imperialistiske 'løsninger' knytter de palæstinensiske masser tættere og tættere sammen.

Linjerne trækkes op, og fortalene for oprettelsen af et Mini-Palæstina på Jordans vestbred tvinges til at afsløre deres egentlige intentioner. Og dette sker jo med al ønskelig tydelighed, uanset deres linie går direkte mod PLOs eget program. De kapitulationalistiske kræfter indenfor PLO fortsætter deres diplomatiske offensiv, som må forstås som et led i forsøget på at bane vejen til Geneve-forhandlingerne, eller som de indledende forsøg på at få den nødvendige internationale (reaktions) garanti for disse palæstinenserens gode hensigter.

Opgør i PLO

Der har længe været planer om afholdelsen af det 13. Nationalrådsmøde. Arafat udsatte det planlagte møde i maj for at afvente Sinai-forhandlingernes udfald (til trods for at møderne skulle afholdes årligt). Siden da er afholdelsen blevet forhindret af kampene i Libanon.

Programmet vedtaget på det 12. Nationalrådsmøde i

74 var et kompromis, og kan som sådan ikke danne basis for en reel national enhed. Betingelserne for at PLO kan fungere som det palæstinensiske folks legitime repræsentant (legitim over for sine egne masser) er, at den tager klar stilling til de imperialistiske »freds«-løsninger og hvordan de kan modstås.

Men opgøret kan komme til at foregå på forskellige måder.

PLO-lederskabets forsøg på at fungere som politibetjent overfor de palæstinensiske partisaner i Libanon indebærer faren for en direkte konfrontation, hvis PLO-lederskabet prioriterer fredsbevarelsen i en situation, hvor Den Afvisende Front finder det nødvendigt at genoptage kampen.

Det er ikke udelukket at højrekræfterne i Libanon igen går til angreb. Det er heller ikke udelukket at Israel indleder nye krigshandlinger, som kan forandre situationen.

Styrkeforholdet

Siden PFLP, PFLP-GC og ALF gik ud af PLOs eksekutivkomite, har disse organisationer udviklet en virkelig front, hvori Popular Struggle Front også indgår. Udgivelsen af et fælles blad og oprettelsen af et fælles informationsbureau understreger udviklingen af en fælles politisk linie.

Den Afvisende Fronts klarlæggelse af linien overfor den imperialistiske »freds«-løsning har også influeret på de andre organisationer. PFLP har længe forsøgt et samarbejde med Al-Fatah både militært og i forbindelse med den politiske mobilisering af masserne i flygtningelejrene. Dette samarbejde fungerer konkret i Irak og visse steder i Libanon. Det har vist sig at store dele af Al-Fatahs basis støtter Den Afvisende Fronts linie, men de vil blot ikke bryde åbent med deres lederskab. (Al-Fatahs lederskab har forhindret en politisk afklaring i organisationen, ved at forhindre sammenkaldelse af en kongres).

Den Palæstinensiske Nationale Front, som opererer i de besatte områder, har tidligere taget stilling for oprettelse af en Palæstinastat på Vestbredden. Nu har de

indset og forstår Den Afvisende Fronts kritik af PLO-lederskabet. Deres sidste officielle udtalelser nævner hverken Palæstinastaten eller 'et nationalt styre'.

PLO-lederskabet kan ikke tilsidesætte Den Afvisende Front politisk eller militært. Og hvis de forsøger at udmanøvrere Den Afvisende Front rent organisatorisk i sammensætningern af det 'Nationale Råd', vil PLOs status blive draget alvorligt i tvivl, selv som paraplyorganisation for den palæstinensiske befrielsesbevægelse.

kronologi

VI. Kronologi

5. februar 75 *Den arabiske Ligas Forsvarsråd i Cairo* diskuterer Libanons forsvarsbehov mod de gentagne israelske flyangreb på det sydlige Libanon.

26.-27. februar 75 Fiskeristrejke i *Saida* udvikler sig til massedemonstrationer og væbnet oprør, da hæren griber ind i strejken.

5. marts 75 *Al Fatah-enhed* angriber *hotel Savoy, Tel Aviv*. Rabin udtaler: »De vil blive straffet«.

6.-7. marts 75 *Marouf Saad* (sunni-leder i *Saida*) dør af de sår, han pådrog sig under massedemonstrationen. Begravelsen ledsages af generalstrejke og demonstrationer i *Saida, Beirut og Tripoli*. Dette fører til regeringskrise.

12. marts 75 Premierminister *Rashid Sohl* forsøger at berolige de progressive kræfter og den muhammedanske befolkning ved at foreslå omstrukturering af hæren, så der kan optages flere muhammedanske officerer.

21. marts 75 *Syrisk* forslag om fælles militær-kommando accepteres af PLO-ledelsen.

13. april 75 *Falangisterne* likviderer 27 palæstinensere, der er på vej hjem til *Tel-al-Zaatar* lejren i bus fra demonstration arrangeret af *Den Afvisende Front*.

13.-14. april 75 Koalition af progressive grupper kræver afvæbning af *Al-Kataeb*, og deres udelukkelse fra indflydelse i parlamentet.

14. april 75 Den arabiske Ligas generalsekretær *Riad* lægger pres på PLO om tilsagn til »freds«-løsningen. - angreb på falangist-kontorer i *Beirut*, sammenstød og uro i *Saida og Tripoli*. Arbejderne starter generalstrejke i solidaritet med palæstinenserne.

14.-15. april 75 Kampe i *Beirut* områderne: *Chiya, Ain-Rummaneh, Dekwaneh, Tel-al-Zaatar*, hovedsagelig mellem den afvisende front og *Al Kataeb*. *Gemayel* lægger igen skylden på *Den Afvisende Front* og ikke på PLO.

16. april 75 Krav om ny regering. *Arafat* og regeringen forhandler våbenhvile.

6. maj 75 Bombeeksplosion på den pro-palæstinensiske avis *Al-Moharrer*.

12.-15. maj 75 Israel kidnapper adskillige libanesere. Regeringsmedlemmer fra *Al-Kataeb* og *NLP* træder tilbage.

15. maj 75 Premierminister *Sohl* træder tilbage, idet han anklager falangisterne for vold. Leder forretningsministerium.

17. maj 75 Kidnappede falangister løslades efter aftale med *Al Fatah*.

20. maj 75 Sammenstød mellem *al-Kataeb* og palæstinenserne i *Beirut*.

Al-Kataeb bomber *Tel-al-Zaatarlejren*.

21.-22. maj 75 Kampene spreder sig til andre områder i *Beirut*, således *Sin al-Fil*, *Furn al-Chebbak*, *Hazmiah* og er hovedsagelig en konfrontation mellem libanesiske højre- og venstrekræfter.

23. maj 75 Våbenhvile. Progressive grupper lover støtte til palæstinenserne. Militærregering dannes efter traditionel fordeling.

26. maj 75 Overvældende modstand fra alle progressive grupper og fra muhammedanske religiøse ledere tvinger militærregeringen til at træde tilbage.

28. maj 75 *Rashid Karami* udnævnes til premierminister med de progressive og muhammedanske gruppers støtte.

30. maj 75 *Karami* ude af stand til at danne ny regering. *PSP (Jumblatt)* nægter at deltage, hvis *al-Kataeb* skal repræsenteres.

19. juni 75. *Jumblatt* foreslår revidering af den Nationale Pagt. Ægyptens, Syriens og Saudiarabiens regeringer forhandler om krisen.

21. juni 75 Den syriske udenrigsminister *Khaddam* møder *Kissinger* og *Ford*. *PLOs* *exekutivkomite* siger nej til »fredsløsning».

24. juni 75 *Sadat* anklager Libyen for at financiere kampen. Libanesiske-palæstinensiske Koordinationskomite forhandler våbenhvile, mens kampene fortsætter i *Beiruts* forstæder.

25. juni 75 *Khaddam* og *Arafat* forsøger at mægle, kritiseres af Den Afvisende Front og de progressive libanesiske kræfter.

27. juni 75 *Al-Kataeb*s terror forstærkes. *Iman Musa Sadr*

(shialeder) erklærer sultestrejke indtil ny regering dannes. *Jumblatt* kræver 24-timers generalstrejke til støtte for *Karami*.

30 juni 75 *Karami* danner regering, der udelukker *PSP* og *al-Kataeb*.

1. juli 75 4. våbenhvile erklæres efter aftale mellem *Karami* og *Arafat*. Sporadiske kampe i *Beirut* og omkringliggende landsbyer.

- *Jumblatt* til *Ægypten*.

2. juli 75 Kampene ophører i de fleste områder. Sidsderhedspolitiet fjerner *Al-Kataeb*-barrikader, og *Arafat* 'beordrer' venstrekræfterne at indstille kampen.

3. juli 75 *Karami* anklager *Israel* for indblanding. *Arafat* siger, at *Israel* forbereder sig på 5. krig, hævder, at *PLO* vil øge antallet af aktioner i de besatte områder.

15. juli 75 Protest mod arrestation af medlemmer fra illegale kommunistiske organisationer i Libanon og Syrien.

5. august 75 *Israelsk* angreb på libanesisk hær-garnison, civile områder og palæstinensiske lejre nær *Sour*.

15.-16. august 75 *PLOs* centralkomite fastsætter 13. National Råds møde til 15.10, gentager 10-punktsprogrammet som grundlag for enhed.

25.-29. august 75 Kampe i *Zahle*.

2. september 75 Kampe i *Tripoli*. *Al-Kataeb*-hovedkvarter i *Beirut* angrebet.

7. september 75 *Franjiehs* milits (*ZLA*) forøver massakre på muhammedanske befolkningslag i *Tripoli*.

8.-9. september 75 Hæftige kampe i *Tripoli*. *Franjiah* presser *Karami* til at indsætte hæren.

10. september 75 Generalmajor *Iskandar Ghanim*, som ledede angrebet på palæstinenserne i maj 73, erstattes med generalmajor *Hanna Saeed*. Hæren opretter gennem besættelse stødpudezone mellem *Tripoli* og *Zghorta*, trods de progressives modstand.

11.-14. september 75 *USA* meddeler, at *Libyen* sender \$ 30-100 millioner til støtte for muhammedanske og venstreorienterede »gangstere« og politikere i Libanon.

15. september 75 Hæren angriber progressive kræfter i *Tripoli*. D.23.oktober-bevægelse besætter politistation, regeringsbygninger mv., overtager kontrollen med byen.

16.-18 september 75 Hæftige kampe fortsætter i *Bei-*

rut, *Chamoun* kræver hæren indsat, og *Arafat* forhandler med højre-ledere.

19. september 75 Våbenhvile udråbt, totalt virkningsløs, udgangsforbud respekteres ikke. *Syrisk* udenrigsminister ankommer for at mægle. 200 *Sa'iq*a-soldater kommer fra Syrien for at støtte Tripolis sikkerhedspoliti. *Franjeh* tilslutter sig *Chamouns* opfordring om at sætte hæren ind.

20. september 75 *Karami* truer med at trække sig tilbage, ny våbenhvile, kampene aftager uden at stoppe helt.

24. september 75 *Arafat* og *Khaddam* opfordrer de progressive kræfter til at deltage i den nye *Komite for national dialog*.

25. sept. -1. okt 75 *Komite for national dialog* mødes. Spredte kampe omkring *Beirut*.

2. oktober 75 Kampene i *Beirut* flammer op.

7.-8. oktober 75 Kampene spredes. *Maronitiske topledere* modsætter sig deling af Libanon. (fascisternes mål).

9. oktober 75 *Karami* og *Arafat* mødes med *Assad* i Damaskus for at udarbejde ny våbenhvile. Hæftige kampe i *Tripoli* og *Beirut*.

11. oktober 75 Ny våbenhvile erklæres.

14. oktober 75 PLO udsteder 5 punkts memorandum, der roses af *Karami* og andre muhammedanske ledere. *Den maronitiske Munkeorden* og *Den maronitiske Liga* mødes, kræver regeringskontrol over palæstinensiske områder (ophævelse af Cairoaftalen)

15. oktober 75 PLO, Syrien og Libyen boycotter *Den arabiske Ligas* udenrigsministtermøde i Cairo.

17.-20. oktober 75 Kampe i *Beirut* og *Zahle*.

21. oktober 75 *Karami* støtter i tale palæstinenserne rettigheder i Libanon, afviser deling af Libanon og lægger ansvaret for konflikten på *Gemayel* og *Chamoun*.

23.-25. oktober 75 Trods hærens og PLOs patruljering fortsætter kampene. Stor kristen-muhammedansk fællesdemonstration for fred.

26. oktober 75 Hæftige kampe i hotelkvarteret i *Beirut*. Kampe i *Zahle* og *Damour*. Regeringen erklærer ny våbenhvile.

27.-30. oktober 75 Hæftige kampe i hotelområdet, de progressive besætter strategisk vigtige positioner i området. *Karami* danner sikkerhedskomite (regeringen +

Jumblatt, Gemayel, Saeb Salam og Abdulla Yaffi).

31. oktober 75 11. våbenhvile i løbet af 6 uger. Sporadisk skydning i *Beirut, Zahle og Damour*. Venstre- og højrekræfter tilbageholdende med at forlade deres stillinger i hotelområdet.

1. november 75 Kampene genoptages.

2.-5. november 75 12. våbenhvile. *Komiteen for national dialog* mødes. PLOs sikkerhedsstyrker overtager progressive kræfters positioner i nogle områder. Al-Kataeb nægter at trække sig tilbage fra stillingerne i hotelområdet.

6. november 75 Al-Kataeb modtager våbenforsyninger i *Beiruts havn*. *Karami* kræver, at hæren skal stoppe lodsningen, men hæren nægter at gribe ind.

11. november 75 Maronitmøde, ledet af abbed *Charbel Kassis*, erklærer: »Deling er den eneste fornuftige og praktiske løsning».

14.-15. november 75 *Komiteen for national dialog* og regeringen mødes, foreslår politiske og sociale reformer.

19. november 75 *Couve de Murville* ankommer, siger at Frankrig går ind for Libanons uafhængighed, enhed og integritet. *Israel* overflyver *Beirut*. Kampene i *Beirut* blusser op.

20. november 75 *Israel* overflyver *Beirut*.

21. november 75 *Israel* overflyver *Beirut*. Kampe i *Beirut* og *Tripoli*.

22. november 75 *Saeb Salam* ankommer fra Saudiarabien, udtaler at flertallet af muhammedanere er modstandere af »et destruktivt venstre« og kommunisme. Kommunismen angribes fra moske. *Raymond Eddes* hus angrebet af højreorienterede. Hæftige kampe omkring *Beirut*. *Couve de Murville* møder *Arafat*.

23.-25. november 75 Hæftige kampe. *Komiteen for national dialog* aflyser møde, da *Chamoun* er fraværende. *Karami* kritiserer *Chamoun* og *Franjieh* skarpt.

29. november 75 *Karami* og *Franjieh* enes om nødvendigheden af politiske, økonomiske og sociale reformer og om at udvide regeringen med *Jumblatt* og *Gemayel*.

1. december 75 Kampe i *Beirut, Tripoli* og *Zahle*.

2. december 75 *Israel* bomber palæstinensiske lejre i nord- og sydlibanon. 100 dræbte. Kampene fortsætter i *Beirut*.

4.-5. december 75 *Jumblatt* vender tilbage fra Golfen.

Gemayel til Damaskus. *Karami* mødes med islamske ledere.

6. december 75 »Sorte lørdag«: som gengældelse for drab på 4 falangister myrder Al Kataeb 2000 muhammedanere.

7.-9. december 75 De progressive kræfter retter hovedangreb på højres bastioner i hotelområdet. Besætter *St. Georges Hotel* (giver kontrol over indsejling til Beirut havn). *Chamoun* - indenrigsminister - sætter hæren ind. - Hæftige kampe i *Zahle*.

10. december 75 Våbenhvile erklæret. De progressive kræfter, der er under angreb fra hæren, fortsætter kampen i *Kantariområdet* (vestbeirut mellem *Hamra* og *Mazraa*).

12.-16. december 75 *PLO* og *Syrien* presser de progressive styrker til at gå ind på våbenhvile. Men kampene fortsætter, da hæren trækker sig tilbage og de progressive styrker konsoliderer deres stillinger. Hæftige kampe fortsætter i *Tripoli* og *Zahle*.

17. december 75 Kampe i *Beirut*, *Tripoli* og bjergene omkring Beirut.

22.-24. december 75 Vigtigste slag i *Zahle* mellem hæren og venstregrupperne. Kampe i *Tripoli*.

29. december 75 Pres på *Franjeh* om at træde tilbage. *Saeb Salam* danner »Pioneers of reform«, parti baseret på islams lære.

31. december 75 Libanesisk sikkerhedspoliti og *PLO* patruljerer et relativt roligt Beirut. *Kassis* kalder de foreslåede reformer latterlige.

3. januar 76 De progressive kræfter befrier 100 fra *Tripolifængslet*.

5. januar 76 *Karami* foreslår udsættelse af parlamentsvalg. Falangisterne laver blokade mod *Tel-al-Zaatarlejren*.

6.-11. januar 76 Hæftige kampe spredes fra *Beirut* til *nord- og øst-Libanon*. De progressive kræfter besætter et kristent område i Beirut. *Chamoun* kræver og *Karami* modsætter sig hærens indsættelse.

12. januar 76 *FNs Sikkerhedsråd* åbner debat om Palæstina. Falangisterne omringer *Dbaylejren*. Hæftige kampe i *Beirut*.

14. januar 76 Dbaylejrren indtaget af falangister og NLP, massakre på lejrens indbyggere. De progressive kræfter belejrer byen *Damour* mod syd.

16. januar 76 Libanesisk luftvåben angriber palæstinensiske og progressive styrker syd for *Beirut*.

17. januar 76 Palæstinensiske og progressive styrker besætter byen *Jiyeh* (*chouf*-området) mod syd. *Karami* fordømmer luftangreb, beordret af *Franjeh*, og udråber ny våbenhvile. Hæftige kampe fortsætter i *Beirut*.

18. januar 76 *Karami* meddeler, at han vil træde tilbage. Falangisterne starter ny offensiv mod slumområdet *Kuarantina*. Syrien sender PLA-styrker til *Libanon*. *Beirut* lufthavn lukket.

20.-22. januar 76 Progressive styrker indtager *Damour*. Hæftige kampe omkring *Zahle* og *Chtaura*. Højrekræfter invaderer *Kuarantina* og *Maslakh* (slumområde), terror mod befolkningen.

22. januar Hårdt trængt af venstres militære fremgang, går falangisterne med til en våbenhvileaftale, baseret på den syriske fredsplan, hvorunder PLA-styrkerne i Syrien overføres til Libanon. *Peres* udtaler, at *Israel* vil tage militære modforholdsregler, hvis Syrien åbenlyst intervenserer i Libanon.

slutningen af januar *Sa'iq*-styrker angriber to venstreorienterede aviser, med forbindelser til Bagdad. *Zuhair Mohsen*, *Sa'iq*s leder og medlem af PLO eksekutivkomite, udtaler at formålet var at likvidere ALF.

15. februar *Franjehs* reformprogram modtages i forsigtige vendinger af både højre- og venstrefløjen.

16. februar Syrisk delegation mødes med venstreledere for at blødgøre dem over for *Franjehs* program.

18. februar Forlydender om, at den amerikanske regering diskuterer en syrisk plan for en føderation mellem Syrien, Jordan og en Palæstina-stat.

1. marts 76 *Al-Fatah*-ledere siger »nej« til Geneve-forhandlinger.

4. marts 76 Oprør indenfor den libanesiske hær. Venstreorienterede soldater, ledet af *Ahmed al-Khatib*, danner »*Libanons Arabiske Hær*«, der besætter militære forlægninger tæt op ad den israelske grænse.

11. marts *Karami* meddeler, at han vil træde tilbage. Oprøret i hæren tiltager. »*Libanons Arabiske Hær*« besæt-

ter militære forlægninger i *Tripoli* og *Nabatiyet* (sydlibanon). *Beirut*s militærkommandant, general *Abdel Aziz el Ahdab* erklærer landet i undtagelsestilstand, kræver at regeringen træder tilbage indenfor 24 timer. Han lover, at der vil blive skredet hårdt ind mod mytteriet, og at han støtter ethvert syrisk fredsinitiativ. *Assad* beordrer *PLA* til at overtage »*Libanons Arabiske hærs* positioner.

12. marts 76 *Franjieh* nægter at gå af. Fortsat kampe indenfor hæren. Falangisterne, såvel som andre højremilitser, udtrykker støtte til *el Ahdab*. Kampen genoptages i *Beirut*, hvor venstrekræfterne indtager deres tidligere stillinger. *Israelske tropper* i militær alarmberedskab langs den nordlige grænse.

13. marts 76 Hastemøde i det libanesiske parlament kræver *Franjieh*s afgang.

14. marts 76 General *Ahdab* truer med at anvende magt, hvis *Franjieh* ikke træder tilbage; Falangisterne og de national-liberale ønsker imidlertid, at hans afløser skal vælges først. Kamp i *Tripoli* mellem højremilitserne fra *Franjieh*s hjemby *Zghorta* og venstrekræfterne.

15. marts 76 Mindst 1000 syriske soldater går ind i Libanon, forklædt som medlemmer af *PLA*, og forhindrer bl.a. angreb på præsidentpaladser. Den Afvisende Front fordømmer den syriske intervention. Alle palæstinensiske grupper i højeste alarmberedskab.

16. marts 76 Kampen i *Beirut*-området fortsætter. *Arafat* rejser til *Damaskus* for at forhandle med *Assad*.

19. marts 76 Attentatforsøg på *Karami* og andre muhammedanske politikere på vej til forhandlinger i *Damaskus*. Møder mellem *Arafat*, *Karami* og *Raymond Edde*.

21. marts 76 Kampen mellem falangisterne og venstrekræfterne intensiveres, især i *Beirut*s hoteldistrikt. 1000 syriske soldater rykker ind i Libanon. *Ægypten* opfordrer *Franjieh* til at træde tilbage, samt modsætter sig udenlandsk indblanding i Libanon.

22. marts 76 På et regeringsmøde enes man om et syrisk »freds«-forslag som bl.a. muliggør, at parlamentet kan vælge en ny præsident, før *Franjieh* afslutter sin embedsperiode.

23. marts 76 Venstrekræfterne fordriver falangisterne fra deres hidtidige hovedkvarter i hotellet *Holiday Inn* og overtager et andet af højrekræfternes støttepunkter i

Starco forretningskompleks. Kamp i bjergene øst for *Beirut*.

25. marts 76 *Franjieh* flygter fra paladset under venstrekræfternes angreb. Højrekræfterne på tilbagetog i *Beirut*. *Jumblatt* erklærer, at venstrefløjen vil »kæmpe til det sidste«.

26. marts 76 Højrekræfterne omkring *Franjieh* forbereder modoffensiv ved en rekrutteringskampagne i de kristne dele af *Beirut*. Voldsomme kampe i bjergene omkring *Beirut*. *Assad* drøfter situationen i Libanon og Vestbredden med *Husein*. (Jordan).

27. marts 76 Højrekræfterne opfordrer til våbenhvile. Møde mellem *Assad*, *Jumblatt* og *Arafat* i Damaskus slutter uden resultat, fordi *Jumblatt* nægter at standse kampen, før *Franjieh* går af.

28. marts 76 *Arafat* vender tilbage fra Damaskus efter at have enedes med *Assad* om, at kampen skal standses hurtigst muligt, møder med *Jumblatt*. Kampen fortsætter i *Beirut*s hotelkvarter, hvor højrekræfterne kun har kontrol med *Hilton*-hotellet. Artillerikamp i bjergene syd for *Beirut*.

29. marts *Jumblatt* møder med venstrefløjskoalition og *Arafat* med de palæstinensiske organisationer om den forestående våbenhvile. Venstrekræfterne fordriver falangisterne fra *Hilton*-hotellet og opnår kontrol med havnen. *Israel* åbner grænserne for kristne flygtninge fra Libanon.

31. marts 76 *Jumblatt* oplyser, at *Syrien* har afbrudt alle våbenforsyninger til palæstinenserne og de libanesiske venstrekræfter, og at 17.000 syriske soldater står ved grænsen til Libanon. *Dean Brown* (amerikanske ambassadør i Jordan, 1970) sendes til Libanon. Den amerikanske 6. flåde stationeres tæt på Libanons kyst.

3. april 76 Venstrekræfterne truer højrekræfternes bastioner i bjergene øst for *Beirut*.

4. april 76 »*Sa'iqā*« modarbejder venstrekræfterne i *Beirut*.

5. april 76 »*Sa'iqā*« sendes ind i *Tyre* og *Saida*. *Dean Brown* forhandler med *Edde* og *Sarkis*.

6. april 76 Den syriske flåde blokerer de venstrekontrollerede libanesiske havne.

10. april 76 Parlamentet vedtager en forfatningsændring, som muliggør øjeblikkeligt valg.

11. april 76 *Dean Brown* foreslår et arabisk eller internationalt mandat over Libanon og en slags »Marshall Plan«.

12. april 76 Våbenhvilen forlænges. Syrien erklærer sig parat til at intervenere. 16.000 *syriske soldater* med kampvogne stationeres i Libanon.

13. april 76 *PLO* erklærer, at det vil lægge pres på Syrien, og udtrykker ønske om at bevare det gode forhold til Damaskus.

24. april 76 *Jumblatt* erklærer, at venstrekræfterne vil danne lokal administration i de områder, de kontrollerer (80 % af Libanon).

25. april 76 *Franjieh* underskriver loven, der muliggør nye valg.

26. april 76 *USA* gør det klart, at det ikke vil modsætte sig en *syrisk* intervention.

30. april 76 Venstrepolitikerne forsøger at udsætte valget og beskylder Syrien for at udøve pres for at sikre den pro-syriske kandidat *Sarkis* valg. Venstrekoalition støtter *Edde*.

1. maj 76 Valget udsættes pga kampene. Forsyningslinier etableres mellem *Israel* og havne, kontrolleret af højrekræfterne.

4. maj 76 Kamp i *Beirut's* havnedistrikter.

8. maj 76 *Sarkis* 'vælges'.

9. maj 76 Venstrefløjen betegner valget som en farce. Højrekræfterne indleder en offensiv i bjergene øst for Beirut for at generobre *Mtein* og *Aintoura*.

11. maj 76 Venstrekræfterne indleder en offensiv i *Beirut's* handelskvarter. Sammenstød mellem venstre-styrker og »*Sa'iqā*« i *Tripoli*.

16. maj 76 Højrekræfterne angriber flygtningelejren *Tel-al-Zaatar*. Kampe omkring *Faraya* i bjergene.

17. maj 76 Libyens ministerpræsident ankommer til Beirut for at møde.

19. maj 76 *Sarkis* fremlægger fredsinitiativ som går ud på »rundbordssamtaler« mellem alle de stridende parter og en 48 timers våbenhvile som forlænges fra døgn til døgn.

20 maj 76 For første gang erklærer falangisterne støtte til forhandlinger om politisk magt-deling, før der indgås en total våbenhvile. *Assad* forlænger FN-mandat i

Golan uden at stille betingelser. *Peres* på 'besøg' i Libanon.

29.-31. maj Kampen eskalerer. »*Libanons Arabiske Hær*« belejrer Qsubaiyat og Andqet (Nord-øst Akka). Flere tusind syriske soldater med kampvogne rykker ind i Libanon.

1. juni 76 Syriske tropper forsøger at afvæbne palæstinensiske og venstrestyrker langs hovedvejen til Beirut. I Beirut mødes *Jumblatt* og *Gemayel* for 1. gang i 35 år. *Israel* godkender den syriske intervention.

2. juni 76 *Sabra*, et kvarter kontrolleret af venstrekræfterne bombarderes af syriske styrker.

3. juni 76 Generalstrejke i protest mod den syriske invasion.

4. juni 76 De palæstinensiske og libanesiske venstrekræfter afviser Syriens krav om at opgive deres positioner på hovedvejen mellem Syrien og Beirut. *Irak* fordømmer den syriske invasion, kræver hastemøde i *Den arabiske Liga*.

7. juni 76 Hæftige kampe mellem syriske kampvognsenheder og venstrealliancen omkring den strategiske korsvej ved *Mdairej* (mellem Chtaura og Sofar). *Beiruts lufthavn* lukker efter kampe mellem pro- og anti-syriske tropper, som fortsætter i hele byen. Syriske jagerfly bomber flygtningelejr i Beirut's nord-østlige udkant og beboelseskvarterer, som kontrolleres af venstrekræfterne.

8. juni 76 Syriske kampvogne trænger ind i *Saida* under heftige gadekampe. Slås tilbage med store tab for Syrien. Kamp mellem syriske tropper og venstrealliancen ved bjergbyen *Sofar*. »*Sa'iqaa*« fortsætter bombardement på Beirut's muhammedanske bydele. Indfaldsvejene til Beirut spærres af barrikader. *Arafat* i *Cairo* til møde med de arabiske udenrigsministre, erklærer at syriske styrker er ude på »fuldstændigt at likvidere modstandsbevægelsen og de libanesiske progressive kræfter.« Mødet opfordrer Syrien til at trække sig tilbage og foreslår en øjeblikkelig våbenhvile, overvåget af en fælles arabisk fredsstyrke.

9. juni 76 Venstrealliancen standser den syriske fremrykning mod Beirut omkring *Bhamdoun*. Syrien anklager *Al Fatahs* ledelse for et komplot mod den palæsti-

nensiske revolution. *Sovjet* kritiserer Syriens indblanding.

10 juni 76 *Libyske, algeriske, og sudanske* 'freds'styrker ankommer til Libanon. Syriske forstærkninger sendes til Libanon.

11. juni 76 Syriske soldater og højremilitsen beskyder venstres stillinger i det *vestlige Beirut* og rykker frem mod flygtningelejre i forstæderne.

13. juni 76 Syriske tropper angriber palæstinensiske stillinger i det *sydlige Libanon*.

14. juni 76 Kampe udenfor *Damaskus* mellem syriske sikkerhedsstyrker og syriske hærenheder, som nægter at gå ind i Libanon.

15. juni 76 Syrerne stopper fødevareforsyninger til *Beirut*.

16. juni 76 Den amerikanske ambassadør dræbt i *Beirut*.

21. juni 76 De første 1000 mand af en fælles arabisk fredsstyrke kommer til *Beirut* og overtager kontrollen med lufthavnen.

22. juni 76 Højremilitsens angreb på *Tel al Zaatar* slås tilbage. *Ægyptens* og *Syriens* ministerpræsidenter mødes i *Riyadh*.

23. juni 76 Kampe om *Tel al-Zaatar* og *Jisr al-Pasha*. Højremilitsen støttes af syriske tropper. Jumblatt truer med »total folkekrig«, hvis lejrene bliver løbet over ende.

30 juni 76 Palæstinensiske partisaner slår den syriske panserkolonne tilbage ved *Saida*. Syriske tropper og højremilits laver knibtangsaktion mod palæstinensiske stillinger i bjergene *nord for Beirut*. Den erklærede våbenhvile formindsker ikke kampene om *Jisr al-Pasha*, som falder.

1. juli 76 *Abu Yiad* erklærer, at falder *Tel-al-Zaatar*, vil en vietnamisering af krigen i Libanon begynde.

2. juli 76 9 syriske piloter henrettet pga lydighedsnægtelse. Skulle bombe venstres positioner i Libanon.

4. juli 76 Møde blandt alle involverede parter aflyst pga kampe over hele Libanon. Venstrekræfterne i offensiv i *Tripoli*-området.

5. juli 76 Det 43. angreb på *Tel-al-Zaatar* slås tilbage. Højrekræfterne bombarderer Beirut, støttet af syriske elitetropper. Syriske tropper bombarderer *Tripoli* og *Saida*.

10 juli 76 Den syriske hær og højrekræfterne angriber *Saida, Baalbeck og Tripoli*. Syriske tropper angriber *Nahr al-Bared og el Baddawi-lejrene* (Tripoli). Fornytt angreb på *Tel al-Zataar*.

13. juli 76 Udtalelse fra Den arabiske Ligas møde om, at Syrien og PLO er villige til forhandlinger om normalisering af forholdene; palæstinensiske ledere stiller betingelse om en tidsplan for syrisk tilbagetrækning. Syriske tropper besætter *Bekaa-dalen*.

15. juli 76 Højrekræfterne offentliggør den syriske »blueprint« for en »freds« plan i Libanon: a) Syrien og højrekræfterne opnår kontrol med 80% af landet og overlader 20% til »oprørerne« (Libanon syd for *Saida*), b) PLO underordnes Syriens kontrol.

- Syriske tropper rykker ud af *Saida*. *Sovjetunionen* truer Syrien med at standse våbenleverancer.

20 juli 76 Højreoffensiv i bjergene.

21. juli 76 PLO delegation i Damaskus. *Saudi »freds« styrker* rykker ind i *Beirut* efter aftale imellem PLO og falangisterne om oprettelse af en neutral zone.

22. juli 76 *Franjieh og Assad* indgår en militær pagt, der giver Syrien til opgave i de næste tre år at opretholde sikkerheden i Libanon.

22.-25. juli 76 Højrekræfterne forhindrer Røde Kors i at gennemføre evakuering fra *Tel-al-Zaatar*.

26. juli 76 52. våbenhvile underskrevet af PLO, Jumblatt og falangisterne. Chamouns NLP holder sig udenfor aftalen og saboterer evakueringsforsøg i *Tel-al-Zaatar*, samt kræver lejrens ubetingede overgivelse.

27. juli 76 PLO-ledere kommer tilbage fra *Damaskus* med plan for en våbenhvile med Syrien, som straks afvises af *Arafat*.

2. august 76 Enighed om våbenhvile efter *Den arabiske Ligas* forhandlinger med alle stridende parter.

3.-4. august 76 334 evakueret fra *Tel-al-Zaatar*.

5. august 76 *Israel* indrømmer, at det beslaglægger skibe, der sejler med våben til sydlibanesiske havne under venstrealliancens kontrol.

10. august 76 Angreb på *Tel-al-Zaatar* slået tilbage.

11. august 76 Forstærkede højrestyrker angriber *Tel-al-Zaatar*.

12. august 76 *Tel-al-Zaatar* falder. Lejren overgiver sig efter tilsagn fra syriske tropper om fri evakuering. Fa-

langisterne bryder aftalen og forøver massakre på de overlevende.

15. august 76 Kampe i bjergene øst for *Beirut*. Jumblatt opfordrer til dannelse af en arabisk folkehær.

18. august 76 Højrestyrkerne beskyder *det vestlige Beirut*.

23. august 76 Falangisterne og Jumblatt afviser forhandlinger: Kampen må afgøres militært.

27. august 76 *Den arabiske Ligas* forslag til våbenhvile godkendes af palæstinenserne og libanesiske progressive. Den indebærer palæstinensisk og venstres tilbagetrækning fra traditionelt kristent territorium i bjergene og delvis syrisk tilbagetrækning. Højrefløjen udsætter en stillingtagen. Den prosyriske leder af PFLP-GC, *Jabriel* smides ud af organisationen.

30 august 76 Syriske forstærkninger sendt ind i *Bekaa*-området. Voldsomme kampe i *Tripoli*. *Sarkis* til *Damaskus*. *Peres* i *Jounie* til møde med *Chamoun* og *Sarkis*.

1. september 76 Syrien afviser *Sarkis'* anmodning om tilbagetrækning.

6. september 76 Kampen blusser op på alle fronter. *Time Magazine* (USA) offentliggør aftaler mellem Højrekræfterne og Israel om israelske våbenforsyninger, troppe-uddannelse og flådeblokade. Aftalen giver Israel kontrol med en strimmel libanesiske område ved den israelske grænse.

16. september 76 møde mellem falangist-partiet og den libanesiske nationale bevægelse - det første officielle under krigen.

17. september 76 Konference i *Chtaura* mellem syriske, palæstinensiske og libanesiske forhandlere under *Den arabiske Ligas* auspicer.

21. september 76 Kampen intensiveres. Højrekræfterne kræver palæstinensisk evakuering i bjergene øst for *Beirut* som betingelse for forhandlinger.

23. september 76 *Sarkis* indsættes som præsident.

28. september 76 Kampen optrappes. Syrisk kolonne på 35 kampvogne udslettes.

29. september 76 Hæftige kampe omkring *Hamana* og *Qamayel* i bjergene nordøst for *Beirut*.

30. september 76 Syrisk knibtang i bjergene øst for *Beirut*.

1. oktober 76 Kamp omkring *Aley* i bjergene øst for *Beirut*.

3. oktober 76 Kampen fortsætter omkring *Aley, Tripoli, nord og Beirut*. *Al-Falah* trækker sig ud af bjergene, formentlig pga aftalen med Sarkis. *Jumblatt*, syriske og ægyptiske forhandlere i Paris. *Frankrig* erklærer sig klar til mægling i Libanon.

4. oktober 76 Højrekræfterne gennemfører massakre på muhammedanske landsbyer i bjergene. (*Hamana*)

11. oktober 76 Kamp omkring *Jezzin* og området nær den israelske grænse. Fuldt udrustede Falangistiske styrker, som har været i militær-træning i Israel, går over grænsen til Libanon, støttet af *israelsk* artilleri. (ca 1500 mand).

13. oktober 76 Syrisk + højres storoffensiv mod *Beirut og Saida*.

Forhandlinger i Chtaura brudt sammen.

16. oktober 76 »Frokostmøde« i *Riyadh* (Saudi-arabien) mellem: *Elias Sarkis, Yassir Arafat, Assad, Sadat, kong Khaled* samt *Kuwait*. Assad befaler de syriske tropper i Libanon at stoppe kampen, meddeler Saudiarabiens udenrigsminister, men den syriske hærs offensiv i Libanon fortsætter.

17. oktober 76 *Assad* søger støtte til at få *Yassir Arafat* fjernet som formand for PLO og istedet indsat *Zuheir Mohsen* (Sa'iqaleder). *Israelsk* støttet falangistisk offensiv i Sydlibanon.

19. oktober 76 Aftale om »freds«plan opnået i *Riyadh*. Planen ikke offentliggjort. * Kampen i Sydlibanon fortsætter omkring *Marjayoun, Klea og Ayshiyeh*, offensiv mod de to sidste byer, der er kontrolleret af højrekræfterne, startet af palæstinensiske og progressive styrker. Kampene i resten af Libanon i aftagende.

appendix

VII. Appendix

Indhold

Politiske organisationer i Libanon	227
PLOs opbygning	230
Sikkerhedsrådets resolutioner nr. 242 og 338	234
Cairo-aftalen.....	236
Rogersplanen	239
PLOs politiske program, januar 1973	240
Resolutioner fra den 12. kongres i Det Palæstinensiske Nationale Råd (nuværende politiske grundlag for PLO)	256
PFLPs opfattelse af 10-punkts programmet	260
Riyeed-mødets 13-punkts aftale, oktober 1976	266
Kort:	
Mellemøsten 1976.....	270
Libanon, 'amter' og 'kommuner'	271
Libanon, status 1973	272
Libanon, oktober 1976.....	273
Beirut, oktober 1976	274

De libanesiske klassekræfter, partier/organisationer

De militant reaktionære kræfter

at-Tanzeem, 'organisationen':

al Kataeb: (9)*, det libanesiske falangistparti.
Pierre Gemayel (MP)**

al ahrar: (13) det nationale liberale parti. (NLP).
Camille Chamoun (MP), tidl. præsident.
- 'noumour', Chamouns private milits, optrænet i
Jordan

Zghorta Liberation Army: Zghortas befrielses hær
(ZLA).

Suleiman Franjeh (MP), tidl. præsident.

Maronite Order of Munks: den maronittiske munke-
orden.

Charbel Kassis.

Zahleh General Union: (ZGU).

Josept Skaff (MP), Elias al-Hawari.

Cedars Guards: cedertræets vogter. (CG).

Said Aql (MP)

Front of the Cedars Guards: (FCG)

Fuad Chemali, George Adwan.

the Maronite League: det maronittiske forbund (ML)

Shaker abu-Sleiman

the Cedars Cubs.

St. Nahra's Gang.

andre ikke direkte militante:

Aziz Ahdab: kompradorernes 'kup'general

Elias Sarkis: ny 'valgt' præsident. Central bank dir.
tilhænger af den tidligere general/præsident,
1958-64 Faud Chehab, der var 'fadder' til Deuxie-
me Bureau, - det militære efterretningsvæsen - der
bl.a. 'kontrollerede' de palæstinensiske flygtninge-
leire op til 1969.

* parentesen angiver partiets antal medlemmer i parlamentet

** MP = medlem af parlamentet.

De moderat reaktionære

National Bloc: (6), den nationale blok (NB).

Raymond Edde (MP), Sayed Akl (MP).

Constitutional Union: (3) forfatningsmæssig union (CU)

Khalil el-Khoury (MP), Sabri Hamade (MP)

Tachnag Party: (4), rep. sammen med Ramgavar partiet de armenske minoriteter.

Mouses Derkaloustian (MP)

De muhammedanske reaktionære

an-Najjadeh Party: (1)

Adnane El-Hakim (MP)

Moslem Brethren: muslem brødrene

National Appeal: den nationale appel

National Organization: det nationale organisations parti.

Tahreer: befrielsespartiet

andre uden direkte tilknytning til partier:

Rashid Karami (MP), premierminister.

Saeb Salam (MP), tidligere premierminister.

Rashid Solh (MP), tidligere premierminister.

Abdulla Yaffi (MP), tidligere premierminister.

De militante og traditionelle venstrepartier

Communist Action Organization: den kommunistiske aktionsgruppe (CAO).

Muhsen Ibrahim, Fawaz Trabulsi.

Lebanon Communist Party: det libanesiske kommunist parti (LCP)

George Hawi.

Syrian National Social Party: (SNSP)

Elias Qnayzeh, SNSP-Qnayzeh fraktion.

Inan Raad, SNSP-Raad fraktion.

Arab Ba'ath Socialist Organization: det arabiske socialistiske Ba'ath, (ABSO)

Abdel-Amir Abbas, (pro-syrisk).

Arab Ba'ath Socialist Party: det arabiske socialistiske Ba'ath parti. (ABSP).

A. Rifai, pro-iraqisk.

October 23. Movement: den 23. oktobers bevægelse
Farouk al-Muqaddam

Arab Socialist Union: den arabiske socialistiske union (ASU).
Khalil Shehab.

al-Murabitum: uafhængige nasserrister.
Ibrahim Qlaylat.

el-Nasr Group: den nasseristiske organisation.
Issam Arab.

Union of forces of Working People: arbejderligaen
- nasseristisk organisation.
Kamal Chatila (pro-syrisk).

Parti Populaire Syrien: syrisk socialt nationalistisk parti.

Progressive Socialist Party: (7), det progressive socialistiske parti. (PSP).
Kamal Jumblatt (MP), leder af 'den nationale progressive front'. - formand for 'den arabiske front til støtte for den palæstinensiske revolution'.

Harakat al-Mahrumeen: De besiddelsesløses bevægelse.
Iman Musa Sadr. Religiøs leder for shi'a muhammedanerne (pro-syrisk).

Socialist Revolutionary: revolutionære socialister.
Youssef Moubarak

Arab Socialist Action Party - Lebanon branch: det socialistiske arabiske aktions parti. (ASAP), den libanesiske afdeling, -PFLP er den palæstinensiske gren af partiet. Partiet har brancher i Jordan, Syrien og Iraq.

Razkary Party: kurdisk
Faysal Fakhro

al-Barty Party: kurdisk

Hunchak Party: armensk

People's Nasserite Formation: (PNF)

Mustafa Saad. Søn af Marouf Saad (MP), Sunni leder.

andre:

the Arab Lebanese Army: den arabiske libanesiske hær.

De palæstinensiske organisationer

Den palæstinensiske befrielsesorganisation (PLO)

Det palæstinensiske Nationalråd (PNC) er PLOs højeste myndighed, og fastlægger den politiske linie. Medlemmerne til PNC skal, når det er muligt, vælges ved direkte valg. PNC er sammensat af befrielsesorganisationerne, masseorganisationerne, PLO's institutter og en del 'uafhængige' (et levn fra PLO's oprettelse). PNC sammensættes nu gennem forhandlinger mellem Centralkomiteen og de enkelte organisationer/masseorganisationer og institutter, hvor organisationens repræsentanter fastsættes. CK har således stor indflydelse på PNCs sammensætning.

PNC er valgt for 3 år, og rådet vælger blandt sig en centralkomite (CK) og en eksekutivkomite (EK), hvor EK er en del af centralkomiteen. EK vælger selv sin formand. EK er PLOs højeste politiske myndighed imellem kongresserne og skal føre PNCs beslutninger ud i livet. EK fungerer, så længe det handler i overensstemmelse med PNC, men er samtidig ansvarlig for at indkalde PNC. EK trækker sig tilbage, når PNC er indkaldt, men kan genvælges med samme personsammensætning.

Befrielsesorganisationer

Al Fatah: Palæstinas nationale befrielsesbevægelse, den militære afdeling kaldes al Assifah.

talsmand for ledelsen: Yassir Arafat, der er formand for PLO's eksekutivkomite.

den ældste og største af befrielsesorganisationerne, - opfatter sig selv som én bevægelse på trods af at den indeholder forskellige politiske grupperinger,

al Sa'iqa: Avantgarden i den folkelige befrielseskamp. dannet i 1968 af den palæstinensiske afdeling af det syriske ba'athparti.

kontrolleres af Syrien. Al Sa'iqa har mistet sin politiske og militære indflydelse i den palæstinensiske befrielsesbevægelses massebasis, fordi den lod sig

udnytte som Syriens redskab under den nuværende borgerkrig. Organisationen er opløst som befrielsesorganisation, men er stadig repræsenteret i PLO.

leder: Zuheir Mohsen.

DFLP: Den demokratiske front til Palæstinas befrielse. dannet i 1969, hvor den brød ud af PFLP. Organisationen har ringe militær betydning, og har også mistet størstedelen af sin politiske indflydelse efter støtten til Syrien. Er stadig repræsenteret i PLO.
leder: Nayef Hawatmeh

PNF: Den Palæstinensiske Nationale Front.
Frontorganisation for Vestbredden, der består af det jordanske kommunistparti, al Fatah og uafhængige.

Ovennævnte organisationer er repræsenteret i PLOs eksekutivkomité, - de 'uafhængige' medlemmer af eksekutivkomiteen omtales i flere artikler som PLO-ledelsen, og udgør den samlede eksekutivkomité efter at Den Afvisende Front trak sig ud i protest mod den politiske linie.

PFLP: Folkefronten til Palæstinas befrielse.

Er en marxistisk-leninistisk organisation, som udgør det palæstinensiske parti til forberedelse af det revolutionære kommunistiske parti. PFLP er den næststørste befrielsesorganisation og den ledende politiske kraft i den Afvisende Front.

leder: George Habash.

PFLP-GC: Generalkommandoen, dannet i 1969, efter brud med PFLP. Lægger hovedvægten på de militære aktiviteter.
leder: Jabriel, nu ekskluderet.

ALF: den arabiske befrielsesfront, dannet i 1969. Er den palæstinensiske afdeling af det iraqiske ba'athparti.

PDF: Den folkelige kampfront dannet umiddelbart efter junikrigen i de besatte områder, under ledelse af medlemmer fra ANM: Arab Nationalist Movement.

Ovenstående 4 organisationer udgør 'Den Afvisende Front', som er imod PLOs deltagelse i 'freds'forhand-

linger og imod dannelsen af en ministat på Vestbredden. Det politiske og militære samarbejde mellem organisationerne er så langt fremme, at der virkelig er tale om én front.

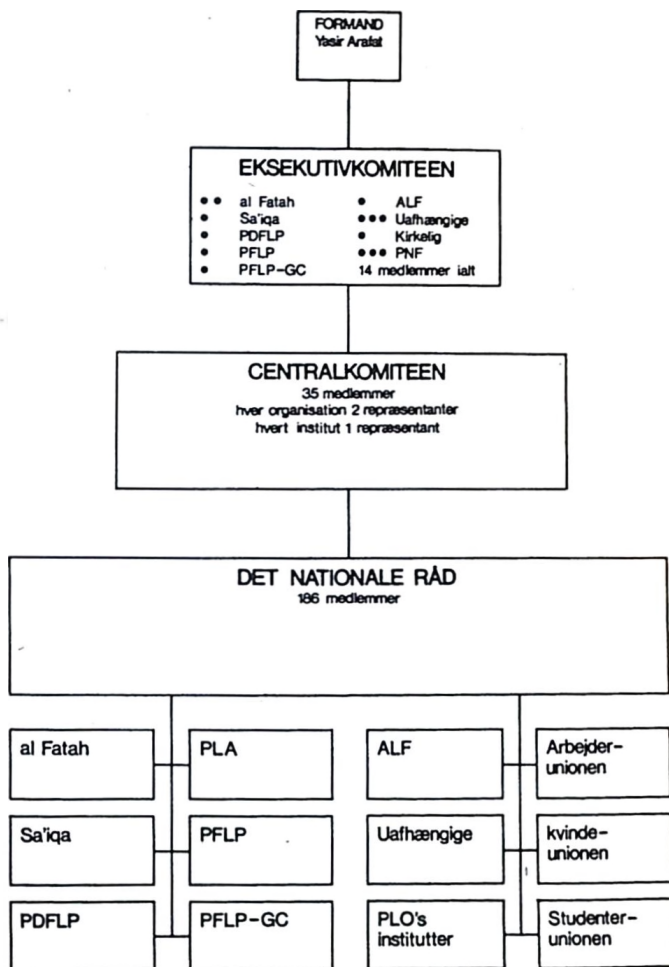
Masseorganisationerne

PWU: Palæstinensisk arbejderunion, organiserer palæstinensiske arbejdere i de lande de befinder sig, - er opdelt i afdelinger. Skal dels varetage de palæstinensiske arbejderes interesser, dels skole medlemmerne politisk. PWU har afdelinger i de fleste europæiske og arabiske lande, Israel og de besatte områder (illegale) og i USA. PWU har en afdeling i Danmark.

GUPS: Generalunionen for palæstinensiske studenter. GUPS organiserer palæstinensiske studenter i de lande de befinder sig. GUPS opgaver er at sprede informationer om den palæstinensiske befrielseskamp og skole de palæstinensiske studenter. GUPS har afdelinger i flere europæiske og arabiske lande og USA.

PWeU: palæstinensisk kvindeunion. har til opgave at drage kvinderne ind i befrielseskampen og arbejder for kvindernes ligeberettigelse. PWeUs basisarbejde er i flygtningelejrene og i de besatte områder. Er den masseorganisation, der har haft størst betydning i arbejdet blandt de palæstinensiske masser.

Den Palæstinensiske Befrielsesorganisa- tion (PLO)

Resume af FNs Sikkerhedsråds resolution 242 og 338

Sikkerhedsrådets resolution nr. 242 af 22. november 1967

1. »Israels ret til sikre og anerkendte grænser«. *Dette betyder anerkendelse af zionismen på arabisk område, en anerkendelse, der er blevet Israel nægtet af den arabiske nationale bevægelse.*
2. »Tilbagetrækning fra besatte områder«. - og ikke de besatte områder. *Dette garanterer Israels ret til at annektere nyt arabisk land såvel som til fremtidige politiske sejre.*
3. »Afslutningen af »krigsperioden« eller krigstruslen«. *Dette indebærer en anerkendelse af Israel og afholdelse fra enhver politisk stillingtagen eller bevægelse, der kan tydes som en trusel mod Israel.*
4. »Frihed til besejling af internationale farvande, Tiron, Aqaba og Suezkanalen«. *Dette indebærer det israelske militærs indtrængen overalt i den arabiske verden og en trusel mod de folkelige arabiske befrielsesbevægelser.*
5. »En retfærdig løsning på flygtningeproblemet. Dette betyder, at Palæstina-spørgsmalet er ændret fra at være et spørgsmål om et folks nationale rettigheder - til at blive et spørgsmål om flygtninge, der søger retfærdighed. Selvfølgelig den imperialistiske retfærdighed overfor den 3. verdens folk.

Sikkerhedsrådets resolution nr. 338 af 22 oktober 1973

1. Opfordrer alle kampens nuværende parter til en våbenhvile samt til øjeblikkelig standsning af enhver militær aktivitet indenfor 12 timer efter denne resolutions vedtagelse, samt forbliven i de stillinger som de forskellige parter nu indtager.

2. Opfordrer de pågældende parter til straks efter våbenhvilens ikrafttræden, at gennemføre Sikkerhedsrådets resolution nr. 242 med alle dens paragraffer.

3. Opfordrer til øjeblikkelige forhandlinger samtidig med våbenhvilen, med det formål, at opnå en varig fred i Mellemøsten.

Cairoaftalen, nov. 1969.

Mandag d. 3. 11. 69 sammentrådte den libanesiske delegation under ledelse af chefen for hæren Emile Bustani og en delegation fra den palæstinensiske befrielsesorganisation (PLO), under ledelse af dennes leder hr. Yassir Arafat. Den Forenede Arabiske Republik repræsenteredes på model af udenrigsminieter Mahmoud Riad og forsvarsminister Mohammed Fawzi.

I betragtning af det broderlige bånd mellem Dem, og den fælles skæbne som binder Dem sammen, må forholdet mellem Libanon og den palæstinensiske revolution præges af fortrolighed, oprigtighed samt et positivt samarbejde for opfyldelse af Libanons og den palæstinensiske revolutions interesser, indenfor rammerne af Libanons sikkerhed og suverænitet.

De to delegationer indgik aftaler om følgende principper og formål:

Den palæstinensiske tilstedeværelse

Det blev vedtaget at omordne den palæstinensiske tilstedeværelse mht. følgende:

pkt. 1. Ret til at bosætte sig, arbejde og bevægelsesfrihed for de palæstinensere der på nuværende tidspunkt befinder sig i Libanon.

pkt. 2. Ret til at oprette lokale palæstinensiske komiteer i flygtningelejrene for at tage vare på de dér bosatte palæstinenseres interesser i samarbejde med de lokale myndigheder indenfor rammerne af Libanons suverænitet.

pkt. 3. Den væbnede palæstinensiske modstandskamps ret til at have baser i flygtningelejrene, i samarbejde med de i pkt. 2 omtalte lokale komiteer, for at sikre et godt forhold til myndighederne. Disse baser skal endvidere ordne og kontrollere tilstedeværelsen af våben i flygtningelejrene, ifølge de libanesiske sikkerhedskrav og i den palæstinensiske revolutions interesser.

pkt. 4. Tilladelse for alle palæstinensere bosiddende i

Libanon, til at deltage i den palæstinensiske revolutions væbnede modstandskamp, indenfor rammerne af Libanons sikkerhed og suverænitet.

Kommandoaktioner

Det blev aftalt at kommandoaktionerne skulle støttes mht. følgende:

pkt. 1. Sikre overgangen for fedaye'en og udpege bestemte overgangs- og rekognoseringspunkter i grænseområderne.

pkt. 2. Holde vejen til Arkoub åben (i Hermonbjergene med.)

pkt. 3. Modstandsbevægelsens ledelse overvåger disciplinen blandt sine medlemmer i de respektive organisationer, og hindrer dem i at blande sig i Libanons indre anliggender.

pkt. 4. Oprettelse af samordningskomiteer mellem de to parter.

pkt. 5. Slut med alle propagandakampagner fra begge parter.

pkt. 6. Registrering af alle modstandsbevægelsens medlemmer som befinder sig i Libanon. Den nævnte registrering skal gennemføres af modstandsbevægelsens ledelse

pkt. 7. Fast repræsentation fra modstandsbevægelsen i den libanesiske generalstab, for at løse aktuelle problemer.

pkt. 8. Undersøge den bedst egnede fordeling af de palæstinensiske baser i grænseområderne. Den endelige beslutning om placeringen tages i samråd med den libanesiske hær.

pkt. 9. Fastsættelse af modstandsbevægelsens medlemmers rokering. - ind- og udpassage og cirkulering.

pkt. 10. Nedlæggelse af Jayróun-basen. (den Libanesiske hær i Akka, Nordlibanon).

pkt. 11. Være behjælpelig med støtten til det palæstinensiske folk og klinikker.

pkt. 12. Frigivelse af alle fængslede personer, og tilbagelevering af alt konfiskeret våben.

De to delegationer fremhæver at den palæstinensiske modstandsbevægelses aktioner har udgangspunkt i Libanon, og at dette er i

238 Appendix

den palæstinensiske revolutions og i alle araberes interesse.

Denne aftale vil være »HEMMELIG STEMPELET«, og er kun tilgængelig for det respektive lederskab.

underskrevet

Emile Bustani

Yassir Arafat

Rogersplanen. juni 1970 (resume)

... de Forenede Stater fremsætter følgende forslag til overvejelse:

- At både Israel og den Forenede Arabiske Republik (UAR) indvilger i en genoprettelse af våbenhvilen, for i det mindste for en begrænset periode.

- At Israel og UAR (som Israel og Jordan) indvilger i følgende erklæring, der udstedes som en rapport fra ambassadør Jarring til generalsekretær U Tant (FN):

'Den Forenede Arabiske Republik, Jordan og Israel tilkendegiver overfor mig, at de er enige om:

I. At de efter at have accepteret og tilkendegivet deres villighed til at gennemføre sikkerhedsrådsresolution nr. 242 i alle enkeltheder, vil udpege repræsentanter til samtaler, som skal føres under min ledelse.

II. At formålet med de førnævnte samtaler er at nå til enighed om at oprette en retfærdig og varig fred mellem dem, der skal bygge på:

a) Gensidig anerkendelse af UARs, Jordans og Israels suverænitæt, territorielle integritet og politiske uafhængighed; ... og

b) Israelsk tilbagetrækning fra områder besat i 1967 konflikten, begge i overensstemmelse med resolution nr. 242.

III. At parterne for at lette min bestræbelse på at nå frem til enighed, som fremsat i resolution nr. 242, nøje vil iagttage sikkerhedsrådets våbenhvileresolution, der skal gælde fra 1. juli til 1. oktober'.

Den Palæstinensiske Befrielsesorganisation (PLO)

Politisk Program

Vedtaget på det Palæstinensiske Nationalråds 11. kongres, januar 1973

Indledning

Under sin ærefulde kamp for befrielse, demokrati og enhed har vort arabiske folk til stadighed været udsat for konspirationer fra de koloniale og imperialistiske kræfter og deres lakajer - de lokale reaktionære. Disse kolonialistiske og imperialistiske kræfter ser i vort arabiske hjemland gode muligheder for imperialistisk udplyndring af dets ubegrænsede naturressourcer. De ser det også som et strategisk vigtigt punkt pga dets unike placering mellem de asiatiske, afrikanske og europæiske kontinenter, og dets kontrol over vitale luft- og søveje, i særdeleshed Middelhavet, Suezkanalen, Det røde Hav, Den arabiske Bugt og Det indiske Ocean. De ser det også som et magtcentrum i international politik for den, der behersker det.

Dengang de invaderede vort arabiske hjemland, erfarede de kolonialistiske og imperialistiske magter, at den fremvoksende patriotiske og nationale kamp skulle komme til at stå i vejen for deres planer. Og de stolede ikke på deres lokale reaktionære allieredes evne til at holde stand mod den voksende nationale flodbølge. Derfor trak de en plan op, med det formål at lægge beslag på Palæstina, idet de udnyttede den verdenszionistiske bevægelse, i den hensigt dér at skabe en kolonial racistisk formering, som både skulle udgøre en post til beskyttelse af den kolonialistiske og zionistiske kontrol over vort arabiske hjemland, og en tung kølle, hvorved verdensimperialismen kunne slå mod den stadig voksende arabiske befrielseskamp.

I samarbejde med de reaktionære kræfter som havde magten i hele området - med undtagelse af Syrien, hvor der fandtes et nationalt regime - lykkedes det de

kolonialistiske og imperialistiske kræfter at plante den koloniale zionistiske enhed i Palæstina, efter eget skøn og med vold. Det lykkedes dem også at uddrive palæstinenserne fra deres land. Men det palæstinensisk-arabiske folk underkastede sig ikke. På grundlag af sin ret til at forsvare sit hjemland og sin eksistens og med udgangspunkt i sit ansvar som forpost mod det imperialistisk-zionistiske angreb mod den arabiske nation, kæmpede det palæstinensisk-arabiske folk i 30 år en heltmodig og utrættelig kamp. Under hver og et af dets revolutionære oprør - som kulminerede i revolterne 1936 og 1947 - spillede de reaktionære lakajkræfter en rolle ved at underminere den palæstinensiske kamp og forstærke stillingerne for dens og den arabiske nations fjender.

Dette var situationen den 1. januar 1965, da vort palæstinensiske folks fortrop indledte den nuværende væbnede nationale revolution mod den zionistiske enhed, der eksisterer på palæstinensisk jord pga aggression og våbenmagt, og som aldrig er ophørt med at bruge vold for at uddrive vort folk og fuldføre gennemførelsen af sine planer om at lægge beslag på hele vort land.

I denne revolution, som udbrød den ærefulde første dag år 1965, legemliggør vort folks fortrop vort folks og vor arabiske nations ædle revolutionære traditioner. Den løftede også atter befrielseskampens flag mod imperialismen og zionismen, det flag som titusinder martyrer har lidt til forsvar for overalt i det arabiske hjemland.

Denne fortrop (og med den det palæstinensiske folk, de arabiske masser og de som er frie i verden) anså, at den væbnede kamp er den rigtige, den uundgåelige og den hovedsagelige metode til at befri Palæstina. For en sådan antagonistisk modsætning, som den med den zionistiske fjende, kan ikke løses på anden måde end gennem revolutionær vold.

Da den palæstinensiske revolutionære fortrop indledte væbnet kamp vækkede den de palæstinensiske og arabiske masser og fyldte dem med kampvilje. Dette førte

til en heftig forandring af den arabiske virkelighed i retning mod en fremskyndelse af tilbagevisningen af nederlaget og en beslutsomhed til at ty til offensiven mod den zionistiske fjende og til at slå den amerikanske imperialismes konspirationer tilbage. Som en følge af dette blev Jordan en base for væbnet kamp, og et udgangspunkt både for eskaleringen af den væbnede kamp og for beskyttelsen af kampen på palæstinensisk jord. Derudover åbnedes udstrakte stridsfronter mod fjenden langs Suezkanalen og hele den palæstinensiske grænse til Transjordanien, Libanon og Syrien. Væbnet folkelig modstand eskaleredes på den vestre bred og indenfor det palæstinensiske territorium som blev besat før 1967. I Gazastrimlen udførtes heroiske væbnede aktioner i en sådan udstrækning, at det førte til halvdelen af de befriede områder i selve Gaza.

Den palæstinensiske revolution gik fra den ene sejr til den anden og voksede hurtigt, på trods af alle imperialismens og zionismens komplotter og på trods af alle vanskeligheder. Den kunne stå sejrrig frem af alle de kampe, hvori den konfronterede imperialistiske sammensværgelser og kontrarevolutionære kræfter i Jordan og Libanon fra november 1968 til og med juni 1970. Også den zionistiske fjende mislykkedes i sine forsøg på at udrydde revolutionens baser. Revolutionen kunne slå disse angreb fra fjendens side tilbage og vende dem til sejr, som ved Al-Karameh og Al-'Arkoub.

Men revolutionen begyndte at blive stillet overfor en meget svær situation som følge af de amerikanske initiativer og planer (f.eks. Rogers-planen). Disse initiativer blev akkompagneret af omfattende omringning af revolutionen og spredningen af nederlagsstemning. Denne situation gav de kontrarevolutionære kræfter i Jordan en god anledning til at udnytte en del af de negative træk som forekom i revolutionens udvikling med det formål at gennemføre de amerikansk-zionistisk-hashemitiske planer. Disse planer havde til formål at forårsage et hårdt slag mod den palæstinensiske revolution som en indledning til dens eliminering og til likvideringen af Palæstinaproblemet. Den palæstinensiske revolution og de palæstinensisk-jordanske masser

kæmpede ærefuldt i Jordan i september 1970, for at forsvare den væbnede kamps princip og for den palæstinensiske og arabiske sag. Deres kamp skal for altid forblive en beretning om utrolig heroisme og historisk modstand under de vanskeligste forhold. Men i juli 1971 eliminerede det jordanske lakajregime den palæstinensiske revolutions officielle tilstedeværelse i Jordan og begyndte at føre en politik som indbefattede truslen af 1. en officiel kapitulation overfor fjenden i spørgsmålet om den vestre bred og Jerusalem, 2. en likvidering af det palæstinensiske folks enhed, 3. en stimulans til splittelsen indenfor det palæstinensiske folk, mellem palæstinensere og jordanere, og mellem soldat og fedayh, 4. den østre bredds forvandling til en buffet til beskyttelse af den zionistiske formation, og til en militær, politisk og økonomisk indflydelsessfære for Israel, hvilket indebærer dens forvandling til en amerikansk, vesttysk og britisk haggård, hvor imperialistisk indflydelse dominerer, 5. undertrykkelse, plyndring og udsugning af de jordanske masser, undertrykkelse af deres demokratiske rettigheder, udover ruineringen af den nationale økonomi. Det er ingen hemmelighed, at de amerikanske planer, beskæftiger sig med at genopbygge den jordanske hær, således at den også kan slå til mod Syrien og Irak. Disse forhold gav den zionistiske fjende en fortræffelig anledning til at sikre sin okkupation, gennem at den kunne koncentrere sine anstrengelser om at forsøge at udrydde den væbnede modstand i Gazastrimlen og passivisere situationen i de besatte områder. Således blev Gazastrimlen udsat for de hårdeste former for undertrykkelse og for fordrivelsen af dele af befolkningen; og på den vestre bred blev lokale kommunevalg påtvunget for at skabe gode forudsætninger for besættelsen, at splitte det palæstinensiske folk og forsøge at fremføre latterlige politiske ledere som erstatning for det palæstinensiske revolutionære lederskab. Dette foregik samtidig med kong Husseins plan om oprettelsen af et såkaldt Forenet arabisk Kongerige, som beskæftigede sig med nøjagtig samme mål som det zionistiske komplot.

På den anden side intensiverede USA-imperialismen sit angreb i forening med en udstrakt plan om at sikre

standsningen og likvideringen af både den palæstinensiske revolution og den arabiske befrielsesbevægelse. I dette ærinde lancerede USA-imperialismen et antal manøvrer og komplotter skjult bag sådanne skilte som de såkaldte amerikanske initiativer, fredsforslag, delløsninger og resolutioner i FN's sikkerhedsråd. Deri fik den støtte fra aktive defaitistiske kræfter, forbundet med stærke økonomiske og politiske bånd til imperialismen.

Det slag som rettedes mod den palæstinensiske revolution i Amman i midten af 1971, intensiveringen af det amerikanske og zionistiske angreb mod den palæstinensiske revolution og mod de palæstinensiske masser og udenfor de besatte områder, og derudover den ukendte kapitulationistiske tendens på det officielle arabiske niveau, har tilsammen forårsaget en krise for den palæstinensiske revolution og de palæstinensiske og arabiske masser. Denne generelle krise har på den ene side bredt sig til hele den arabiske nation i det store arabiske hjemland, og på den anden side åbnet vejen for en serie af konspiratoriske planer med det formål at likvidere den palæstinensiske revolution, det palæstinensiske folks forenede nationale eksistens, og dets patriotiske sag. Disse konspirationer har taget sådanne former som Allon-planen, den foreslåede palæstinensiske stat på den vestre bred og i Gazastrimlen, og endvidere annekteringer, judifiseringer såvel som absorbering og assimilering af palæstinenserne i de samfund, hvor de lever i diaspora.

I denne kriseatmosfære går det palæstinensisk-arabiske folk fremad med styrke og beslutsomhed for at forsvare sin væbnede revolution, sin forenede nationale eksistens, og sin ret til at befri hele sit hjemland. Vort folk kommer hverken til at tillade likvideringen af dets retfærdige sag eller af dets revolution, som både udgør et centralt punkt udfra hvilket militans og revolution stråler over et område som imperialisterne og zionisterne stræber efter helt at dominere.

Vi ser også hvordan revolutionens struktur, dens kæmpere og masseorganisationer kraftigt og beslutsomt kø-

rer frem i retning mod national enighed, intensivering af den væbnede kamp mod den zionistiske fjende, befrielsen af Jordan, opbygningen af en Arabisk Front som skal deltage i kampen sammen med den palæstinensiske revolution, og oprettelsen af nære forbindelser med verdens befrielsesbevægelser og progressive anti-imperialistiske kræfter.

Den stærke indretning på national enighed indenfor den palæstinensiske revolutions led indebærer ikke i sig selv at krisen kan overkommes fremgangsrigt, men den indebærer, at nødvendige forudsætninger bliver skabt herfor.

Eskaleringen af den væbnede kamp mod den zionistiske fjende, mobiliseringen og organiseringen af folket, stimuleringen af forskellige former for væbnet og ikke-væbnet masse-kamp (militær, politisk, økonomisk og kulturel), leder altså sammen til genoptagelse af initiativet og af offensiven, og forberedelse til ophævelse af krisen.

For den palæstinensiske revolution og for den palæstinensiske befrielses sag fremstår Jordan som et særtilfælde i sammenligning med alle andre arabiske lande. Palæstinenserne udgør majoriteten i Jordan, og denne majoritet har der nationale rettigheder udover sine andre generelle rettigheder. Den udgør en væsentlig del af det palæstinensiske folk og uden den er det meningsløst at diskutere væbnet kamp mod fjenden. Desuden har dens kamp været bundet til det transjordaniske folks kamp, og organisk forbundet med den moderne historie, i særdeleshed i de sidste 25 år. Endvidere har Transjordanien de længste grænser mod den zionistiske fjende, og de ligger også tættest på hans transportnet og hans militære, økonomiske og demografiske strategiske positioner. Heraf følger faren ved kong Husseins samarbejde med imperialismen og zionismen. Dette samarbejde har ført til de massakrer som blev udført mod den palæstinensiske revolution, til forbudet mod dens tilstedeværelse i Jordan, til forhindringen af hver aktivitet rettet mod den zionistiske fjende eller imperialismen, og endelig til Jordans for-

vandling til en militær beskyttelsesbuffet for den zionistiske formation og en vej for zionistisk politik og zionistisk indflydelse til at trænge ind på alle områder. Disse fakta har gjort befrielsen af Jordan (styrtelsen af lakajregimet) til en afgørende faktor for at krisen skal kunne overkommes, og til en strategisk nødvendighed for processen at befri Palæstina.

Oprettelsen af en arabisk front som skal deltage i kampen sammen med den palæstinensiske revolution bygger i grunden på overbevisningen om, at vor sag ikke kan nå fremgang andet end indenfor rammen af en generel sejr for vor arabiske nations nationale, patriotiske befrielseskamp. Denne overbevisning vil bidrage til beskyttelsen af den palæstinensiske revolution, vil garantere fortsættelsen og eskaleringen af den væbnede kamp, og vil bidrage til kampen for at styrte det jordanske lakajregime, og vil generelt bidrage til at overvinde den nuværende krise.

Forstærkningen af solidaritetsbåndene og af fælles kamp mellem den palæstinensiske revolution og de militante arabiske kræfter på den ene side, og verdens befrielsesbevægelser og de progressive antiimperialistiske kræfter i hele verden på den anden side, vil bidrage til støtte og intensivering af vor revolutionære kamp og af den fælles kamp fra alle folks side mod imperialismen, zionisme, racisme og reaktion. Arbejdet med at forstærke disse bånd, hviler på overbevisningen om, at den palæstinensiske revolution og den arabiske kamp udgør en del af verdens befrielseskamp.

Under disse nye og farlige omstændigheder, og med tanke på det ansvar som hviler på den palæstinensiske revolutions skuldre, har Palæstine Liberation Organization, med alle sine grupper og styrker, vedtaget et politisk interim-program baseret på 4 hovedsagelige strategiske linier:

1. Fortsættelsen af mobiliseringen og organiseringen af alle vort folks muligheder, både indenfor og udenfor hjemlandet, for en langvarig folkekrig i kamp for total befrielse, og oprettelsen af en demokratisk stat i over-

ensstemmelse med den arabiske nations stræben efter udstrakt enhed og national befrielse.

2. Den nære sammenkædning af vort folks kamp med vore brødre det jordanske folks kamp i en jordansk-palæstinensisk befrielsesfront, som udøver sine opgaver i Palæstina, skal lede kampen for Jordans befrielse fra det reaktionære kongelige lakajregime, som både fungerer som en facade for at skjule den zionistiske kontrol over den østre bred og som en beskyttelse af den zionistiske besættelse af Palæstina.

3. Sammenkædningen af den palæstinensiske kamp med den arabiske kamp i dens helhed gennem en front af alle nationale og progressive kræfter som er rettede mod imperialismen, zionisme og neo-kolonialisme.

4. Solidaritet med den verdensomfattende kamp mod imperialismen, zionisme og reaktion, for national befrielse.

Palestine Liberation Organisation definerer sine opgaver på følgende måde:

For det første: på det palæstinensiske område

1. At fortsætte kampen, i særdeleshed den væbnede kamp, for befrielsen af hele det palæstinensiske nationale territorium og oprettelsen af et palæstinensisk demokratisk samfund som garanterer retten til arbejde og til et anstændigt liv for alle medborgere, således at de kan leve i lighed, retfærdighed og broderskab; et demokratisk samfund som står i opposition til alle former for fordomme med hensyn til race, farve eller tro.

Dette samfund vil garantere tanke-, ytrings- og mødefrihed, frihed til at demonstrere, strejke og danne nationale politiske og faglige organisationer, frihed til troende af alle salgs til at udøve deres religion, således at dette demokratiske palæstinensiske samfund vil udgøre en del af hele det forenede arabiske demokratiske samfund.

2. At bekæmpe kompromismentalitet og sådanne planer som den giver anledning til, som enten står i modsætning til vort folks nationale befrielses sag eller som

sigter på at likvidere denne sag ved »foreslåede palæstinensiske enheder« eller ved *en palæstinensisk stat på en del af det palæstinensiske nationale territorium*. Endvidere at modstå disse planer gennem væbnet kamp og politisk kamp.

3. At forstærke båndene af national enhed og forenet kamp mellem de af vore landsmænd, som befinder sig indenfor det område, som blev besat 1948 og dem på den vestre bred, i Gazastrimlen og udenfor det besatte hjemland.

4. At bekæmpe den politik som beskæftiger sig med at fordrive de arabiske indbyggere fra besat område. At med vold kæmpe mod oprettelsen af kolonier og judiferingen af dele af det besatte hjemland.

5. At mobilisere masserne på den vestre bred, i Gazastrimlen og i hele det besatte palæstinensiske land; og at bevæbne dem i den hensigt at fortsætte kampen og højne deres militans mod den zionistiske nybyggerkolonialisme.

6. At arbejde for at organisere vore masser i det besatte land og hjælpe masseorganisationer til at modstå Histadrut's anstrengelser for at gøre arabiske arbejdere til medlemmer. At forstærke og støtte de palæstinensiske og jordanske fagforbunds stræben i denne sag. At bekæmpe zionistiske politiske partiers forsøg på at oprette arabiske afdelinger på besatte områder.

7. At støtte bondemasserne og udvikle de nationale økonomiske og kulturelle institutioner i det besatte hjemland, i den hensigt at forstærke medborgernes forbindelse med landet og stoppe emigrationsprocessen. Derudover, at bekæmpe den zionistiske økonomiske og kulturelle invasion.

8. At rette opmærksomheden på forholdene for vore medborgere i det område som blev besat 1948. At støtte deres kamp for oprettelholdelsen af deres arabiske nationale identitet. At tage deres problemer op og hjælpe dem til at deltage i kampen for befrielse.

9. At rette opmærksomheden mod levevilkårene for vort folks arbejdende masser i forskellige dele af det arabiske hjemland og opnå, at de økonomisk og retsligt får samme stilling som medborgerne i de arabiske samfund, med udgangspunkt i at deres produktive kapacitet står i disse samfunds tjeneste. Speciel opmærksomhed skal rettes mod sådanne spørgsmål som gælder deres ret til arbejde, deres løn og erstatninger, deres frihed til palæstinensisk politisk og kulturel aktivitet, deres frihed til at rejse og flytte, alt dette indenfor rammen af opretholdelsen af den palæstinensiske identitet.

10. At støtte og udvikle den palæstinensiske kvindes rolle i den nationale kamp, socialt, kulturelt og økonomisk, og opnå at hun deltager i kampen på alle planer.

11. At rette opmærksomheden på forholdene for medborgere i lejren, at forsøge at højne deres niveau økonomisk, socialt og kulturelt, at træne dem i at tage sig af deres egne anliggender.

12. At opmuntre arbejdere indenfor arabisk landbrug og i arabiske industrier til at stå fast på deres krav, at arbejde på at beskytte dem for at blive lokket til at ansættes i fjendeprojekt; at opmuntre og udvikle lokal produktion i den hensigt at kunne absorbere arbejdere, der er ansatte hos fjenden; at bekæmpe fjendens forsøg på at overtage og ruinere nationale industriforetagender.

13. At betragte hver kollaboratør eller person som negligerer det palæstinensiske folks historiske naturlige ret til sit hjemland som en måltavle for revolutionen, det gælder hans person og hans ejendele. Det samme, når det drejer sig om hver og en som konspirerer mod vort folks rettigheder, først og fremmest dets ret til at modstå besættelsen og dets ret til national uafhængighed.

14. At rette opmærksomheden på emigrerede masser i fremmede lande og at arbejde for at binde dem til deres sag og til den palæstinensiske revolution.

15. PLO skal anvende sine officielle arabiske forbindel-

ser til at beskytte de palæstinensiske medborgeres interesser i det arabiske hjemland og til at udtrykke det palæstinensiske folks politiske vilje. (Den palæstinensiske revolution skal fortsat udgøre det palæstinensiske folks legitime politiske lederskab og være dets eneste talsmand i alle vigtige spørgsmål). Derfor skal ledelsen i PLO dannes af alle den væbnede palæstinensiske revolutions organisationer, de palæstinensiske massers organisationer (faglige og kulturelle organisationer), og af patriotiske grupper og personer som anser den væbnede kamp for et hovedsageligt og grundlæggende middel til Palæstinas befrielse og som står fast ved det Palæstinensiske Nationale Grundlag.

For det andet: På det jordansk-palæstinensiske område

Den Jordansk-Palæstinensiske Nationale Front opfordres til at lede de to folks kamp mod følgende strategiske mål:

A. Oprettelsen af et nationalt demokratisk regime i Jordan som skal:

Skabe den rette atmosfære for den fortsatte kamp for befrielsen af hele Palæstina.

Garantere såvel det jordanske som det palæstinensiske folks nationale suverænitet.

Garantere genoprettelsen af unionen mellem de to bredder på det rigtige grundlag af fuldstændig national ligestilling mellem de to folk, således at det palæstinensiske folks fuldstændige nationale historiske rettigheder, og begge folks nuværende nationale rettigheder beskyttes.

Tilgodese fælles national udvikling, økonomisk, socialt og kulturelt.

Forstærke broderskabs- og lighedsbåndene mellem de to folk gennem lige retslige, konstitutionelle, kulturelle og økonomiske rettigheder og gennem at stille hvert folks menneskelige og økonomiske ressourcer i deres fælles udviklings tjeneste.

B. Konsolideringen af såvel det palæstinensiske som

det jordanske folks kamp med den arabiske nation at:

Fuldføre den nationale befrielse.

Modstå imperialistiske planer som sigter til at påtvinge løsninger og vilkår på det arabiske hjemland, hvilket er ensbetydende med kapitulation overfor fjenden.

Udtrykke alle former for zionistisk og imperialistisk tilstedeværelse (økonomisk, militært og kulturelt), ligesom alle de kræfter som er forenede med disse og som agerer som mæglere for neo-kolonialismen og dens politik.

For at denne Jordansk-Palæstinensiske Nationale Front virkelig skal fremtræde på den jordanske arena, og for at den skal vokse og vinde i styrke, skal alle former af daglig massekamp umiddelbart aktiviseres, således at massernes bevægelser både for sine daglige og sine generelle krav leder til fremvæksten af et organiseret lederskab og organisationer som udtrykker interesserne for folkets forskellige dele, dvs den slags lederskab og sådanne organisationer som gennem de sidste år har manglet i massernes daglige kamp.

Virkeliggørelsen af den Palæstinensisk-Jordanske Nationale Fronts generelle målsætninger kræver en lang og hård kamp. Gennem daglige kampe og kampe på begrænsede kampafsnit overvinder masserne sociale forhindringer af splittende natur og sammensmeltes i en fælles kamp som får militante nationale træk og eksponerer det kongelige lakajregime. Kongeregimet hviler i sin grundvold på udnyttelsen af stammeforholdene og på at provokere lokal fanatisme i den hensigt at skjule sit samarbejde med zionismen og imperialismen (og for at vende massernes opmærksomhed fra deres modsætning til regimet). PLO fremlægger aktionsprogrammet for Jordan for at engagere de militante organisationer i Jordan i en alvorlig broderlig debat med det formål at bygge den Palæstinensisk-Jordanske Nationale Front. Denne front skal beskæftige sig med følgende opgaver:

1. At mobilisere og organisere masserne for oprettelsen af et nationalt demokratisk regime i Jordan, som

tror på den palæstinensiske revolution, støtter den og forsyner den med det klima som kræves for alle former for massekamp.

2. At føre jordanerne ind i den væbnede kamp mod den zionistiske fjende eftersom dette er såvel et patriotisk og nationelt mål som en nødvendighed for at beskytte Jordanflodens østre bred.
3. At *kæmpe* for at oprette den palæstinensiske revolutions handlefrihed i og fra Jordan og dens frihed til at oprette baser på dens territorium.
for at afsløre lakajregimets konspirationer og dets falskhed i denne henseende.
for at opnå massernes beskyttelse af de kæmpere som begiver sig vestpå over floden.
4. At arbejde for at konsolidere de nationale og anti-imperialistiske kræfter i hele det arabiske hjemland i en kæmpende front, og for at uddybe forbindelserne mellem den palæstinensisk-jordanske nationale kamp og de revolutionære kræfter i verden.

For det tredje: relationerne med de arabiske revolutionære kræfter

Den arabiske revolution passerer nu gennem den nationale demokratiske revolutions stade, hvilket indebærer:

- A) At gennemføre fuldstændig politisk og økonomisk uafhængighed og udrydde alle former for splittelse og afhængighed af kolonialisme og imperialism.
- B) At likvidere alle former for imperialistisk tilstedeværelse såsom politisk indflydelse, militærbaser, økonomiske investeringer, kulturelle institutioner og at knuse alle de lokale kræfter som er forbundet med imperialismen.
- C) At befri Palæstina fra den zionistisk-imperialistiske formation som ikke bare har tiltusket sig det palæstinensiske land og fordrevet dets urbefolkning, men som også gennem hele sin eksistens har vist, at den er et væsentligt imperialistisk redskab for undermineringen af den arabiske revolution og beskyttelsen af imperialistisk tilstedeværelse i området. Befrielsen af Palæstina er ikke

kun en palæstinensisk patriotisk pligt. Det er også en national nødvendighed. Kampen for virkeliggørelsen af den arabiske nationale demokratiske revolution vil ikke kunne blive forenet eller uddybet, den vil hverken kunne udbrede sig eller kunne opnå sine mål, hvis den ikke likviderer den zionistiske og imperialistiske base som er rettet mod dens rødder.

- D) At beskytte de arabiske massers frihed, således at de kan spille deres rolle i det politiske liv og udgøre en solid grund for en permanent oprettet demokratisk enhed.
- E) At stille den arabiske nations materielle og menneskelige ressourcer til tjeneste for økonomisk, social og kulturel uafhængighed, gennemføre arabisk økonomisk og kulturel integrering og udrydde alle former for eftergivenhed og splittelse.

Den palæstinensiske revolution og den palæstinensisk-jordanske nationale kamps enhed udgør en integreret del af den arabiske nationale demokratiske revolution og en af dens vigtigste støtter.

Derfor er det den palæstinensiske revolutions, dens lederskabs og den jordanske nationale fronts opgave:

At opnå samarbejde med alle kæmpende arabiske nationale demokratiske organisationer hvor de end findes;

At gennem kamp forberede en militant atmosfære som fører til fremvæksten af sådanne kræfter;

At åbne sine led for arabiske kæmpere, idet kampen på det palæstinensiske område mod den imperialistiske zionistiske fjende er en vigtig strategisk kamp for hele den arabiske revolution.

De arabiske progressive nationale kræfter må gå sammen i en arabisk national front med følgende krav:

1. At forstærke den positive støtte til den palæstinensiske nationale revolution og til den jordansk-palæstinensiske nationale demokratiske kamp.

2. At bekæmpe alle likvidationsplaner eller tilfældige løsninger, ikke bare fordi de sanktionerer den zionistiske besættelse og fører til elimineringen af den palæstinensiske nationale sag, men også fordi sådanne planer og løsninger har vist sig at være forbedringer fra imperialismens og dens allierede reaktionære kræfters side til manøvrer og konspirationer med det formål at sønderrive de arabiske nationale kræfters enhed, udrydde den arabiske nationale revolution og indføre total imperialistisk dominans over området.
3. At kæmpe for elimineringen af de nuværende former for imperialistisk tilstedeværelse i det arabiske hjemland (politisk indflydelse, militærbaser, investeringer og kulturelle institutioner og aktiviteter). At kæmpe mod dominansen af imperialistisk økonomi over den arabiske nationale økonomi. At kæmpe mod de reaktionære kræfter som propaganderer for denne dominans og stimulerer den. Den fortsatte eksistens af amerikanske interesser i det arabiske hjemland, og deres organiske forbindelser, kræver konfrontation og likvidering af disse USA-imperialistiske interesser.
4. At opmuntre og støtte alle institutioner og aktiviteter som a) forsøger at genoplive eller beskytte den arabiske nationale arv; b) spreder nationale og revolutionære værdier og dyder; c) arbejder for at modstå den zionistisk-imperialistiske kulturelle invasion og de dekadente og uvæsentlige værdier som den propaganderer for.
5. Solidaritet med arabiske patriotiske og progressive kæmpere mod enhver form for forfølgelse som gælder deres indkomstmuligheder eller som rammer dem fysisk, politisk eller intellektuelt.

For det fjerde: Relationerne med befrielses kræfter i verdensmålestok

Den palæstinensiske nationale kamp og den arabiske nationale demokratiske kamp udgør en integreret del af den kæmpende bevægelse som over hele verden retter sig mod imperialismen og racisme og som sigter på national befrielse. Gensidig solidaritet og gensidig støt-

te mellem den arabiske nationale kamp og den verdensrevolutionære kamp er en nødvendighed og et objektivi vilkår for at vor arabiske kamp skal lykkes.

De arabiske nationale og progressive kræfter baserer sine relationer for solidaritet i verdensmålestok på følgende principper:

1. Den arabiske palæstinensiske nationale kamp står beslutsomt og fast for enheden mellem alle verdens revolutionære kræfter.
2. Den arabiske nationale kamps bidrag til løsningen af stridigheder indenfor den verdensrevolutionære bevægelse består af dens effektive og fremgangsrig behandling af sine egne problemer og af de udfordringer som den stilles overfor.
3. Den arabiske kamps mål og metoder (som tager ved lære af de generelle revolutionære regler som udgør summen af de erfaringer, der er blevet gjort af verdens nationale befrielsesbevægelser) angår de arabiske nationale og progressive kræfter. Dette er ikke det samme som at råd fra venner negligeres eller forbliver upåagtede.

Resolutioner fra Det palæstinensiske Nationalråds 12. kongres

Afholdt i Cairo den 1.-8. juni 1974

Resolution fra PLOs eksekutivkomite (summerisk oversættelse)

1. Understregning af PLOs holdning overfor Sikkerhedsrådets resolution nr. 242, som behandler palæstinenserens problem som flygtninge, og som tilsidesætter deres nationale og historiske rettigheder i Palæstina. PLO afviser på ethvert plan, arabisk eller internationalt incl. Genevekonferencen, at føre forhandlinger på grundlag af denne resolution.
2. PLO vil kæmpe med alle midler, først og fremmest ved væbnet kamp, for at befri det palæstinensiske land og oprette folkets nationale lederskab, det kæmpende uafhængige styre over enhver befriet del af Palæstina. PLO understreger at dette mål kun kan nås ved at øge forskellene i styrkeforholdene i det palæstinensiske folks interesse.
3. PLO bekæmper enhver plan eller marionetstat, hvis pris er anerkendelse (af staten Israel, red.), aftaler, »sikre grænser«, eller opgivelse af vort folks historiske ret til at vende tilbage og bestemme over deres egen fremtid i deres eget land.
4. PLO betragter ethvert skridt mod befrielse som led i en lang kæde i fortsættelse af strategien for at etablere den demokratiske palæstinensiske stat, som det er blevet fastslået i tidligere afholdte nationale konferencer.
5. PLO kæmper sammen med de nationale progressive kræfter i Jordan for at etablere den palæstinensisk-jordanske front, der vil kæmpe for et nationalt-demokratiske regime i Jordan, forbundet med den palæstinensiske nationalstat, som vil blive etableret som resultat af den væbnede kamp.

6. PLO arbejder på at etablere en kæmpende enhed mellem de to folk og alle de progressive nationale kræfter i det arabiske område, som kan blive enige om dette program.

7. Det palæstinensiske nationale lederskab arbejder på at skabe en enhed i de lande som står overfor Israel, for at fortsætte befrielsen af hele det palæstinensiske område, og som skridt mod den totale arabiske enhed.

8. PLO arbejder med at styrke solidariteten med de socialistiske lande og de progressive kræfter i verden, for at vælte alle zionistiske, imperialistiske og reaktionære planer.

9. I lyset af dette program vil PLO arbejde på at styrke den nationale enhed og bringe den op på et niveau, som vil gøre den i stand til at gennemføre sin nationale og progressive opgave.

10. I lyset af dette program vil det revolutionære lederskab fremlægge den rette taktik, der tjener dette og muliggør opfyldelsen af de ovennævnte mål.

Resolution fra Det Palæstinensiske Nationalråds 12. kongres

(summarisk oversættelse)

1. Kongressen understreger vigtigheden af enighed i den palæstinensiske revolutions rækker opnået ved at højne samarbejdsformerne og ved gennemførelse af de resolutioner, der er vedtaget på det militære, politiske og økonomiske område.
2. Da den palæstinensiske nationale bevægelse er en del af de arabiske befrielsesbevægelser er det nødvendigt samtidigt at styrke og udvikle kampen i det palæstinensiske og det arabiske område. Det er nødvendigt at koordinere samarbejdet med de nationale arabiske regimer og udvikle samarbejdet fra Oktoberkrigen i fremtidens kamp.
3. Støtten fra de socialistiske lande og fra verdens progressive- og befrielseskræfter kræver af os, at vi ud-

vider samarbejdet med disse kræfter og med den palæstinensiske sags venner.

4. Den palæstinensiske revolution er interesseret i at bevare et stærkt og godt forhold til det libanesiske folk. Libanons sikkerhed må sikres og landet støttes af samtlige arabiske lande så det kan modstå fjendens angreb, stoppe hans ekspansionisme og gøre det muligt for libaneserne i landets sydlige del og vort folk i lejrene, at stå fast og modstå fjendens angreb.
5. Det reaktionære regime i Jordan, der er kendt for dets anti-folkelige politik og som nægtede at deltage i Oktoberkrigen, konspirerer i øjeblikket med zionismen og imperialismen for at begrænse den palæstinensiske nationale identitet og for enhver pris at vende tilbage til Vestbredden. For at bekæmpe dette er det nødvendigt at isolere dette regime og at kæmpe for dannelsen af en national/demokratisk regering i Jordan.
6. Kongressen opfordrer alle de folk og regeringer der ønsker retfærdighed og fred og verdens progressive og befrielseskrafter, til at eskalere kampen mod den internationale zionisme der arbejder energisk på at få flere jøder til at immigrere til Palæstina og dermed styrke det kolonialistisk/zionistiske militærapparat, der gør det muligt for fjenden at ekspandere og bekæmpe vore nationale rettigheder.

Kongressen hilser alle kæmpende palæstinensiske kræfter og alle fængslede i Palæstina og Jordan - de syriske og ægyptiske armeer som kæmpede i Oktoberkrigen - de palæstinensiske masser i de besatte områder fra 1948 som aktivt har deltaget i befrielseskampen - de arabiske masser som støttede de kæmpende arabiske armeer - samarbejdet mellem den arabiske befrielsesbevægelse og den palæstinensiske revolution - den arabiske front til støtte for den palæstinensiske revolution, specielt den libanesiske nationale og progressive bevægelse. Kongressen hilser den socialistiske lejr's støtte til det palæstinensiske folk og den arabiske nation, specielt USSR og Den Kinesiske Folkerepublik. Vi værdsætter den støtte som vi får fra de islamiske, alliancefri og af-

rikanske lande og fra verdens progressive og befrielsesbevægelser.

Den sejr, som det vietnamesiske folk har opnået betragter vi som et eksempel for vor revolution og for verdens befrielsesbevægelser, der sammen kæmper for befrielse, progressivitet og selvbestemmelse.

PFLPs orientering om den aktuelle situation henvendt til Palæstinas folk

20. juli 74, Al Hadaf nr. 261

Til det kæmpende palæstinensiske folk
Kammerater og våbenfæller

Siden sin oprettelse har PFLP fastholdt, at den første og grundlæggende betingelse for den palæstinensiske revolutions sejr er dette: Opnåelsen af den palæstinensiske nationale enhed bygget på et politisk program, der er ioverensstemmelse med PLOs vedtægter som afspejler vort folks ønsker om en total befrielse af Palæstina.

PFLP har samtidig fastholdt, at den nationale enhed, det politiske program, kampens praksis som er baseret på den væbnede kamp og på massernes kamp for at udvikle folkekrigen, er den korrekte vej til at opnå folkets historiske ret som vore masser altid har fastholdt og ydet store ofre for at opnå.

Da PFLPs lederskab deltog i de udvidede møder for modstandsbevægelsens ledelse som PLOs eksekutivkomite indkaldte til i maj 74, var PFLPs standpunkt at fortsætte kampen for at opnå en enig palæstinensisk national stillingtagen som modsatte sig fredsløsningerne.

Da PFLP accepterede de nye (10) punkter, selvom disse ikke repræsenterede PFLPs synspunkter på en klar måde, havde vi til hensigt at kæmpe for at forhindre en splittelse blandt palæstinenserne og for at hindre fjenden i at udnytte denne splittelse i modstandsbevægelsens aktuelle situation. Vi havde også som mål, at opnå en tid med diskussioner for at nå frem til en fælles revolutionær stillingtagen for hele den palæstinensiske revolution. Yderligere var det vort mål, at give de palæstinensiske masser mulighed for at spille deres rolle i forsvaret af revolutionen og forhindre at den kom på afveje. Desuden var vor position, at den afvigende holdning måtte afsløres totalt overfor folket, så det kunne bekæmpe og tilintetgøre den.

Da PFLP ved afslutningen af den 12. kongres i Cairo accepterede at være medansvarlig for udviklingen i den kommende periode ved at deltage i PLOs eksekutivkomite, så skyldtes denne accept, at vi har en klar opfattelse af de 10 punkter. Denne opfattelse blev nedfældet i referatet fra kongressen. Det følgende er nogle af de vigtigste punkter der i referatet udtrykker vor opfattelse:

1. Afvisningen af Sikkerhedsrådets resolution nr. 242 er uundgåelig i den palæstinensiske kamp, ligegyldigt hvordan den bliver fortolket, fordi resolutionen har som mål at tilintetgøre vor revolution og vor sag.
2. En klar afvisning af deltagelse i Geneve-konferencen må fastholdes for at undgå at falde i en fælde som har det formål, at likvidere vores væbnede kamp.
3. Dette betyder, at revolutionen ikke kan være part i forhandlingerne.
4. Et nationalt lederskab som vil kæmpe for at opnå palæstinenserne nationale mål, kan ikke udspringe af en Geneve-konference, men kun af vores væbnede og politiske kamp som er bygget på et korrekt grundlag.
5. Det kongelige jordanske regime er reaktionært og en del af konspirationen mod palæstinenserne og derfor er vores afvisning af det såkaldte forenede arabiske kongerige og vores afvisning af et hvilket som helst samarbejde med regimet, klar og total og kan ikke forhandles. Kampen for oprettelsen af en national/demokratisk regering i Jordan er et af punkterne i det midlertidige program.

Kammerater:

Sådan var og er vor opfattelse af de 10 punkter. Vi var og er fortsat parate til at kæmpe og yde kampens ofre. Det er på dette grundlag vi accepterede deltagelse i PLOs eksekutivkomite.

Udfra denne holdning, troen på de palæstinensiske og arabiske massers ret til alle informationer, der angår deres kamp - udfra dette vil PFLP understrege for vore kæmpende kammerater - at vi ikke et øjeblik vil

tøve med at afsløre og bekæmpe enhver afvigelse - lige meget hvem afvigeren er.

Ud fra denne holdning erklærer PFLP for de palæstinensiske masser i og udenfor de besatte områder, og for de arabiske masser:

1. Presset på PLO fra både arabiske og internationale kræfters side forstærkes for at få organisationen til at samarbejde.

a) PLO søges presset til at samarbejde med det jordaniske regime gennem deltagelse i arabiske minitopmøder med hensigten at skabe et forlig forud for konferencen i Geneve.

b) PLO søges presset til deltagelse i Geneve-konferencen på grundlag af Sikkerhedsrådets resolution nr. 338, der opfordrer parterne til at starte gennemførelsen af resolution 242, og gennem denne deltagelse få Westbank og Gaza tilbage.

2. Visse palæstinensiske ledere erklærer både på officielle og private møder deres imødekommenhed overfor deltagelse i konferencen på »visse betingelser«. Disse udtalelser viser, at de er villige til at deltage i fredsløsninger for at oprette en Palæstina-stat på en del af Palæstinas jord og at de anerkender den israelske eksistens samtidig med at de prøver at camouflere deres holdning ved at bruge udtryk som »oprettelsen af en national myndighed«.

Masserne har ikke glemt den udtalelse som den øverste leder af en organisation fremkom med efter Nationalkongressen om sine betingelser for at deltage i Genevekonferencen.

Masserne har ikke glemt en erklæring som en anden organisations leder fremkom med om dennes betingelser for at mødes og samarbejde med Hussein. Masserne hører i øjeblikket om arabiske og internationale mæglere mellem PLO og det jordaniske regime.

3. Der er visse folk som påstår, at de repræsenterer palæstinenserne i de besatte områder og at deres holdning dækker befolkningens i de besatte områder. Men sandheden er, at disse folk aldrig har troet på eller støttet den væbnede kamp som en vej til Palæstinas befrielse, men altid har kunnet sameksistere med den zionistiske fjende

Til vore våbenfæller, til vort folks kæmpende masser:

PFLP vil ikke nøjes med at afsløre de afvigende holdninger og deres repræsentanter, men vil stå ved jeres side, kæmpe sammen med jer mod enhver konspiration mod opnåelsen af vores nationale rettigheder over hele Palæstina og for en rettelse af visse lederes holdninger.

I PLOs vedtægter står der:

Pkt. 2: Palæstina med sine grænser fra mandattiden er en enhed som ikke kan deles.

Pkt. 3: Det arabisk-palæstinensiske folk har juridisk ret til deres land og ret til udøvelse af selvbestemmelsesretten efter befrielsen.

Pkt. 19: Palæstinas deling i 1947 og Israels oprettelse er ugyldig i al fremtid fordi det er i modstrid med det palæstinensiske folks vilje og rettigheder og i modstrid med FNs konventioner, specielt konventionen om folkenes ret til selvbestemmelse.

Pkt. 21: Det arabisk-palæstinensiske folk manifesterer sig gennem den væbnede kamp og afviser alle alternative løsninger som ikke imødekommer en total befrielse af Palæstina og afviser samtidig en internationalisering af det palæstinensiske problem.

I det politiske program som Nationalkongressen vedtog på sit 11. møde står følgende:

»Eskaleringen af kampen mod den opgivende mentalitet og hvad den medfører af planer som har til formål at tilintetgøre vor sag eller formindske vor sag til en del-stat i Palæstina - og udvidelsen af kampen mod disse planer med væbnet og politisk kamp«.
»Kampen for oprettelsen af en national/demokratisk regering i Jordan vil skabe bedre betingelser for den fortsatte kamp for Palæstinas befrielse«.

I introduktionen til de 10 punkter som blev vedtaget på Nationalkongressens 12. samling står der:

»På grundlag af PLOs vedtægter og politiske pro-

gram, som blev vedtaget i den 11. samling afholdt 6.-12.1.73, og på grundlag af troen på uundgåeligheden af opnåelsen af en retfærdig fred i området uden opnåelsen af de palæstinensiske rettigheder, først og fremmest retten til at vende tilbage til deres eget land og retten til selvbestemmelse.

Kæmpende kammerater, vort kæmpende folks masser:

Fordi der er nogen der kommer på afveje fra PLOs program og vedtægter, Nationalkongressens vedtagelser, og forsøger sig med camouflerede opgivelsesforsøg, vil vi opfordre jer til at være på vagt og til at hindre de opgivendes anslag.

Deltagelsen af en hvilken som helst palæstinenser i Geneve-konferencen eller en anden konference under de nuværende magtforhold vil være ensbetydende med anerkendelsen af den zionistiske eksistens' ret i Palæstina.

En hvilken som helst leders møde med Hussein under dække af »samarbejde« eller »enhed« vil give kongen og hans regime aflad for hans tidligere og nuværende aktioner mod vort kæmpende folk. Vi ved alle at Hussein aldrig har respekteret nogen aftale eller overenskomst.

PFLP erklærer derfor, at den betragter et hvilket som helst møde mellem PLOs ledelse og det reaktionære regime i Jordan som en klar afvigelse der er i modsætning til Nationalkongressens vedtagelser og derfor må forhindres.

Talen om møder med Hussein under »visse betingelser«, talen om deltagelse i Geneve under »visse betingelser« er starten på en afvigerkurs som masserne og den kæmpende avantgarde ikke vil acceptere.

Vore kæmpende masser:

Vi opfordrer jer til fortsat kamp for at forhindre afvigerkursen - vi opfordrer jer til at øge kampen mod afvigerne - vi lover jer at stå ved jeres side i kampen for at opnå de mål vi satte os ved revolutionens start.

Kampen er langvarig, vejen er hård - der er mange

kræfter der presser PLOs ledelse for at få den til at forhandle med fjenden, men vore palæstinensiske og arabiske massers vilje vil demonstrere sin effektivitet og vil til slut sejre. Lad os kæmpe for oprettelsen af et nationalt/demokratisk styre i Jordan som et vigtigt led i den langvarige kamp for Palæstinas befrielse.

PFLP
juli 1974

Riyad Konferencens beslutninger (13 pkt):

Oversat fra al Itihad d. 23.10.76

På initiativ fra Saudi-arabien og Kuwait mødtes i Riyad, kong Khaled, Præsident Elias Sarkis, Emir Sabah El-Salam-El Sabah, Præsident Haffes Al-Assad, Præsident Anvar Sadat og Yassir Arafat, for at behandle krisen i Libanon. Undersøge mulighederne for krisens løsning og for at opnå enighed om de nødvendige skridt for at standse blodsudgydelserne i Libanon.

Våbenhvile:

Konferencen besluttede at erklære våbenhvile og standse kampene fuldstændig. Alle parter skal overholde dette. Konferencen besluttede at forøge de nuværende arabiske sikkerhedsstyrker, som skal fungere i Libanon under ledelse af den libanesiske præsident.

Afvisning af en opdeling af Libanon:

Deltagerne er enige om at afvise en libanesisk deling under en hvilken som helst form: juridisk, direkte eller indirekte. Deltagerne understreger at bevare Libanons forening og suverænitet og ikke intervenere i dets indre anliggender.

Politisk dialog:

Konferencen opfordrede libanesiske involverede parter til at begynde en politisk dialog, som har til formål at opnå national forsoning og det libanesiske folks genforening.

Man blev enige om at effektivisere Cairo-aftalen og dens tilføjelser, som PLOs formand erklærede sin fuldstændige støtte til. I denne forbindelse blev man enige om at danne en komite bestående af repræsentanter fra Saudi-arabien, Syrien, Ægypten og Kuwait, som, i samarbejde med den libanesiske repræsentant, skal ef-

fektivisere Cairoaftalen og tillæg inden 90 dage efter våbenhvilens erklæring.

Støtte Rabat-aftalens beslutninger:

Konferencen understreger sin støtte til den 7. arabiske topkonference i Rabat, på hvilken blev besluttet, at PLO er den eneste legitime repræsentant for det palæstinensiske folk. Samtlige arabiske lande, der er medlem af den arabiske liga, forpligtede sig til at støtte PLO og ikke intervenere i dens anliggender. PLO understregede sin (politiske) linie i ikke at intervenere i et hvilket som helst arabisk lands interne anliggender. I denne forbindelse understreger konferencen de deltagende landes forpligtigelse mht. Libanons sikkerhed, forening og uafhængighed.

Libanons opbygning:

Konferencen behandlede spørgsmålet om Libanons opbygning - de nødvendige materielle betingelser for at fjerne den væbnede kamps ødelæggelser, samt de tab, som det libanesiske og palæstinensiske folk lider under.

Denne konferences beslutninger vil blive fremlagt på den udvidede arabiske topkonference:
Den sekssidede konference har besluttet sig til følgende:

Pkt. 1:

At standse krigshandlingerne over hele Libanon fra samtlige parter, begyndende d. 21.10 kl. 6.00 - at samtlige parter forpligter sig til at overholde dette.

Pkt. 2:

Styrke de nuværende arabiske tropper til en stærk enhed, der skal fungere under ledelse af den libanesiske præsident personligt. Enheden skal være på 30.000 mand. Blandt dens hovedopgaver: 1) - at gennemtvinge våbenhvilen, - adskille de kæmpende enheder og at

forhindre enhver overtrædelse. b) - Cairo-aftalen og dens tilføjelser effektiviseres. c) - garantere den interne sikkerhed. d) - overvåge de væbnede enheders tilbagetrækning til positioner fra før d. 13.04.75, - fjernelsen af barrikaderne, ifølge det medfølgende tidsskema. 2) - kontrollere og overvåge alle tunge våben, som de involverede parter er i besiddelse af: kanoner, morterer og raketramper. f) hjælpe myndighederne med at overtage de offentlige institutioner; - som første skridt til denne genopbygning. - Beskytte de offentlige institutioner (militære og civile).

Pkt. 3:

Genindføre normale tilstande, som over hele landet før d. 13.04.75. ifølge det vedlagte tidsskema.

Pkt 4:

effektivisere Cairo-aftalen og dens tilføjelser, overholde den både i ord og gerning. Dette støttes af samtlige arabiske lande, og der nedsættes en komite med repræsentanter fra Saudi-arabien, Syrien, Ægypten Kuwait og Libanon.

Pkt. 5:

PLO understreger sin respekt for Libanons uafhængighed og sikkerhed. PLO vil ikke intervenere i Libanons indre anliggender, - i erkendelse af, at det palæstinesiske spørgsmål er et arabisk anliggende. De legitime libanesiske myndigheder garanterer PLOs eksistens og virke på arabisk område, inden for rammerne af Cairo-aftalen og dens tilføjelser.

Pkt. 6:

De deltagende arabiske lande garanterer Libanons uafhængighed, sikkerhed og forening.

Pkt. 7:

De deltagende arabiske lande, understreger topkonfe-

rencens beslutninger i Algeriet og Rabat: At støtte den palæstinensiske befrielsesbevægelse, at respektere det palæstinensiske folks ret til at kæmpe med alle midler for sine nationale rettigheder.

Pkt. 8:

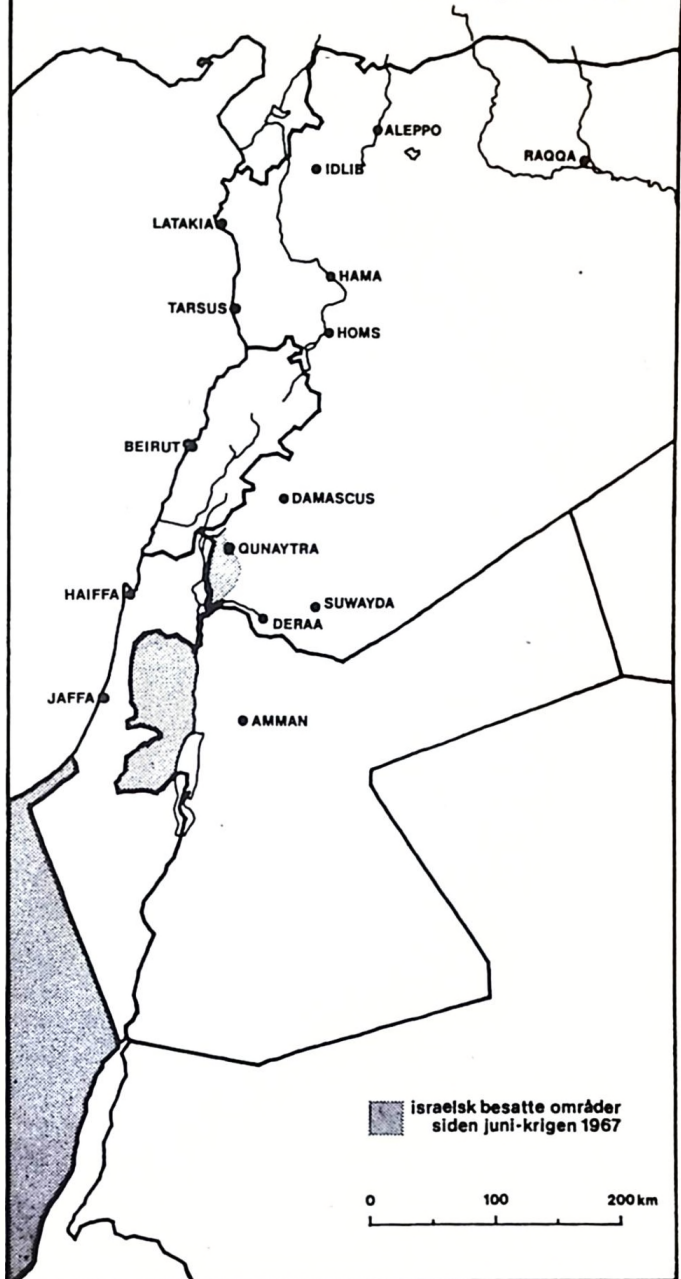
Propaganda: a) standse de negative propagandakampanjer og den negative politiske agitation for alle parter. b) lede propagandaen i en retning, der tjener freden og som styrker ånden i samarbejdet og broderskabet mellem alle. c) arbejde henimod en forening af den officielle propaganda. d) at betragte den vedlagte tilføjelse som en del af samtlige beslutninger.

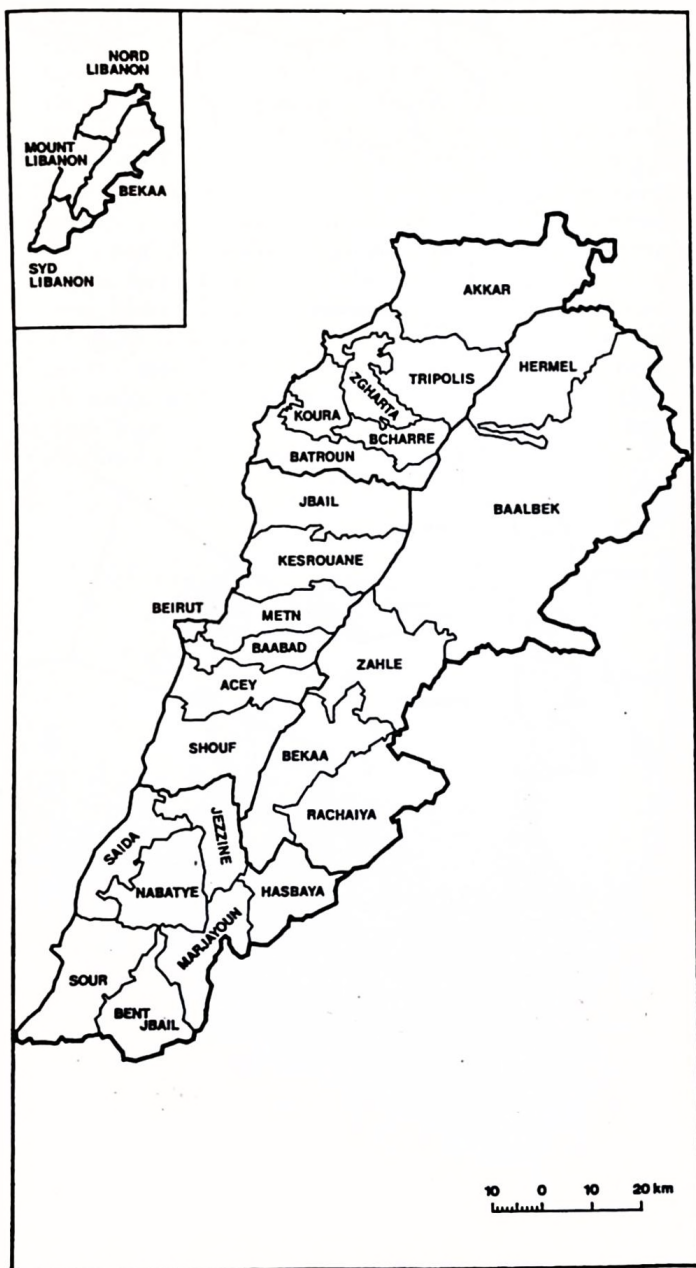
Skema for realiseringen af beslutningerne.

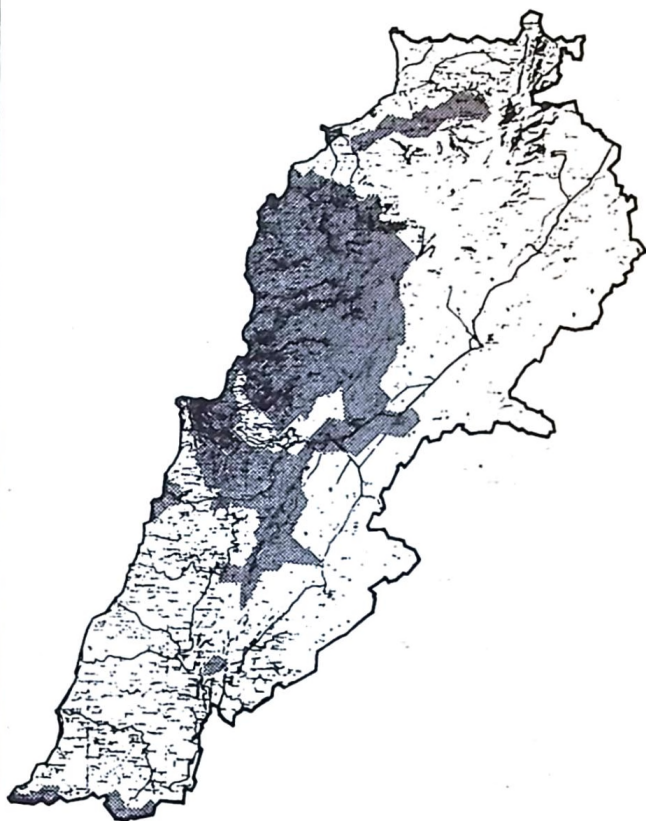
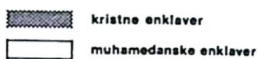
- I. Erklære våbenhvile og standse kampene mellem alle parter i hele Libanon, begyndende d. 21.10.76
- II. Nedsætte observationsposter fra de arabiske tropper i ingenmandszoner på de »spændte« steder, for at effektivisere våbenhvilen og kampenes ophør.
- III. Tilbagetrækning af styrkerne og fjernelse af barrikaderne, efter følgende tidsplan: a) Mount Libanon indenfor 5 dage efter våbenhvilens ikrafttræden. b) Sydlibanon indenfor 5 dage efter våbenhvilens ikrafttræden. c) Beirut og dens forstæder indenfor 7 dage efter våbenhvilens ikrafttræden. d) Nordlibanon indenfor 10 dage efter våbenhvilens ikrafttræden.
- IV. Åbne de internationale veje: a) følgende internationale veje åbnes inden for 5 dage efter våbenhvilens ikrafttræden: Beirut-al Massnaa, Beirut-Tripoli, Beirut al Hodud, Beirut-Sour, Beirut-Saida, Marajoun-al Massnaa. b) Observationsposter og patruljer oprettes på de udsatte steder af de arabiske tropper, for at nå til enighed mellem de involverede parter og overvågningsstyrkerne.

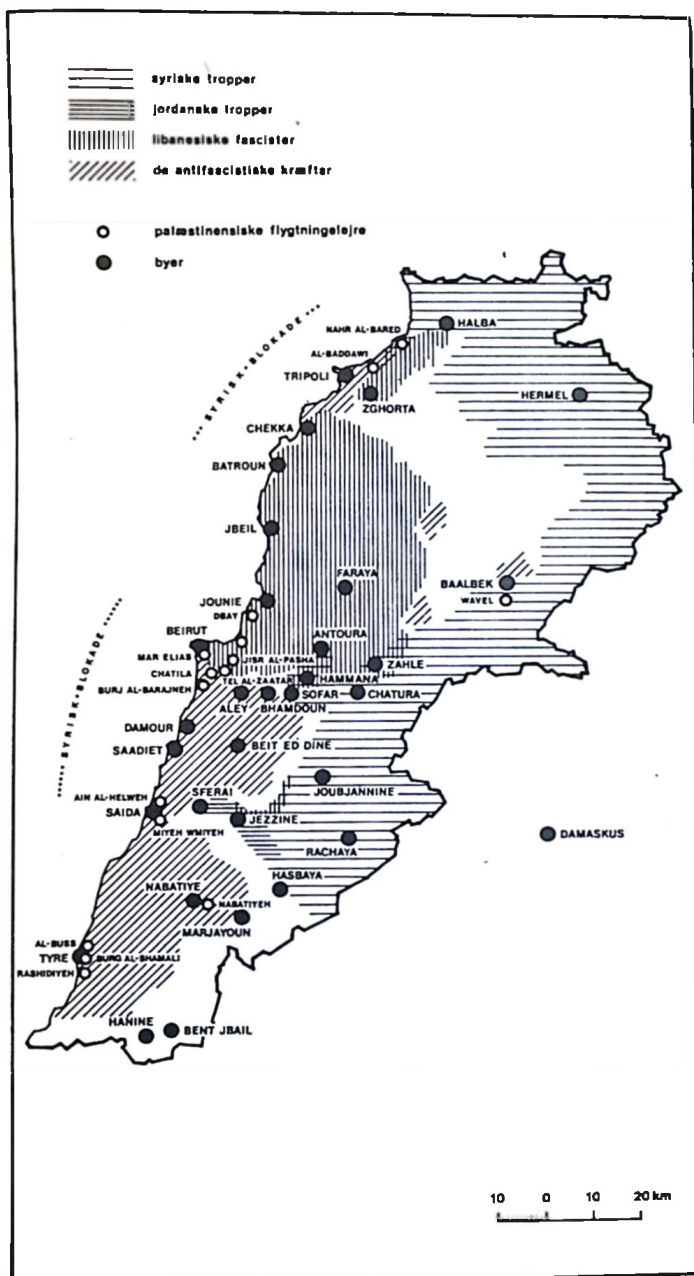
- V. De libanesiske myndigheder overtager de offentlige militære og civile institutioner: a) de tømmes for bevæbnede elementer og andre uvedkommende. De arabiske tropper bevogter de offentlige institutioner for at sikre at de kan genoptage arbejdet inden for 10 dage efter våbenhvilens ikrafttræden.
- VI. Der oprettes et nødvendigt troppekontingent for at styrke de arabiske enheder, ifølge aftale med den libanesiske præsident. Disse enheder skal ankomme inden for 2 uger efter våbenhvilens ikrafttræden. Som næste skridt sætte Cairo-aftalen og dens tilføjelse i kraft: - specielt hvad angår våben og ammunition i flygtningelejrene, samt de palæstinensiske væbnede styrkers tilbagetrækning. Dette skal finde sted inden for 45 dage; begyndende med dagen for de arabiske styrkers oprettelse.

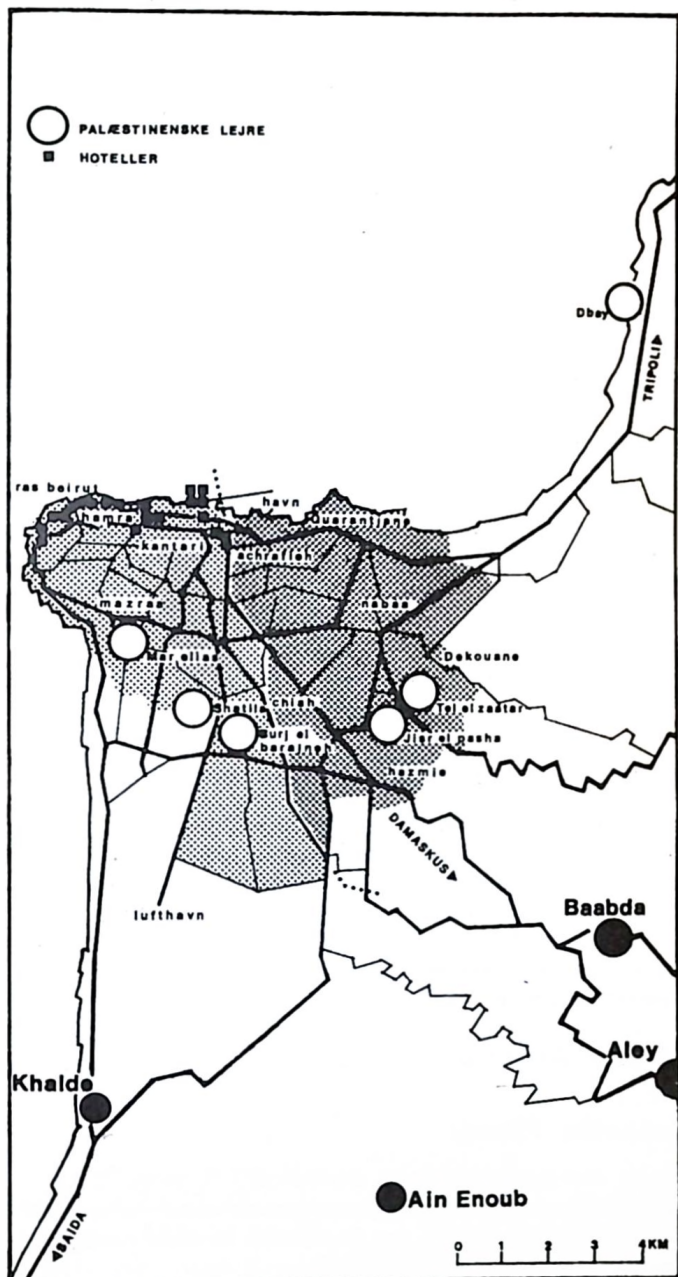
Mellemøsten 1976

International BULLETIN

Udgivet af Forbundet Mod Imperialismen

Bringer artikler, nyheder og kommentarer om de undertrykte folks kamp mod imperialismen. Bladets artikler bygger på konkrete analyser af konkrete forhold gennem en tæt kontakt til de nationale befrielsesbevægelser. International Bulletin udgives af Forbundet mod Imperialismen, der blev dannet den 1. maj 1975 som en fortsættelse og styrkelse af det solidaritetsarbejde, der blev opbygget i Indokina- og Palæstinabevægelserne. Forbundet Mod Imperialismen er en generel antiimperialistisk organisation, der i sit politiske program fremlægger et samlet marxistisk-leninistisk syn på imperialismen.

Abonnement for 10 numre: 30 kr.

Institutionsabonnement: 50 kr.

Imperialismen i Mellemøsten

En kortfattet tekst med alle væsentlige punkter til forståelse af Mellemøstenkonflikten. Bogen er på 88 sider i stort format, og bringer ca. 150 illustrationer. Imperialismen i Mellemøsten indeholder følgende afsnit: Palæstinas historie, Det palæstinensiske Folk, Zionismen og staten Israel, De palæstinensiske befrielsesfronter. Imperialismen i Mellemøsten, Oman og Golfen, D.P.R. Yemen.

88 sider, A4, 12 kr.

Falastin Pjeser

Nr. 1: Zionismen i danske skolebøger, 35 sider, 5 kr.

Nr. 2: Natham Weinstock: Staten Israels natur - propaganda og kendsgerninger / Jon Rothschild: Socialisme og Zionisme - er de forenelige? 22 sider, 3 kr.

Nr. 3: George Habash: Nej til kapitulation! 17 sider, 3 kr.

Nr. 4: Barry Rubin: USAs Mellemøstenpolitik 1967-74, 38 sider, 5 kr.

Nr. 5: Dr. Stephen Holbrook: Den Zionistiske ideologis klassemæssige baggrund, 30 sider, 5 kr.

Pjecerne sælges samlet for 16 kr.

NYHED:

Vietnams Arbejderpartis Historie 1930-75

Oversættelse af den officielle udgave, udsendt af Vietnams Arbejderpartis kommission for studier af partiets historie. Det er historien om partiet, som ledede kampen: fra Ho Chi Minh, der som den første vietnamesiske kommunist stod bag dannelsen af partiet den 3. februar 1930, og frem gennem mere end 45 års kamp til den endelige sejr i kampen for at skabe et forenet, uafhængigt, demokratisk og lykkeligt Vietnam.

112 sider, 28,50 kr.

forlaget solidaritet

rådhusstræde 13

1466 København K

GIRO: 4 23 31 23

Telefon: (01) 11 05 42

Kontortid mandag-fredag kl. 15-18

SOCIALISTEN

SOCIALISTEN er et revolutionært politisk tidsskrift underordnet forbundet Socialisternes politiske og teoretiske praksis i kampen for at skabe forudsætningerne for en revolutionær kommunistisk partidannelse.

I en situation, hvor reformistisk og småborgerlig politik dominerer i arbejderbevægelsen og venstrebevægelsen, er kampen for revolutionær politik og organisering først og fremmest en politisk/ideologisk kamp mod reformismen. Det er i denne forbindelse bladets politiske mål at fremlægge en marxistisk-leninistisk analyse af alle politiske hændelser, der kendetegner den nuværende fase i klassekampen, - konkrete analyser af konkrete hændelser, hvis sigte er at fremme en revolutionær politisk stillingtagen over en bred front.

SOCIALISTEN behandler fortrinsvis emner inden for de områder, hvor modstanden mod det borgerlige herredømme kommer klarest til udtryk. Disse områder er efter Forbundet Socialisternes mening: Arbejdernes modstand mod klasse-samarbejdets institutioner og den reformistiske fagbevægelse, studenternes modstand mod det borgerlige uddannelsesapparat og modstanden mod imperialistisk udbytning og undertrykkelse.

SOCIALISTEN udkommer 8 gange om året i 16 sider, A4 format og udgives på Forlaget Aurora. Henvendelse vedrørende løssalg, kommission, abonnement m.v. rettes til: Forlaget Aurora, Sankt Peders Stræde 17, 1453 København K

abonner på socialisten

OM FORENINGEN FORLAGET AURORA

Foreningen forlaget AURORA er oprettet med det formål at udbrede den revolutionære teori til en bredere kreds som et våben i kampen mod den borgerlige ideologis dominans i samfundet som helhed.

Forlagets formål er at udgive nyere marxistisk-leninistisk litteratur på dansk i form af bøger, pjecer og tidsskrifter, og herigennem bidrage til bekæmpelsen af den dominerende borgerlige ideologi. Der er her tale om såvel dansksprogede arbejder som oversættelser af udenlandske arbejder. Om forlagets udgivelser se disse.

Foreningens formål er at bidrage til udbredelsen af den revolutionære teori/marxismen-leninismen gennem afholdelse af skolingskurser, studiekredse og offentlige møder og foredrag, i forbindelse med såvel forlagets udgivelsesvirksomhed som aktuelle politiske begivenheder etc. Skolingskurserne og studiekredsene arrangeres kun for foreningens medlemmer.

Foreningen Forlaget AURORA blev stiftet i december 1973 på initiativ af Forbundet Socialisterne.

Foreningen Forlaget AURORAS højeste myndighed er generalforsamlingen som afholdes årligt. Den daglige drift varetages af en på generalforsamlingen valgt bestyrelse. Foreningen Forlaget AURORA er åben for enhver der kan sympatisere med dens formål. Det årlige kontingent er p.t. 150 kr.

**STØT FORLAGET AURORAS LINIE
DELTAAG AKTIVT I FORENINGEN AURORAS AK-
TIVITETER
BLIV MEDLEM AF FORENINGEN FORLAGET AU-
RORA**

AURORAS foreningsaktiviteter

Skolingskurser: Politisk økonomi, Marxisme og filosofi, Historisk materialisme samt Politisk Teori opdelt i tre områder: 1. staten, 2. Imperialismen, 3. Den revolutionære klassekamp.

Der skoles hovedsageligt i klassikerne dvs. Marx, Engels, Lenin og tildels Mao-tse Tung.

Studiekredse: Der bliver afholdt studiekredse over alle forlagets udgivelser. P.t. drejer dette sig om L. Althusser: Marxisme og Klassekamp og N. Poulantzas: Diktaturernes krise.

Offentlige møder: Vil blive annonceret i hvert enkelt tilfælde. P.t. planlægges afholdt et møde om situationen i Libanon samt et møde om den politiske kritik af det borgerlige parlament, som det får udtryk i Danmark.

AURORAS bogudgivelser.

er udkommet:

Forbundet Socialisterne:

Lad falde, hvad ikke kan stå

Dansk arbejderbevægelses historie bd. 1

2. udgave 180 s/24,50 kr.

Nicos Poulantzas:

Diktaturernes krise

portugal, grækenland, spanien

120 sider/ 38,75 kr.

Louis Althusser:

Marxisme og klassekamp

- kritik og selvkritik

140 sider/ 38 kr.

Udkommer i foråret -77

Nicos Poulantzas

Politisk magt og sociale klasser

Samir Amin

Den ulige udvikling

A.D. Magaline

Klassekampen og kapitalens devalorisation

Foreningen Forlaget Aurora

Skt Peders Stræde 17

1453 København K

GIRO: 6 17 92 07

Telefon: (01) 13 13 56

Kontortid mandag-fredag kl. 12-16

STØT INDSAMLINGEN

**MEDICIN
TIL
LIBANON**

Støttekomiteen for Ghassan Kanafanis Kulturfond
Svanemøllevej 94
2900 Hellerup

GIRO 8 27 67 81

